അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ

കൃതികൾ.

വേണം. അന്യഭാഷയിലുള്ള ശബ്ദശ്ലേഷകൾ മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ വരുത്തുന്നതു തീരെ അസാദ്ധ്യമാണ്. അവിടെ തരമുണ്ടെങ്കിൽ സ്വഭാഷയിൽ ശ്ലേഷകൊണ്ടുവന്നാൽ വളരെ മെച്ചമായിരിക്കും. അതില്ലെങ്കിലും പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു ഭംഗിവരുത്തുവാൻ നോക്കേണ്ടതാണ്. ഭാഷയ്ക്കു തന്മയത്വം വരുത്തുക അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്ന ഒരു കാൎയ്യമല്ല. മൂലത്തിലെ അൎത്ഥത്തിനും രസപുഷ്ടിക്കും ലേശം കുറവു വരുത്താതെ സ്വഭാഷയിൽ വാക്യരചനകൊണ്ടു തന്മയത്വം വരുത്തി സ്വയംകൃതമോ എന്നു തോന്നും പ്രകാരം ചെയ്തു യോജിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാന്തരമേ നല്ല ഭാഷാന്തരമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടു.

"അന്യഭാഷയിലുള്ള വാക്യത്തിന്റെ അൎത്ഥത്തെ അതിന്റെ സ്വാരസ്യത്തോടുകൂടി ഗ്രഹിച്ചിട്ടു മനസ്സുകൊണ്ട് ആദ്യംതന്നെ ഒരു പ്രതിപദതൎജ്ജമ ചെയ്തുവെയ്ക്കണം. പിന്നെ അതിലെ സാരാംശം ലേശംപോലും വിടാതെ സ്വഭാഷാവാചകരീതിയിലാക്കണം. അതു പിന്നെയും പിന്നെയും പരിശോധിച്ചു വാചകഭംഗി വരുത്തണം. രചനാരീതി കേവലം സംസാരിക്കുമ്പോഴത്തെപ്പോലെ എളുപ്പത്തിലൎത്ഥം മനസ്സിലാവുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെ പലവട്ടം നല്ലവണ്ണം പ്രയത്നം ചെയ്തു സമ്പാദിക്കുന്ന

വിഷയങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിലും കനത്തിലും വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ പുഷ്ടിവരുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. മാസികകളുടെ സംഖ്യ വൎദ്ധിച്ചു, ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള പ്രയത്നം ക്ഷയിച്ചു, എഴുതാറുള്ള ലേഖകന്മാരുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞു, വന്നുചേരുന്ന ലേഖനങ്ങളുടെ വണ്ണം കൂടിയും, അൎത്ഥം അഴുന്നതും, വാക്കു കഴുന്നതും ഇരിക്കുന്ന കാലംവരെ മാസികാപ്രവൎത്തകന്മാൎക്കും മലയാളഭാഷയ്ക്കും ഈ ദുലാമാലയിൽ കിടന്ന് എത്തും പിടിയും കിട്ടാതെ നട്ടംതിരിയുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. എന്നാൽ സഹായം മുമ്പും പുഷ്ടി പിമ്പും എന്ന നിലവിട്ടു പരാപേക്ഷകൂടാതെ ആത്മപ്രയത്നംകൊണ്ടു മാസികയെ പോഷിപ്പിച്ച് വരിക്കാരെ വശീകരിക്കയും ലേഖകന്മാരെ കയ്യഴച്ച് ആകൎഷിക്കുകയും ചെയ്കയാകുന്നു ഈ വൈഷമ്യത്തിനൊരു നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗം. ധ്വജം പ്രതിഷ്ഠിച്ചശേഷം ക്ഷേത്രം പണിയുന്നതു വിഹിതമല്ലെങ്കിലും മന്ത്രവും തന്ത്രവും കാലത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. 'മംഗളോദയ'ത്തെ ഒരു യോഗമുഖേന നടത്തുന്നതായാൽ ആ വഴി ഫലിക്കുമെന്നാണു തൽക്കാലത്തെ ആലോചനയിൽ തോന്നിയിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വഴി വെട്ടിത്തെളിയിച്ചുവരുന്നതുമുണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ഞങ്ങളെ മനപ്പൂൎവ്വം സ

സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ലേഖകന്മാരോടും വരിക്കാരോടും 'മംഗളോദയ'ത്തിന്റെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വമായ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അവർ ഇനിയും 'മംഗളോദയ'ത്തിന്നു മംഗളം ആശംസിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഇക്കൊല്ലം മാസികയുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും വലുപ്പത്തിൽ അല്പം കൂടുതൽ വരുത്തീട്ടുണ്ട്. ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു പരിഷ്കാരങ്ങൾ കണ്ടറിയേണ്ടവയാകുന്നു.

പരദൈവപ്രസാദത്താൽ
പരക്കും യോഗശക്തിയാൽ,
വരമാഹാത്മ്യമോടൊത്തു
വരട്ടേ മംഗളോദയം.

II

ഇളകിക്കിടക്കുന്ന പൂഴി പറപ്പിക്കുവാൻ ഒരു മന്ദമാരുതനുണ്ടെങ്കിൽ മതി. ഉറ്റുകിടക്കുന്ന കുന്നു കൊടുങ്കാറ്റുകൊണ്ടും കുലുങ്ങുന്നതല്ല. ഒററപ്പെട്ടാൽ സമുദായമില്ല; ജാതിയുമില്ല. തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇണക്കമില്ലെങ്കിൽ ലോകവുമില്ല. ഇച്ചുങ്ങളായ തേനീച്ചകളുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ് നാം അനുഭവിക്കുന്ന തേൻ. ഭഗീരഥൻ ഒരു ദിവസം കൊണ്ടല്ല ആകാ

ശഗംഗയെ ഭൂതലത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. യോഗബലം, ഉത്സാഹശക്തി, സ്ഥിരപ്രയത്നം ഇവയുടെ യോഗമാണ് വിജയത്തിന്റെ ബീജം. ഈ തത്വം അറിയാതെയോ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും അനുസരിക്കാതെയോ ചെയ്യുന്ന ഉദ്യമങ്ങൾ ഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീരുന്നതല്ല.

പ്രയത്നങ്ങൾതന്നെ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ വ്യത്യാസംപോലെ പല വിധത്തിലുമുണ്ട്—സ്വാർത്ഥം, സ്വാർത്ഥപരാർത്ഥം, പരാർത്ഥസ്വാർത്ഥം, പരാർത്ഥം. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേത് നികൃഷ്ടവും സുലഭവും നാലാമത്തേത് ഉൽകൃഷ്ടവും ദുർല്ലഭവുമാകുന്നു. സ്വാർത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തി പരാർത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നവരുടെ ആകത്തുക അവരെക്കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഉപകാരത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞതാണ് നില്ക്കുന്നത്. പരാർത്ഥം പ്രധാനമാക്കി പ്രയത്നിച്ചു സ്വാർത്ഥവുംകൂടി കരസ്ഥമാക്കുന്നവനെയാണ് ലോകത്തിൽ ഗുണവാൻ എന്ന പേരിന് അർഹനായി ഗണിച്ചുപോരുന്നത്. സാധാരണ ലോകത്തിൽ സകല ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞിട്ട് എന്തെങ്കിലും ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഇതുവരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രാണനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പാമ്പിനെ രക്ഷിച്ച ജീമൂതവാഹനനെ നാടകത്തിൽ കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നാട്ടുകളിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. കാഷായ

വസ്ത്രം ധരിച്ചു ഘോഷണം ചെയ്യുന്ന വകക്കാരെ കാട്ടിൽ കടന്നാലും കണ്ടുകിട്ടുന്നതാണ്. യശസ്സിന്റെയോ മറ്റു വല്ലതിന്റെയോ ലാഭത്തിലുള്ള ലോഭമാത്രംകൊണ്ട് അന്യന് ഉപകാരമായേക്കാമെന്ന നിലയിൽ നൊറിച്ചുളിച്ചു ധനവ്യയം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടരാണ് ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്തു ധാടികൊണ്ടു ധർമ്മിഷ്ഠന്മാരായിത്തീരുന്നത്. അന്നം കൊടുത്തു പുണ്യം സമ്പാദിക്കുന്ന സജ്ജനങ്ങൾക്ക് അറിയാതെ കണ്ട് ഒരാദായമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ഗുണത്തിൽ കൂടുതലല്ലാതെ കുറവൊന്നും വരുന്നതല്ല. എല്ലാക്കച്ചവടവും കച്ചകപടമായിക്കൊള്ളേണമെന്നില്ല. സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടി തുടങ്ങുന്ന അപ്രകാരമുള്ള കരേപ്പാട് ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടു വല്ല ആദായവും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതും ധർമ്മവിഷയത്തിലേക്കു ധനോപയോഗം ചെയ്യുന്നകൂട്ടത്തിലായിരിക്കും. ഈ വാസ്തവം മനസ്സിൽ കരുതി, മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിയേയും മലയാളികളായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ നഷ്ടപ്രായമായി കിടക്കുന്ന വൈദുഷ്യഫലത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠയേയും പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു കേരളത്തിൽ കേളികേട്ട 'കേരളകല്പദ്രുമ'മുദ്രാലയം കുന്നേറു നടത്തിവരുന്ന മംഗളോദയം കമ്പനി 'മംഗളോദയ'മാസികയുടെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം വഹിച്ചിരിക്കു

ന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു മാസികയുടെ ശ്രേയസ്സി
നും ശാശ്വതപ്രചാരത്തിനും വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ,
ഒന്നൊഴികെ മററു സകലതും തികഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ
സാമഗ്രികളെല്ലാം പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്കു സാധ്യങ്ങ
ളാകുന്നു. എന്നാൽ ലേഖകന്മാരുടെ സഹായത്തോടു
കൂടാത്ത മാസിക പ്രാണനോടുകൂടാത്ത ശരീരത്തി
നെപ്പോലെ എത്രയും നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീരുകയേ ഉ
ള്ളൂ. മുട്ടുശാന്തി നിവൃത്തിപ്പാനുള്ള ലേഖനങ്ങളും നി
റഞ്ഞ മാസികകൾക്കുള്ള മതിപ്പുപോലും [illegible]
[illegible]പോലെ ഭേദപ്പെട്ടതാണ്.

അർത്ഥഭേദം കൂടാതെ അങ്ങിങ്ങായി കുറിച്ചിട്ടുള്ള
ക വിഷയങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു മാസിക, എത്രതന്നെ
ന്നെങ്കിലും, വിലപിടിച്ചതാണെങ്കിൽ. ലേഖകന്മാർ അ
ടിമപ്പെടാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയും കാണാനില്ല.
എടുക്കുന്ന പോലെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായാലേ ഏതൊരു
തൊഴിലായിത്തീരുകയുള്ളൂ. തൊഴിലായിത്തീർന്നാലേ
വൃത്തിയും വെടിപ്പും വേണ്ടു വരികയുള്ളൂ. മലയാളമാ
സികകളിലെല്ലാം പത്രങ്ങളിലെല്ലാം ഗദ്യപദ്യങ്ങളും എഴു
തുന്ന മററുള്ള തൊഴിലുകളെപ്പോലെ ഒരു നല്ല
തൊഴിലായി വരുന്നതുവരെ ലേഖനങ്ങളുടെ വൃദ്ധി
[illegible] ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

'മംഗളോദയം' കമ്പനി. മലയാളത്തിൽ ഉന്ന

മമായ ഒരു മാസിക നടത്തി നല്ല പേർ സമ്പാദിക്കേണമെന്നല്ലാതെ മാസികാപ്രവൎത്തനത്തിൽനിന്നു് ഒരാദായവും ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. മാസികയുടെ ഈ മൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അതിന്റെ ഉടുപ്പും നടപ്പും നന്നാക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന ചിലവുകളിൽ ഒന്നാമതായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഉത്തമങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം നിശ്ചയിക്കുകയാണു്. വിഷയത്തിന്റെ വെടിപ്പും അൎത്ഥത്തിന്റെ തികവും വാചകത്തിന്റെ വടിവും കൂടിയിണങ്ങീട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു തക്കതായ സംഭാവന ലേഖകന്മാരുടെ അവസ്ഥയറിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു വരുവാൻ പോകുന്ന ഫലം കാലഗതിയും യോഗബലവും അനുസരിച്ചിരിക്കട്ടെ.

III

ഏറെ കാലമായിട്ടു് മനസ്സിൽ ഒതുക്കിപ്പിടിച്ചുപോരുന്ന അനേകസംഗതികൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങുവാൻ ഒരവസരം കിട്ടുമ്പോൾ ചുരുക്കിപ്പറയുവാൻ ക്ഷമയില്ലാതെ പോകുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണു്. ഈ അവസ്ഥ വിചാരിച്ചു്, ഞങ്ങൾ സംഗതിവശാൽ വല്ലതും അധികം പ്രലപിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വായനക്കാൎക്കു പരിഭവം തോന്നരുതു്.

ദേശാഭിമാനികൾ പലരും ചേൎന്നു് ഒരു യോഗം കൂടിയിട്ടുള്ള വിവരവും അവരുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളും കഴിഞ്ഞ

കൊല്ലത്തെ തിരനോട്ടത്തിൽ വായനക്കാരെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. സ്വാധീനത്തിലുള്ള കോപ്പുകളുടെ കണക്കും ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നുതൊട്ട് ഇന്നേവരെ ചുട്ടികുത്തും വെട്ടികളും മേളക്കാരും പാട്ടുകാരും അണിയറക്കകത്തും തിരശ്ശീലക്കുള്ളിലുമായി പാടുപെട്ടുനില്ക്കുകയാണ്. എന്നാൽ കയ്യും മെയ്യും ഉറച്ച പ്രധാന വേഷക്കാർ ഇതുവരെ ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാഗം പാടിച്ചു പോരുന്നതല്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ പത്രരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ അവരുടെ അഭിനയം ഫലിപ്പിക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ ഒരു അംശത്തിലാണു മംഗളോദയത്തിനു പരാധീനതയുള്ളതെന്നും, അതു സ്വാധീനമായല്ലാതെ മറ്റു വട്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ലെന്നും പറയാതെ തന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. പോരെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ പലമുറ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

മലയാളഭാഷയിൽ ഉത്തമമായ ഒരു മാസിക നടന്നുകണ്ടാൽകൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു മംഗളോദയക്കാരും ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ള ഔദാര്യമുണ്ടായാൽ മേല്പോട്ടെങ്കിലും ഒരു ഗതിയുണ്ടെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഞങ്ങളുടെ ആന്തരമായ ഉദ്ദേശത്തിൽ അവൎക്കു വല്ല വിതൎക്കവും ഉണ്ടെങ്കിൽ തീൎക്കൽ പരീ

ന്ദിച്ചു പോഷിയതിൻശേഷം അവരുടെ അഭിപ്രായം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഒരപേക്ഷ കൂടി ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്യാനുണ്ട്.

'വിഷയത്തിന്നു വെടിപ്പും, അർത്ഥത്തിന്നു തികവും, വാചകത്തിന്നു വടിവും' ഉള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു തക്കതായ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു ഞങ്ങൾ ഏറ്റു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നിഷ്പ്രയോജനമായിട്ട് ഞങ്ങളുടെ വിചാരവും അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, പാത്രമറിഞ്ഞിട്ടല്ലേ പകരുവാൻ തരമുള്ളൂ. ചോദിക്കുന്ന പാത്രം ചേരുന്നതുമല്ല. മാസികക്കു പിടിപ്പുണ്ടാകുന്ന ലേഖനങ്ങളെഴുതണമെങ്കിൽ അതുക്കു മാത്രം പഠിപ്പും പ്രയത്നവും സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. അന്യജോലികൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവർക്കു പഠിപ്പുണ്ടായാലും പ്രയത്നിപ്പാൻ സമയമുണ്ടാവുന്ന കാര്യം കഷ്ടി. ഈ രണ്ടു സാമഗ്രികളും വേണ്ടതിലധികം കൈവശമുള്ളവർ നാട്ടിലെങ്ങും ലേഖനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തേടിനടക്കുന്ന പത്രപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ശല്യം സഹിക്കുവാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടോ, പക്ഷഭേദം നടിക്കുവാൻ ധൈര്യമില്ലാഞ്ഞിട്ടോ മൌനം ദീക്ഷിച്ചുപോരുന്നതായിട്ടാണു സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നത്. അവരുടെ കണ്ണുകൾ കനകം കണ്ടാൽ കുളിർക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻതക്ക വികൃതികളോ, കനകമാ

ഷേകം ചെയ്യാനുള്ള വകുപ്പോ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു പറയാവുന്നതുമല്ല. മേല്പറഞ്ഞ തരക്കാരുടെ ലേഖനങ്ങൾ വീക്ഷിച്ചാൽ 'പോര' 'വേണ്ട' 'വയ്യ' 'അരുത്' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളോടുകൂടി ചവറ്റുകൊട്ടയിൽ തള്ളി വിടേണ്ടവയാണു ബാക്കിയുള്ള മിക്ക ലേഖനങ്ങളും. മാസികാപ്രവർത്തനത്തിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഈ ദുസ്ഥിതി തീർന്നല്ലാതെ നടത്തിപ്പോരുന്ന മാസികകൾ ഒരു കാലത്തും താനെ നടന്നു തുടങ്ങുന്നതല്ല.

കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ മംഗളോദയത്തിനു് ഒരു കയറ്റവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ തോന്നുന്നില്ല. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വട്ടങ്ങൾക്കും ഞങ്ങളുടെ വിചാരത്തിന്നും മാറ്റം വന്നിട്ടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ടു് ആശാഭംഗം അനുഭവിക്കാനുള്ള അവസരം വന്നിട്ടുമില്ല. വിശേഷവിധിയായി ഈക്കൊല്ലം ചില ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ഫലിക്കുമെന്നു തീർച്ചയായാൽ മാസിക വഴിയായിത്തന്നെ വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നതുമാണ്. ശാന്തിക്കാരൻ എമ്പ്രാന്തിരി പറയുന്നതുപോലെ 'താളു കണ്ടപ്പോ സ്വാര ഒര സ്വാര കണ്ടപ്പോ താളു ഒര താളും സ്വാരോംകൂടി കണ്ടപ്പൊഴാസ്സൂവസര ഒര്' എന്ന മട്ടിലാണ് എല്ലാ മലയാളമാസിക

കളുടേയും താൽക്കാലികസ്ഥിതി എന്നു വരികിലും, നിത്യനിദാനം പൂജയടിയന്തരം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ 'ഉദാരമനസ്കർ' മംഗളോദയക്കാരുടെ മംഗളാശംസകൾ പുറമെ ഭാഷാദേവിയുടെ ഭൂരികാരുണ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

IV

വൃശ്ചികമാസത്തിലാണല്ലൊ 'മംഗളോദയ'മാസികയുടെ ജന്മനക്ഷത്രം. ചാർച്ചക്കാരേയും വേഴ്ചക്കാരേയും സൽക്കരിക്കുവാനുള്ള ഈ അവസരം പാഴാക്കിക്കളയുന്നത്, ഈ പത്രകദ്ധ്യാനത്തിലെ കൈകാര്യകർത്താവിന്റെ മാനത്തിനും മര്യാദയ്ക്കും യോജിച്ച ഒരു പ്രവൃത്തിയാകയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എങ്കിലും കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിസത്രത്തിനു മംഗളോദയക്കാരും വട്ടംകൂട്ടിവരുന്നതിനാൽ തല്ക്കാലം ഒരു പ്രാതൽ മാത്രംകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ പത്രബന്ധുക്കളാരും പരിഭവിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനു വിരോധമൊന്നും കാണുന്നില്ല.

ഞങ്ങളുടെ മാസികയ്ക്കു ചെറുപ്പകാലം വിട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും കളിവിടേണ്ട കാലമായി എന്നാണു തോന്നുന്നത്. അതിനാൽ എടുത്തു ലാളിക്കുന്നവരിൽ ആരാദരംകൊണ്ടും പ്രകൃതിഭേദംകൊണ്ടും ന

ഭാഷാന്തരമേ സഹൃദയന്മാൎക്ക് ആസ്വദിപ്പാൻ പുറത്തുള്ളൂ പൊട്ടക്കാറു്” എന്നിങ്ങനെ മഹാകവിയായ വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയോ സാരമായ ഒരു ഉപദേശമാണെന്നു കരുതേണ്ടതാകുന്നു.

പി. എൻ. കൃഷ്ണപ്പിള്ള അവർകളുടെ സത്യകീൎത്തി ചരിതത്തിൽ സി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോററി അവർകൾ ഭാഷപ്പെടുത്തിയതായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള ‘ഗോൾഡ് സ്മിത്തിൻെറ ഹെൎമ്മിററ്’ എന്ന ചെറിയ സരസകഥാഗാഥയുടെ തൎജ്ജമ ഉത്തമരീതിയിലുള്ള ഭാഷാന്തരീകരണത്തിൻെറ ഒരു മാതൃകയാണെന്നു പറയുവാൻ ഞാൻ ലവലേശം സംശയിക്കുന്നില്ല. തന്മയത്വമാണല്ലോ ഭാഷാന്തരത്തിൻെറ ജീവൻ. കാലദേശാവസ്ഥകളെക്കൊണ്ടു ഭേദപ്പെടാവുന്ന മൂലഭാഷയുടെ രീതിഭേദം ച്യവിക്കാതെ അൎത്ഥരസങ്ങളുടെ പകൎച്ചയാകുന്നു തന്മയത്വത്തിൻെറ മൎമ്മം. വാസനാശക്തി, നൈപുണ്യം, അഭ്യാസം, ഇതു മൂന്നും കൂടാതെ കേവലം വ്യുല്പത്തിദാൎഢ്യംകൊണ്ടു മാത്രം ഈ മൎമ്മംകണ്ടു വല്ലതും പ്രയോഗിക്കാറാവുന്നതുമല്ല. പോററി അവർകൾ ഈ തത്വം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ‘സൌരഭനാം താജ്ഞനം’ എന്ന തൎജ്ജമ കണ്ടപ്പോൾതന്നെ എനിക്കു തോന്നീട്ടുണ്ട്.

ള്ളതു പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നവരും പിന്നെ പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നവരും, അതിനെ പരിപാലിക്കുന്നവരിൽ വേണ്ടതു കൊടുക്കുന്നവരും കൊടുക്കേണ്ടതു കൊടുത്തവരും ധാരാളം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് സാധാരണ നാട്ടുനടപ്പിനു വിരോധമല്ലെങ്കിലും, ദോഷങ്ങളുടെ ബാധ കഴിയുന്നതും കൂടാതെ കാത്തുരക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം അകൈതവമായി അതിനെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്വീകരിക്കുന്നവരിൽനിന്നു് ഒരു കാലത്തും ഒഴിഞ്ഞു പോകുന്നതല്ല. ഈ ഒരു ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുന്നതു സുഖസാദ്ധ്യമാവണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയാണു് ഞങ്ങൾ അതിനെ ഒരു യോഗത്തിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. യോഗംകൊണ്ടുള്ള ബലത്തിനായാണു് അതിന്റെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനു് അവലംബമായിട്ടുള്ളതും. ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗം അതിനൊരിക്കലും ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നും, ഉള്ളതിനെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും, നല്ലതിനെ ആചരിക്കണമെന്നും, മുട്ടുശാന്തി മേലാൽ കൂടാതെ കഴിക്കണമെന്നും, ആയതിലേയ്ക്കു താമസിയാതെ ഒരു സാഹിത്യയോഗം കൂടണമെന്നും, വരുവാൻ പോകുന്ന ഷഷ്ടിപൂർത്തിലക്ഷംപോലെ വിശേഷവിധിയായ ഏതെങ്കിലും ഒരേർപ്പാടു കൊല്ലംതോറും വേണമെന്നും ആകുന്നു ഈ യോഗത്തിലെ നിബന്ധനകൾ. വരുന്നതു വരാതെ കഴിക്കുവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്ന

തെല്ലുമില്ല. 'വരണതുവരട്ടെ' എന്നു വിചാരിച്ച് കാര്യംവിട്ട കളിക്കുവാൻ യോഗമൊന്നും കല്പിക്കുന്ന രസികന്മാർ ബോധമുള്ളവരും മേലാൽ ഭയമുള്ളവരല്ല.

'ഉദയം തൊട്ടുപോക്കുന്നതിലൊന്നെ-
ന്നിലയാം ജീവിതമാർഗ്ഗമതിങ്കൽ,
തിരക്കും ജനസംഘങ്ങളൊക്കെയോ, വൻ-
പടയാളിക്കൂട്ടി പോരടിച്ചു നില്ക്കു.'

ചില ന്യായങ്ങൾ.

അനഡുഹ ദോഹന്യായം } ഒരു വിഡ്ഢിയുടെ ഉപദേശം കേട്ട് നാട്ടിലുള്ള കാളക്കൂറ്റന്റെ പാൽ പിടിച്ചു കറപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരു തുള്ളിയും അവനു കിട്ടിയില്ല എന്ന സംഭവത്തെ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ന്യായം, ഫലമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ പ്രയത്നിച്ച് ആയാസപ്പെടുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

അന്ധപംഗു ന്യായം } കുരുടനും അവന്റെ തോളിൽ ഇരിക്കുന്ന മുടന്തനും, നടപ്പാനും വഴികാണിച്ചും പരസ്പരം സഹായികളായിത്തീരുന്നു. ഒരു

പ്രകാരം പ്രത്യേകമായി സാധിപ്പാൻ കഴിയാത്ത കാൎയ്യങ്ങളെ യോജിച്ചു സാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നത്.

അന്ധഹസ്തിന്യായം — നാലു കുരുടന്മാർകൂടി ആനയുടെ ആകൃതി അറിവാൻ പുറപ്പെട്ടു. ഒരാൾ കാലും മറ്റൊരാൾ വാലും വേറെയൊരാൾ തുമ്പിക്കയ്യും നാലാമൻ ചെവിയും മാത്രം തൊട്ടു നോക്കീട്ട് ആന തൂൺപോലെയെന്നും, കയറുപോലെയെന്നും, പാമ്പുപോലെയെന്നും, മുറംപോലെയെന്നും, ഓരോരുത്തർ തീർച്ചയാക്കി. ഇപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിന്റെ അല്പം ഭാഗം മാത്രം ഗ്രഹിച്ച് അതിന്റെ പൂൎണ്ണസ്വഭാവം അറിഞ്ഞുവെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യായം കാണിച്ചു കളിയാക്കുന്നത്.

അശോകവനികാന്യായം — അശോകവനികയോടു തുല്യങ്ങളായി വേറെയും ഉദ്യാനങ്ങൾ ലങ്കയിലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അശോകവനികയിലാണ് രാവണൻ സീതയെ കൊണ്ടാക്കിയത്. ആ പ്രകാരം തുല്യഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു സ്വേച്ഛയാണ് പ്രമാണം. ആ വിഷയത്തിൽ ചോദ്യത്തിന്നവകാശമില്ല എന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു.

ഉഷ്ട്രകണ്ടക ഭോജനന്യായം

ഒട്ടകം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു മുള്ളു തിന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഫലമോ വളരെ സ്വല്പം. ഉപയോഗത്തിന്റെ സന്ദൎഭം സ്പഷ്ടം.

കദംബഗോളകന്യായം

കടമ്പുമരത്തിന്മേൽ എല്ലാ ഭാഗത്തും ഒപ്പമാണ് പൂവുണ്ടാകുന്നത്. ഒരുമിച്ചു ഉണ്ടാവുക എന്ന സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു.

കരകങ്കണന്യായം

കങ്കണമെന്നതിന്നുതന്നെ കൈവള എന്നൎത്ഥമുണ്ടായിരിക്കെ കരകങ്കണം എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കയ്യിന്മേൽ കിടക്കുന്ന കൈവള എന്നൎത്ഥം കാണിക്കുന്നു. ഈ ന്യായത്തിന്റെ ഉപയോഗം പ്രായേണ ബോധവിഷയത്തിലായിരിക്കും.

കാകാക്ഷി ന്യായം

കാക്കയ്ക്കു രണ്ടു കണ്ണിന്നും കൂടി ദൃഷ്ടി ഒന്നേ ഉള്ളൂ. അതിനെ ആവശ്യംപോലെ ഓരോ പുറത്തെ ചക്ഷുൎഗ്ഗോളത്തിലേക്കാക്കുന്നു. ഒരു പുറം കാണുമ്പോൾ മറേറപ്പുറം കാണില്ല. ആ പ്രകാരം ഒരു വസ്തു ആവശ്യംപോലെ മററു രണ്ടു പദാൎത്ഥങ്ങളിലും ചേരുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്നതിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. മധ്യമണി

ന്യായം രണ്ടുപുറത്തുള്ളതിനോടും ഒരു സമയത്തുതന്നെ ചേരുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. പ്രകൃതന്യായപ്രകാരം ഒരു പുറത്തുള്ളതിനോടു ചേരുമ്പോൾ മറുപുറത്തുള്ളതിനോടു ചേരുന്നില്ല. ഇതാണ് ഭേദം.

കൂർമ്മാംഗ ന്യായം

ആമയ്ക്കു് അതിന്റെ തല മുതലായ അംഗങ്ങൾ ആവശ്യംപോലെ നീട്ടുവാനും ചുരുക്കുവാനും (ഉള്ളിലേയ്ക്കു വലിപ്പാനും പുറത്താക്കുവാനും) കഴിയും. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

കൈമുതിക ന്യായം

സ്പഷ്ടമായിപ്പറയാതെതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ് എന്നിതിന്റെ അർത്ഥസിദ്ധതയെക്കാണിക്കുന്നതാണ് ഈ ന്യായം. പിന്നെപ്പറയണോ, പിന്നെയെന്ത്? ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് ഇതിനെ മലയാളത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണം:—

കാളാംബുദോഗ്രധ്വനി ഞാണലച്ചു
കാളുംശരാ രാമനണഞ്ഞുവന്നാൽ
ചീളെന്നെതിർപ്പാനിഹ മൃത്യുതാനു-
മാളായിടാ രാക്ഷസരെന്തുപിന്നെ?

ഖലേകപോത ന്യായം

നെല്ലുണക്കുന്ന കളമുറ്റത്തു പ്രാവുകളെല്ലാം ഒന്നായി ഒരേസമയത്തുതന്നെ വന്നുചേരുന്നു. അപ്രകാരം ഏകകാല

ത്തിൽതന്നെ അനേകവസ്തുക്കൾ ഒരു വസ്തുവിൽ ചേരുന്നുവെന്ന സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. കദംബഗോളകന്യായപ്രകാരം അനേകവസ്തുക്കളിൽ ഒരു കാൎയ്യം ഏകകാലത്തുണ്ടാവുകയാണ്. പ്രകൃതന്യായപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിനെ അനേക വസ്തുക്കൾ ഏകകാലത്ത് ആശ്രയിക്കുകയാകുന്നു.

ഗുഡജിഹ്വികാന്യായം } ശൎക്കരയും നാവും കൂടിച്ചേൎന്നാൽ മധുരരസമാണല്ലോ ഫലം. അപ്രകാരം ഉചിതസമ്മേളനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സൽഫലങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതിലാണ് ഈ ന്യായത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി.

ശാലിനീന്യായം } അരി മുതലായതു മുറ്റത്തിലിട്ടു ചേറുമ്പോൾ ഒരിടത്തുള്ളതു മറെറാരിടത്തേക്കും അവിടെയുള്ളതു ഇങ്ങോട്ടും നീങ്ങുന്നു. എങ്ങോട്ടെങ്കിലും മാററാമെന്നൎത്ഥം. സന്ദൎഭം സ്പഷ്ടം.

ദഗ്ധപത്രന്യായം } പിലാവില മുതലായതു കത്തിക്കരിഞ്ഞാലും അതു കരി അതാതിന്റെ ആകൃതിയിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അപ്പോൾ ഇലയാണെന്നല്ല കരിയാണെന്നാണ് അറിയുന്നത്. ഇതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള

ഈ ന്യായം ആകാരം മാറിയില്ലെങ്കിലും ഗുണം മാറുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

ദണ്ഡചക്രാദിന്യായം

ഘടം എന്ന ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ച് കുശവൻ, കൊട്ടി, വടി, ചക്രം മുതലായതെല്ലാം കാരണങ്ങളാണ്. ഈ ന്യായം മിക്കതും കാര്യകാരണഭാവത്തെപ്പററി വിവരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലേ പ്രവർത്തിക്കയുള്ളൂ.

ദണ്ഡാപൂപന്യായം

ഒരു കോലിന്മേൽ തന്നെ ഒന്നിലധികം അപ്പം ഒന്നായി കുത്തി എടുക്കുന്നതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രവൃത്തികൊണ്ടു തന്നെ അനേകം സമാനകാര്യങ്ങളെ ഓരോന്നോരോന്നായി ക്രമത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപ്പം കോർത്തുവെച്ചിരിക്കുന്ന കോലിന്റെ തല എലി കടിച്ചതു കണ്ടിട്ട് അപ്പം കൊണ്ടുപോയതും എലിയാണെന്നൂഹിക്കുന്നപ്രകാരം വിശേഷലക്ഷണംകൊണ്ടു സാമാന്യത്തെ വേർതിരിച്ചറിയുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. രണ്ടുവിധം സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രയോഗമുണ്ട്.

പങ്കപ്രക്ഷാളനന്യായം

'പ്രക്ഷാളനാദ്ധിപങ്കസ്യ ദൂരാദസ്പർശനം വരം.' മേൽ ചളിയാക്കീട്ടു കഴുക

കളവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു ആദ്യം തന്നെ ചളിയാക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

ലൂതാതന്തു ന്യായം — എട്ടുകാലൻ താൻതന്നെ നൂലുണ്ടാക്കുന്നു; താൻതന്നെ വല കെട്ടുന്നു; താൻതന്നെ ആ വല നശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രയോഗിക്കും.

ബീജാങ്കുര ന്യായം — അണ്ടിയോ മൂത്തത് മാവോ മൂത്തത് എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ അതിനു പ്രവാഹരൂപമായി അനാദിത്വം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ പ്രകാരം പരസ്പരസാപേക്ഷങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

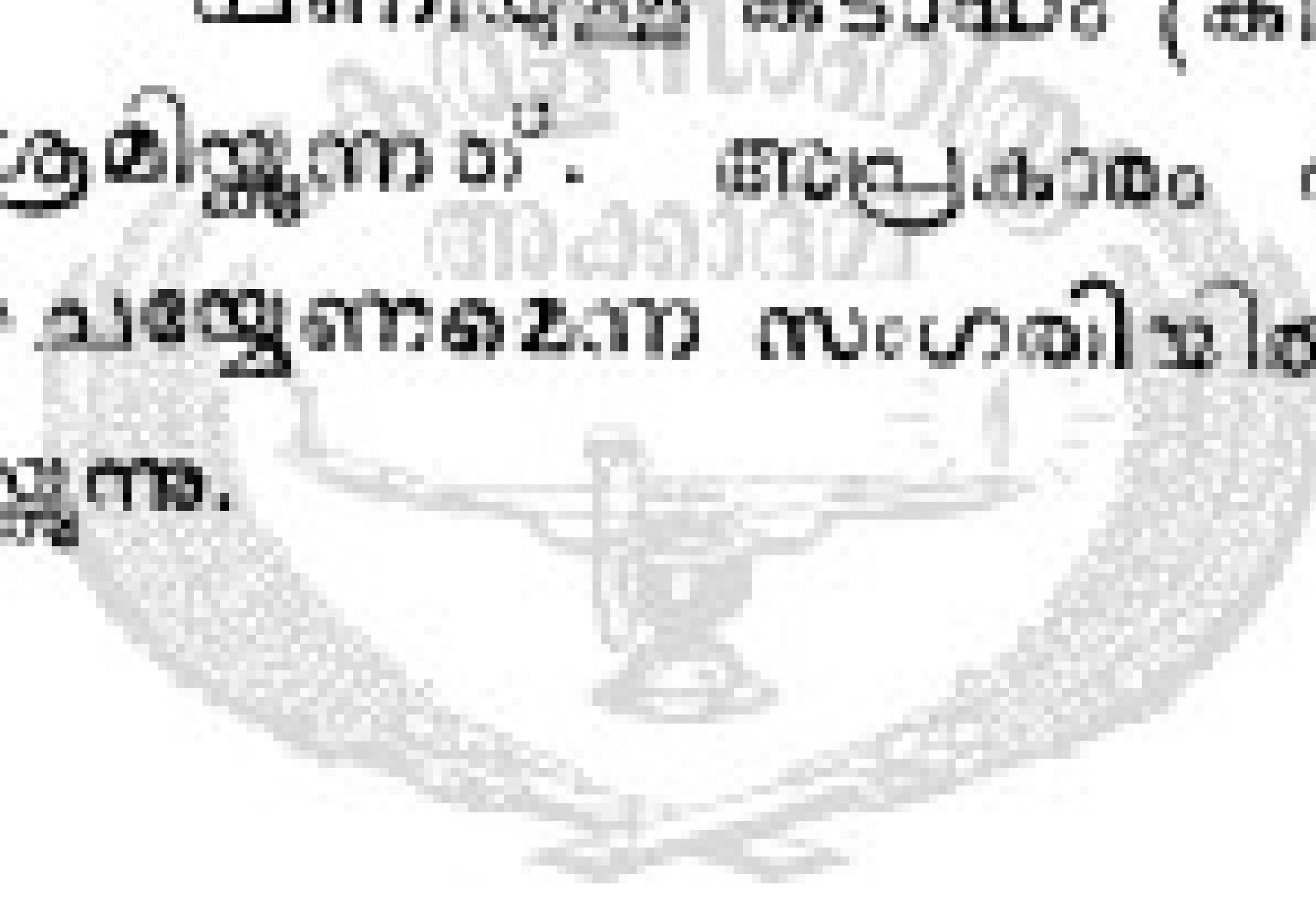
ശംഖവിളി ന്യായം — 'എന്റെ അമരപ്പന്തലിന്റെ ചോട്ടിൽ പോയാലേ നക്ഷത്രം അറികയുള്ളൂ' എന്നു പറഞ്ഞ നമ്മുടെ മലയാളിയുടെ ചങ്ങാതിയായിട്ട ശംഖുവിളി കേട്ടാൽ മാത്രമേ നേരം അറികയുള്ളൂ എന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഒരു സംസ്കൃതക്കാരനുണ്ടായിരുന്നു. അയാളാണ് ഈ ന്യായത്തിലെ ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

സ്ഥവിരലഗുഡന്യായം.

വൃദ്ധന്റെ കയ്യിലുള്ള വടി നിലത്തു കുത്തുമ്പോൾ ചില സമയം വിചാരിച്ചേടത്തു തന്നെ കുത്തു കൊണ്ടേക്കാം. ചില സമയം തെറ്റിപ്പോയെന്നും വരും. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

സൂചീകടാഹന്യായം.

കുറച്ചുമാത്രം പണിയുള്ള സൂചി ഉണ്ടാക്കിയതിന്നശേഷമാണ് അധികം പണിയുള്ള കടാഹം (കിടാരം) ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അപ്രകാരം എളുപ്പമുള്ളതു മുമ്പിൽ ചെയ്യേണമെന്ന സംഗതിയിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

തെക്കൻദിക്കുകളിൽ ചുററിനടക്കുന്ന ചില കുസന്ധികൾ നമ്മുടെ പേരാറി അവൎകളെ ബാധിച്ചിരിപ്പാൻ ആഗ്രഹിച്ചുന്നതു ഇച്ചുള്ളവൎക്ക് അവയിൽ പ്രതിപത്തി തോന്നായ്കകൊണ്ടായിരിക്കാം.

'അടവിലവനടക്കവാൻ ശ്രമിക്കെ
കടുതരമാൎഗ്ഗശ്രമാധികണ്ണയോഗി
അതുളിമമസശോകനായുവാവേ!
പറയുക നീയിതിനെന്തഹോനിമിത്തം'?

എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ പൂൎവ്വാൎദ്ധം മൂലാൎത്ഥത്തോടു യോജിപ്പിച്ച്

'അവരെത്തന്നകമ്പയാലണിഞ്ഞി-
ട്ടവനലമാറിടുമാധികണ്ണയോഗി'

എന്നോ മറേറാ ആക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നത് ഈ കവിയുടെ പേരിലുള്ള പ്രതിപത്തി കൊണ്ടാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

'ഗോൾഡ് സ്മിത്ത്' എന്ന മഹാകവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'വികാർ ഓഫ് വേക്ക്ഫീൽഡ്' എന്ന ആഖ്യായികയുടെ മുഖവുരയിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"ഇതിൽ അനേകം തെററുകളുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഭംഗിയാണെന്നു സാധിപ്പാൻ അനേകം യുക്തികളും പറയാം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് ഒരു സാദ്ധ്യ

വുമില്ല. പല തെററുകളുമുള്ള ഒരു പുസ്തകം രസകരമായിത്തീൎന്നേക്കാം. നേരെമറിച്ച യാതൊരു ദോഷവും ഇല്ലാത്തതു തീരെ രസിക്കാതെയും വന്നേക്കാം. ഈ കഥയിലെ നായകൻ ലോകത്തിൽ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നു വൃത്തിഭേദങ്ങളെ തന്നിൽ ഒതുക്കിയിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഒരു ആചാൎയ്യനാണ്, കൃഷിക്കാരനാണ്, കച്ചവാണിയുമാണ്. ഉപദേശത്തിനും ഒതുക്കത്തിനും ഒരുപോലെ ഒരുക്കമുള്ളവനും അഭ്യുദയത്തിങ്കൽ വിനീതനും ആപത്തിങ്കൽ ധീരനുമായിട്ടാണ് അയാളെ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരിഷ്കാരവും ഐശ്വൎയ്യവും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കഥാപുരുഷൻ ആൎക്കാണ് സന്തോഷമുണ്ടാക്കുന്നത്? ഉയൎന്നപദവി മോഹിക്കുന്നവൎക്ക് അയാളുടെ ഒതുങ്ങിയ നാടൻനിത്യവൃത്തി പുച്ഛമായിരിക്കും. ആഭാസവാക്ക ഫലിതമെന്നു തെററിദ്ധരിക്കുന്നവർ അയാളുടെ നിരുപദ്രവമായ സംഭാഷണത്തിൽ സ്വാരസ്യം കാണുകയില്ല. പരലോകത്തെ കരുതിക്കൊണ്ട് ഇഹലോകസുഖം [illegible]ക്കുന്നവരെ മതനിന്ദ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവർ പരിഹസിക്കുകയേ ഉള്ളൂ".

ഇത്രത്തോളം കവിയുടെ വിനയം. വാസ്തവത്തിൽ ഇത്ര നന്നായിട്ടെഴുതിയ നോവൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ വേറെയൊന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഈ

പുസ്തകം തൎജ്ജമചെയ്തു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നു ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് സി. ഗോപാലമേനോൻ ബി. എ. അവർകളുടെ 'ധൎമ്മാംഗദചരിതം' പുറത്തുവന്നത്. അതോടുകൂടി മൂലത്തിലെ കഥാബന്ധം മലയാളികൾക്കറിയാറായി. നാട്ടുനടപ്പിനെ അനുസരിച്ചു കഥയിൽ ചില മാററങ്ങൾ ചെയ്തതും ഉചിതമായി. പക്ഷെ മൂലത്തിൽ ആപാദചൂഡം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഫലിതങ്ങളെ ഭാഷയിൽ വരുത്തുവാൻ ഗോപാലമേനോൻ അവർകൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ന്യൂനത പരിഹരിച്ചു ഒരു തൎജ്ജമകൂടി കണ്ടാൽ വേണ്ടില്ലെന്നായി ഇങ്ങുള്ളവരുടെ പിന്നത്തെ മോഹം. സത്യകീൎത്തിചരിതം കയ്യിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ ചിരിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് വായിച്ചു തുടങ്ങിയത്. എന്നാൽ ആദ്യന്തം വായിച്ചിട്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ എനിക്കിച്ഛാഭംഗമാണുണ്ടായത്. 'ധൎമ്മാംഗദചരിതത്തിൽ' ജാത്യാചാരത്തിനു വിരുദ്ധങ്ങളായ ചില നടവടികൾ കാണുന്നുണ്ട്. സത്യകീൎത്തിചരിതത്തിൽ ഈ ന്യൂനത കാണുന്നില്ല. ഇതു സന്തോഷാവഹംതന്നെ. വാചകരീതിയിൽ പ്രകൃതപുസ്തകം ധൎമ്മാംഗദചരിതത്തെക്കാൾ ഒട്ടും മേലെയല്ല. ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി നോവൽ അച്ചടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മലയാളത്തിൽ ആരംഭിച്ചതു പ്രശംസനീയമ

തന്നെ. ലോകമൎയ്യാദകൾ അറിയുന്നതിന് ഈ ഭാഷാന്തരപുസ്തകം എല്ലാവരും വാങ്ങി വായിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

——:o:——

കൃഷ്ണഗാഥ

അല്ലെങ്കിൽ ചെറുശ്ശേരി.

“കൊല്ലം ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഒടുവിൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽ നമ്പൂരി വൎഗ്ഗത്തിൽ ഒരു മഹാകവി ഉണ്ടായി. ആ കാലം മുതൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഭാഗ്യോദയം ആയി എന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാം. ....അങ്ങിനെ ഉള്ള വൎഗ്ഗത്തിൽ ഒരാൾ ഭാഷയിൽ കവിത ചമയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയത് ഇദ്ദേശത്തിന്റെ ഭാഗ്യാരംഭമെന്നു തന്നെ പറയണം” എന്നു മലയാളഭാഷാചരിത്രകൎത്താവായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്, മലയാളികളുടെ സുകൃതവിപാകമായ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഏകദേശമെങ്കിലും ആസ്വദിപ്പാൻ ഭാഗ്യമുള്ളവൎക്കെല്ലാം ഒരുപോലെ തോന്നുന്നൊരഭിപ്രായമാണ്. നമ്മുടെ ദിവ്യകവിയായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാൎക്കുകൂടി ഈ കൃതിയെക്കുറിച്ച് അപാരമായ ബഹുമാനം തോന്നിയപ്പോൾ അന്യന്മാർ ഇതി

ഒന്നു കൊണ്ടാടുന്നതിൽ എന്തൊരാശ്ചര്യമാണുള്ളത്? കൃഷ്ണഗാഥ വായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴുണ്ടായ ലഹരിയിലാണ് നമ്പ്യാര് കൃഷ്ണലീല തീൎത്തതെന്നു തീൎച്ചപറയാം. കൃഷ്ണലീല വാത്സല്യത്തിന്റെ നേരു പകൎപ്പെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതലൗകികമാവുമെങ്കിൽ, വാത്സല്യം കൃഷ്ണലീലയുടെ ജീവനെന്നു പറയാതെ താനൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. നമ്പ്യാരെപ്പോലെയുള്ള ഒരു കവിക്ക് അന്യന്റെ കവിതയിൽ അഭിരുചി ജനിച്ചാൽ, ആയത് ആ കവിതയുടെ ആന്തരമായ ഗുണംകൊണ്ടെന്നല്ലാതെ ആടോപത്തിന് അതുപോലെ രചിക്കുവാൻ പാടവം പോരാഞ്ഞിട്ടാണെന്ന് ഒരു കാലത്തും ആരും വിചാരിക്കുന്നതല്ല.

ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരി എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഒടുവിലും, പുനത്തിൽ നമ്പൂരി ഒമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്നതായിട്ടും സാക്ഷാൽ 'ഉദ്ദണ്ഡകേസരി' പുനത്തിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ പരലോകം പ്രാപിച്ചതിനാൽ അക്കാലത്തുള്ള വേറെ ഒരു ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളും ആവശ്യമുള്ളതായിട്ടുമാണ് ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിയെന്നും പുനമെന്നും രണ്ടു തറവാടുകളും ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒന്നു മറ്റേതിലേക്കു ചേൎന്നുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ സംബ-

വിച്ചതു കൃഷ്ണഗാഥയുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പായിരുന്നു വെന്നു വന്നാൽ 'ചെറുശ്ശേരി' എന്നതു 'പുനം'ത്തിന്റെ പൎയ്യായമായിട്ടു് ഉപയോഗിക്കുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല തൽക്കാലം ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ രണ്ടാക്കാതെയും കഴിക്കാം. കവിയാരെന്നു രൂപമില്ലാത്ത ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽ ഭാഷാകവികളിൽവെച്ചു പുനത്തിനെയാണു് മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കവി വേറെ ഒരാളായിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മാന്യസ്ഥാനം കൊടുക്കാതിരിപ്പാൻ യാതൊരവകാശവും കാണുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചു കൃഷ്ണഗാഥ മുഖേനയല്ലാതെ ചെറുശ്ശേരിക്കു പുനത്തിനെപ്പോലെ കവി എന്ന പ്രസിദ്ധി ഉള്ളതായിട്ടും അറിവില്ല. ഭാഷാരീതി പുനത്തിന്റേതല്ലെന്നു ശങ്കിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഈ കൃതി 'മഞ്ജരി'രാഗമെന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടു വിശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണം മുഗ്ദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീക്കു മനസ്സിലാകാവുന്ന വിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും, മഹാകവികൾക്കു വാസനാബലംകൊണ്ടും ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും ഏതുവിധം വേണമെങ്കിലും ആ വിധംകൊണ്ടു കെട്ടുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടെന്നും ആലോചിച്ചാൽ ആ ശങ്കയ്ക്കും ഒരു സമാധാനമുണ്ടു്.

മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു്, കേരളഭൂഷണം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തക

ത്തിൽ "കൃഷ്ണപ്പാട്ട (കൃഷ്ണഗാഥ ചെറുശ്ശേരി) പുനത്തിൽ നമ്പൂരി അവർകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു തീരെ അബദ്ധമാണെന്നു പറവാനുള്ള കാലമായിട്ടില്ല.

ഈ സംഗതി എങ്ങിനെയിരുന്നാലും കവി ഭക്തനും വിരക്തനും സരസനുമായ ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം വടക്കെ മലയാളത്തുകാരനും കോലസ്വനാട്ടിൽ ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനും ആയിരുന്നുവെന്നും കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നു തന്നെ ഊഹിക്കാം.

'കൃഷ്ണഗാഥ മദ്ധ്യകാലത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന മലയാളഭാഷയുടെ ഒടുവിലത്തെ അവസ്ഥയെ പ്രദശിപ്പിക്കുന്നു'വെന്നും, 'ഗ്രന്ഥകർത്താവായ ചെറുശ്ശേരി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം 650-ം 750-ം മദ്ധ്യേയായിരിക്കണമെന്നും ഭാഷാചരിത്രകർത്താവു പറയുന്നു.

അവിടവിടെയായി പല ഇടങ്ങളിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സൂക്തികൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ സൂക്തികളെപ്പോലെ മനസ്സിൽ തട്ടി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെന്നു ധാരാളം അറിയാം. "സംസാരമോക്ഷത്തിൻ കാരണമായതു വൈരാഗ്യമെന്നല്ലോ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പൂ; എന്നതുതന്നെ വരുത്തിനിന്നിടുവാനിന്നിതുതന്നെ ഞാൻ നിർമ്മിക്കുന്നു". ഇതാണു നമ്പൂരിപ്പുലിതം.

വടക്കെ മലയാളത്തിൽ വടകരയ്ക്കടുത്ത്, ഇപ്പോഴും 'പുതുപ്പണ'മെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ദിക്കിനു ആദ്യകാലങ്ങളിൽ 'പുതുപ്പട്ടണ'മെന്നായിരുന്നു വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഈ പുതുപ്പട്ടണത്തിലുള്ള ഇറങ്ങേറ്റിപ്പുഴ മുതൽ ചന്ദ്രഗിരിവരെയുള്ള നാടിനാണ് കേരളോല്പത്തിയിൽ 'കോലത്തുനാട്' എന്നും 'ഉത്തരകേരള'മെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ പിന്നീട് ഇതിന്റെ അതിർത്തികൾ തലശ്ശേരിയും, അള്ളടത്തു സ്വരൂപവും അല്ലെങ്കിൽ അള്ളാൻവാഴുന്ന നീലേശ്വരവും ആയിത്തീർന്നു. കോലത്തുനാട്ടിലെ രാജാവിനു കോലത്തിരിയെന്നും, ആ രാജവംശത്തിനു കോലസ്വരൂപമെന്നും പേർ പറയുന്നു.

നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഈ സ്വരൂപത്തിലെ ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായിരുന്നു. "പാലാഴിമാതുതാൻ പാലിച്ചുപോരുന്ന കോലാധിനാഥനുദയവർമ്മൻ ആജ്ഞയെച്ചെയ്യുന്നൊരാലംബമെന്നായുള്ള ഞാൻ.... ദേവകീസൂനുവായ്വന്നു പിറന്നീടുന്ന കേവലൻതന്നുടെ ലീലചൊൽവാൻ.... ആരംഭിച്ചീടുന്നേനായവണ്ണം", എന്ന് ആദ്യത്തിങ്കലും, "ആജ്ഞയാ കോലഭൂപസ്യ പ്രാജ്ഞസ്യോദയവർമ്മണഃ കൃതായാം കൃഷ്ണഗാഥായാം", എന്നു കൃഷ്ണോല്പത്തി മുതലായ ഓരോ വൃത്തത്തിന്റെ അവസാനത്തിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള

മംഗളമാല

അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ

കൃതികൾ.

പുസ്തകം രണ്ട്

വില അണ 7.

ളുകൊണ്ടു്, ഈ രാജാവിന്റെ പ്രത്യേക ആവശ്യത്തിന്മേലാണ് ഇദ്ദേഹം ഭാഗവതം ദശമം ഒരു പുതിയരീതിയിലുള്ള ഭാഷാഗാനമായിട്ടു ചമച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തീർച്ചയാവുന്നുണ്ടു്.

രാജാവു് ഇപ്രകാരം ആവശ്യപ്പെടുവാൻ ഒരു സംഗതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു കേൾക്കുവാൻ നേരമ്പോക്കുള്ളതാണ്. രാജാവും നമ്പൂരിയുംകൂടി ചതുരംഗം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ അടുത്തു തൊട്ടിക്കട്ടിലിൽ കുട്ടിയെ കിടത്തി ആട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന, രാജാവിന്റെ ഭാര്യ, ഒരു നിലകൂടി തെറ്റിയാൽ രാജാവിന് അടിയറവായി എന്നു കണ്ടിട്ടു്, "<u>ഉന്തുന്തുന്തുന്തു</u> .... ആളെ ഉന്തു്" എന്നു കുട്ടിയെ ഉറക്കുവാൻപാടുപാടുന്നവെന്നൊരു വ്യാജേന ഭർത്താവിന്നു നീക്കുകള്ളി കാണിച്ചുകൊടുത്തുവത്രെ. പാട്ടിന്റെ സാരമറിഞ്ഞു രാജാവു് ആളെ തള്ളിയപ്പോൾ കൈ ജയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽവെച്ചു രാജാവിന്നു് അപാരമായ സന്തോഷമുണ്ടായി. ഭാര്യ പാടിയമട്ടിൽ ദശമം പാട്ടായിട്ടുണ്ടാക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചിട്ടു നമ്പൂരി അതിന്നു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഇങ്ങിനെയൊരു കാരണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും കാര്യത്തിനു ദോഷമില്ല നിശ്ചയം തന്നെ.

കൃഷ്ണപ്പാട്ടു് ഒരു ഇഴഞ്ഞ മട്ടിലാണ് പാടിക്കേട്ടി

ട്ടുള്ളത്. 'ഇതിന്റെ ഗാനരീതിയ്ക്ക് എല്ലാ അക്ഷരവും ഗുരുവായിത്തന്നെ ഉച്ചരിയ്ക്കുകയും വേണം'. കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കഥാഭാഗം മുഴുവനും ഒരേ ശീലുതന്നെയാണ്, എന്നാൽ അവസാനം കവിയുടെ സ്വന്താ രണ്ടു സ്തുതികൾ വേറെ രണ്ടു ശീലുകളിലാകുന്നു. ഈ മൂന്നു ശീലുകളിൽ ആദ്യത്തേതിന്നു 'മാകന്ദമഞ്ജരി'യെന്നാണ് പേർ പറയുന്നത്. ഇതിന്റെ ലക്ഷണം ടി. എം. കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി അവർകളുടെ കേരളകൌമുദിയിൽ താഴെ പറയുംപ്രകാരം കൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്നു. കാകളിയുടെ രണ്ടാമത്തെ അടിയിൽനിന്നും രണ്ടക്ഷരം കുറഞ്ഞിട്ടുള്ള ശീല് 'മാകന്ദമഞ്ജരി'. കാകളിയുടെ അടി രണ്ടിൽ ഇരുപതുമാത്രയും, സാധാരണ പന്ത്രണ്ടക്ഷരവും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കും. "മാപൊറുക്കായി മാഞ്ഞവനോരതി" എന്നു തൊട്ടുള്ള രണ്ടാമത്തെ ശീലിൽ കാകളിയിലെപ്പോലെ പതിനാറു മാത്രയേ ഉള്ളൂ എങ്കിലും ചൊല്ലുന്ന രീതിയ്ക്കു വളരെ അന്തരമുണ്ട്. "കമലാകരപരിലാളിതകഴൽതന്നിണ കനിവോടമരാവലി വിരവോടഥ തൊഴുതീടിനസമയേ" എന്നു മുതലായ മൂന്നാമത്തെ മാതിരി കരിണീവൃത്തത്തിലുമാകുന്നു.

ഈ കൃതിയ്ക്കു വടക്കൻ ദിക്കുകളിൽ 'കൃഷ്ണപ്പാട്ടെ'ന്നും, തെക്കൻദിക്കുകളിൽ 'ചെറുശ്ശേരി' എന്നും പേർ

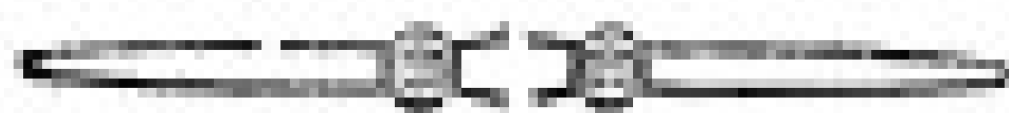
പറഞ്ഞുവരുന്നു. ആപാതമധുരത്വവും ആലോചനാമൃതത്വവും കൂടിച്ചേൎന്നിട്ടുള്ള കവിത കൃഷ്ണഗാഥക്കു ശരി കൃഷ്ണഗാഥതന്നെയുള്ളു. "എരിക്കേറിട്ടു കണ്ണും പോര" എന്നൊരു വിദ്വാൻ പറഞ്ഞതിന്, "ഉള്ളക്കിനോക്കിയാൽ കാണാം" എന്നു കവി മറുപടി പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

'നന്നി', 'അമ്മിണ്ണു', 'മാൺപു' എന്നു തുടങ്ങി ഇപ്പോൾ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പല പദങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടു പഴയഭാഷ പരിചയമില്ലാത്തവൎക്ക് അൎത്ഥം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഏഴും എട്ടും ശതവൎഷങ്ങളിൽ ഈ വക പദങ്ങൾ വളരെ പ്രചാരമുള്ളവയും ലളിതങ്ങളും ആയിരുന്നു. പഴയഭാഷ എഴുതി ഇതിനെ മെച്ചം നേടുവാൻ ആരാലും അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഭാഗവതം ദശമം പലരും പല വിധത്തിലും ഭാഷപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മനോധൎമ്മപ്രകടനവും അലങ്കാരപ്രയോഗവും മാധുൎയ്യനിഷ്യന്ദികളായ സുലളിതപദങ്ങളുടെ മേളനവും ഫലിതവും പഴക്കവും ഒഴുക്കും എല്ലാംകൂടി തികഞ്ഞിട്ടുള്ള കവിത വായിക്കണമെങ്കിൽ കൃഷ്ണഗാഥയെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കണം.

ക്ലിഷ്ടതപ്പെടാതെ ശുദ്ധമലയാളപദങ്ങളെക്കൊ

ന്റെ ശ്ലേഷാലങ്കാരം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാകവികൾ വളരെച്ചുരുക്കും. എന്നാൽ "ചാടായിവന്നാനാൎദ്രാനവനെങ്കിലും ചാടായിവന്നീലശേനിതന്നിൽ-കാടായിവന്ന നരേന്ദ്രനാണെങ്കിലും കാടായിവന്നീലകൊല്ലുന്നോരം- പാറമേൽവീണുമരിച്ചവൻകാററിന്നു മാറായിവന്നതോ ചേതമല്ലോ- കാണ്മാതെ മേവുന്ന ബാലകലീലയ്ക്കു മാറായിവന്നതും ചേതമേവനെ- മാനവപീഡകൊണ്ടാകുലരായുള്ള വാനവർ കൊല്ലുന്നിതാപത്തിനം- മാറായിവന്നതപ്പൂതൽതന്നെയ്ക്കു മാറാതെ വിണ്ണോരുകണ്ണിതോ- വാടാതെനിന്നുള്ള മാല്യങ്ങളെല്ലാമും കൂടായിവന്നിട്ടേ ചമഞ്ഞു കാണ്മു. നീടാൎന്ന നന്ദനമാനസമന്നേരം കൂടായിവന്നപോൽകാണെപ്പിച്ചു" എന്നുംമറ്റും തട്ടിമിന്നിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവു മലയാളഭാഷയിൽ ശ്ലേഷത്തിനു് കണ്ണുണ്ടെന്നതുതന്നെ ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നും.

ഇങ്ങിനെ എല്ലാററിന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ പുസ്തകം ആപാദചൂഡം അങ്ങിനെതന്നെ എടുത്തു ചേൎത്തിപ്പോയെങ്കിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടു് ഈ ഭാഗം വായനക്കാരെ ഏല്പിക്കുന്നു.

സാമൂതിരിപ്പാടും പതിനെട്ടരക്കവികളും.

വണ്ടിയ്ക്കു പൂട്ടിയ കുതിരകൾ ഓടുന്നതും ചാടുന്നതും നടക്കുന്നതും നില്ക്കുന്നതും കടിഞ്ഞാൺ പിടിക്കുന്ന സൂതന്റെ സാമൎത്ഥ്യം അനുസരിച്ചല്ലെ? അതുപോലെ ഒരു രാജ്യത്തുള്ള പ്രജകളുടെ പ്രവൃത്തികൾ ആ രാജ്യത്തെ ഭരിക്കുന്ന രാജ്യതന്ത്രനിപുണന്മാരായ രാജപ്രതിനിധികളുടേയൊ, രാജാവിന്റേയൊ, നീതിസാമൎത്ഥ്യവും, ബുദ്ധിശക്തിയും, അനുസരിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഏതുകാലത്തും ഏതു രാജ്യത്തും രാജാക്കന്മാൎക്കു രാജ്യഭരണവിഷയമായിട്ടുണ്ടാകാവുന്ന സകലക്ലേശങ്ങളേയും ജയിക്കേണ്ടതിന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്ന പലമാതിരി കൌശലങ്ങളിലും വെച്ച് ഒന്നാമതായും ഉത്തമമായും ഉള്ള കൌശലം ആ രാജ്യത്തെ പ്രജകൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ ഉത്തമമാൎഗ്ഗം അറിഞ്ഞു പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാർ ഏതു രാജ്യത്തെങ്കിലും ഏതുകാലത്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടേയും അവരുടെ പ്രജകളുടേയും പേരു മാത്രമാണ് ലോകത്തിൽ അനാശപ്യമായി നിലനിന്നുപോരുന്നതു; സംശയമില്ല. പക്ഷെ വി

ഭ്യാസസമ്പ്രദായം കാലദേശാദികളെ അനുസരിച്ചു മാറിമാറി വന്നേക്കാമെന്നല്ലാതെ വിദ്യയുടെ പരമപ്രയോജനമായ അറിവിന്റേയും, ജനങ്ങളുടെ യോഗക്ഷേമാദിവൃദ്ധിയുടേയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യാതൊരു കാലത്തും യാതൊരു ദേശത്തും പറയത്തക്ക ഭേദഗതിയൊന്നുമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ല.

പണ്ടു കേരളചക്രവർത്തികളായിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചശേഷം ഒരു സഹസ്രാബ്ദത്തിലധികം കാലം സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി മദ്ധ്യകേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട കോഴിക്കോട്ടു രാജാക്കന്മാരിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യം മൂർത്തിച്ചിരുന്നതു കൊല്ലവർഷം നാനൂറിനും എണ്ണൂറിനും മദ്ധ്യത്തിലായിരുന്നു എന്നൂഹിപ്പാൻ പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്.

ഈക്കാലങ്ങളിലുള്ള സാമൂതിരിപ്പാടന്മാരിൽ ശസ്ത്രംകൊണ്ടും ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും പരരാജ്യങ്ങളെയും സ്വരാജ്യങ്ങളെയും ഒരുപോലെ ജയിച്ചിരുന്ന ചില പടുവീരന്മാരും, ശാസ്ത്രപ്രാധാന്യം കൂടുന്ന ചില വിദ്വദ്വരന്മാരും, ശസ്ത്രവൈദുഷ്യമേറുന്ന ചില മഹാവീരന്മാരും ഉഭയത്തിലും ചതുരന്മാരുമായിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 600 നു മേൽ നാടുവാണിരുന്ന മാനവിക്രമനെന്ന സാമൂതിരിപ്പാട് ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മാ

ജ്യമാരരീതിയെപ്പററി പൊതുവിൽ ഒരു ശരിയായ ചരിത്രം എഴുതുവാൻ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളും പോരാത്തതിനാൽ അതിലേയ്ക്കിറങ്ങുവാൻ ധൈര്യമില്ലെന്നുള്ള ന്യൂനത മലയാള ചരിത്രത്തെപ്പററി വല്ലതും പറവാൻ തുനിയുന്നവരെല്ലാം പറയുന്നപോലെ എനിയ്ക്കും പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവിലാസത്തെ പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്നതായ ചില പണ്ഡിതസഭകളെക്കുറിച്ചു പഴമക്കാർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ള ഓരോ ഐതിഹ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും, ആവക ഐതിഹ്യങ്ങളെങ്കിലും നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോകാതിരിയ്ക്കട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചും കൂടി ചിലതിവിടെ പറവാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നതാണ്.

ഈ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പൂർവ്വന്മാർതന്നെ വിദ്യാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കുവേണ്ടി വിദ്വാന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനായി പല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണ്, ഇന്നും നടന്നുവരുന്നതായ തളിയിലെ താനം. (താനം എന്നാൽ അത്യുത്തമന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർക്കുള്ള ദാനം.) വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ യോഗ്യതയും, അഭിജാത്യവും ഉള്ള ബ്രാഹ്മണരെ മാത്രമേ 'ഭട്ടർ'ന്മാരായി ഗണിയ്ക്കുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ താനം പ്രായേണ പൂർവ്വന്മാരുടെ ശ്രാദ്ധദിവസങ്ങളി

ലാണ് ചെയ്തുവരാറുള്ളത്. തളിയിൽ താനവും ഈ ക്കൂട്ടത്തിലൊന്നാണ്. പക്ഷെ അവിടെ വ്യാകരണം, മീമാംസ, വേദാന്തം, ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഏതിലെങ്കിലും പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരെ മാത്രമെ അർഹന്മാരായി സ്വീകരിച്ചു ചാത്തുകയുള്ളു. ഈ വിധമുള്ള ചാത്തിരവും കാരോംപന്തിരാണ്ടു കൂടുമ്പോൾ മാത്രമേയുള്ളു. മലയാളത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പല കാര്യങ്ങളുടേയും നടവടികളെ നവീകരിക്കുന്നത് കാരോ പന്തിരാണ്ടു കൂടുമ്പോഴായിരുന്നു എന്നറിയാത്തവരില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ അതാതു കാലത്തു മലയാളത്തിൽ യോഗ്യരായ ബ്രാഹ്മണർ താനത്തിന് ഏഴദിവസം മുമ്പെ അവിടെച്ചെന്നു ഷചന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തി അതിൽവെച്ച് അവരവരുടെ യോഗ്യതാക്രമം സാധിക്കുന്നതനുസരിച്ച് അവസാനദിവസം അവരവർക്കുള്ള താനക്കിഴി വാങ്ങണമെന്നാണ് നിയമം. ഇങ്ങിനെയുള്ള നിയമം നിമിത്തം അന്നു മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ ഇനിയത്തെ തളിയിൽതാനത്തിന് ഒന്നാമത്തെ കിഴി എനിക്കു വാങ്ങേണം, എനിക്കു വാങ്ങേണമെന്നുള്ള അത്യുത്സാഹം നിമിത്തം കൊണ്ടുപിടിച്ചു പഠിച്ചു പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള യോഗ്യന്മാർ കുറച്ചൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രശസ്തനിലയിൽ പ്രസിദ്ധമായി ന

ടത്തിവരുന്ന തളിയിൽ താനത്തിൽ കിഴി വാങ്ങിയിരുന്ന അൎദ്ധപണ്ഡിതന്മാരും മുൻപറഞ്ഞ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സദസ്യന്മാരുമായ താഴെ പറയുന്നവരെ 'പതിനെട്ടരക്കവികൾ' എന്നാണ് പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുവരാറുള്ളത്.

1. പയ്യൂർപ്പട്ടേരിമാർ—ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരായ എട്ടുപേരും, ഒരു മകനും
2. തിരുവപ്പാ (തിരുവേഗപ്പുഴ)ക്കാർ അഞ്ചു നമ്പൂരിമാർ
3. മുല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരി
4. ചേന്നാസ്സു നാരായണൻ നമ്പൂരിപ്പാട്
5. കാക്കശ്ശേരിപ്പട്ടേരി
6. ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ
7. പുനത്തുനമ്പൂരി (അരക്കവി)

ഈ പയ്യൂർപ്പട്ടേരിമാരിൽ ജ്യേഷ്ഠനായ അച്ഛൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെയാണ് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ കോകിലസന്ദേശത്തിൽ 'തന്ത്രീമാംസാദ്വയകലശരോസ്സത്തമപുണ്യം മഹർഷേഃ' എന്നു തുടങ്ങി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മഹർഷിയ്ക്ക് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളോടുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിൽ നിർവ്വചനധാരയിൽ ഒരു സ്ഖലനം പറ്റിയപ്പോഴും പ്രതിവാദിയായ ശാസ്ത്രികൾതന്നെ രണ്ടാമതൊന്നുകൂടി നിർവ്വചിയ്ക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും

‘ഞാൻ ഒരു സദസ്സിൽ ഒരുമിച്ചു കയറാതവിധം പറകയുണ്ടായിട്ടില്ലെ’ന്നു മാത്രം ഉത്തരം പറഞ്ഞു്; അദ്ദേഹം തോറ്റനിലയിൽ പിൻവലിച്ചു എന്നാണു് പ്രസിദ്ധി. ഈ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരും ഒന്നിച്ചു് അച്ഛന്റെ ശ്രാദ്ധമൂട്ടേണമെങ്കിൽ അതാതു കൊല്ലത്തിൽ ഓരോ പുതിയ മീമാംസാഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാസോദരന്മാരും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു പരസ്പരം കാണിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നാണത്രെ ഇവരുടെ നിശ്ചയം. ഇവരിൽ അഞ്ചാമൻ നാരായണൻ പട്ടേരി ഒരു മടിയനായിരുന്നു. മറ്റെല്ലാസ്സഹോദരന്മാരുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു കേട്ടതിന്നുശേഷം ശ്രാദ്ധത്തിന്നു രണ്ടു നാലു ദിവസം മുമ്പിലേ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിന്നൊരുമ്പെടുകയുള്ളു. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥം കഴിയുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവയിലൊക്കെയും മെച്ചമേറിയതായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഇവരിൽ മാധവൻ അച്ഛന്നെപ്പോലെതന്നെ സർവ്വസമ്മതനായ പണ്ഡിതശ്രോത്രിയനായിരുന്നു എന്നു, സാമാന്യക്കാരെ അത്ര വകവെയ്ക്കാത്ത, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ ‘മല്ലികാമാരുത’മെന്ന പ്രകരണത്തിൽ ‘ഉക്തഞ്ച മാധവിപ്പുത്രേണ പരമേശ്വരേണ’ എന്ന പീഠികയോടുകൂടി ഒരു പ്രശംസാശ്ലോകം ചേർത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. ഇവരുടെ ചില മീമാംസാഗ്രന്ഥങ്ങൾ

അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ

മററു കൃതികൾ.

---

1. ഭാസ്കരമേനോൻ

മംഗളമാല.

1. ചരിത്രം
2. ജീവചരിത്രം
3. ശാസ്ത്രം
4 പലവക
5. ടി.

THE MANGALODAYAM CO., LTD.
K. K. PRESS, TRICHUR.

മലയാളികളിൽ പലരുടെ കൈവശത്തിലും ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഇതേവരെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല.

2. തിരുവേഗപ്പുഴ (തിരുപ്പറ) ക്കാരായ രണ്ടു നമ്പൂരിമാരിൽ ഒരാളുടെ 'ലക്ഷ്മീമാനവേദ'മെന്ന നാടകവും ബ്രഹ്മദത്തപുത്രനായ നാരായണൻ എന്ന മറ്റൊരാളുടെ 'സുഭദ്രാഹരണ' കാവ്യവും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ശേഷം മൂന്നു പേരുടേയും കൃതികളായി വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്ന് ഇതേവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

3. മുല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരിയുടെ കൃതികളും ഇതുവരെ യാതൊന്നും വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റേയും ചേന്നാസ്സു നമ്പൂരിപ്പാടിന്റേയും രാജദൂഷണങ്ങളായ ചില ശ്ലോകങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയ കുറ്റത്തിന്ന് ഉചിതശിക്ഷാദക്ഷനായ സാമൂതിരിപ്പാട് അത്ഭുതപൂർണ്ണമായ വിധം ഒരിക്കൽ ശിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ മുല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരിക്കു തളിയിൽ താനത്തിന്ന മുമ്പിൽക്കിടന്നു കിഴിയെടുക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ശിക്ഷ. തന്നെക്കാളധികം യോഗ്യന്മാരുള്ളപ്പോഴും താൻ മുമ്പിൽക്കിടന്നു കിഴിയെടുക്കുക എന്നതു വിവേകികളായ പണ്ഡിതന്മാർക്കു, വിശേഷിച്ച് അക്കാലത്തെ നമ്പൂരിമാർക്കു, സങ്കോചകരമായ ഒരു ധർമ്മസങ്കടമായിരുന്നു. പട്ടേരിക്കു ഈ ശിക്ഷതന്നെ

മേലാൽ തറവാട്ടധികാരമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം യോഗ്യത സമ്പാദിപ്പാൻ കാരണമായിക്കലാശിച്ചു.

4. ചേന്നാസ്സ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള ശിക്ഷ, 'തന്ത്രവിഷയത്തിൽ ഒരുത്തമ ഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു വരണേ എന്നെക്കാണേണ്ടു' എന്നായിരുന്നു. ഈ ഒരു ശിക്ഷയുടെ ഫലമാണ് കേരളത്തിലിപ്പോഴുള്ള തന്ത്രികൾക്കെന്നുവേണ്ട തച്ചുശാസ്ത്രക്കാർക്കുംകൂടി സർവ്വാവലംബനമായ 'തന്ത്രസമുച്ചയം' എന്ന ഉത്തമഗ്രന്ഥം. ഈ തന്ത്രശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള കവിതാവൈദഗ്ദ്ധ്യവും ചുരുക്കിപ്പറവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും നല്ലവണ്ണം പ്രകാശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറക എന്ന വിഷയത്തിൽ സാക്ഷാൽ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കുപോലും അദ്ദേഹത്തിനോടു മടക്കമായിരുന്നു. നമ്പൂരിപ്പാട് ഈ ഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കൊരിക്കൽ യദൃച്ഛയായി ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ താനും ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കാമെന്നും അതിൽ അടങ്ങേണ്ടതായ കാര്യങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നു പറയണമെന്നും നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലോട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം നമ്പൂരിപ്പാട് സമ്മതിച്ചു വിഷയം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ശാസ്ത്രികൾ തന്റെ വാഗ്വിലാസത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുവാനാരംഭിക്കുകയും

ചെയ്തു. ഒന്നരശ്ലോകം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം ബാക്കിയുള്ള പാദങ്ങൾ വളരെ ശോഭിപ്പിക്കാനായിട്ട് പിന്നെ അരശ്ലോകംകൊണ്ട് അതു മുഴുവനും പൂരിപ്പിക്കാൻ ബാലസാമർത്ഥ്യമാണെന്ന കണ്ടു നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു മനസ്സിലായതുകൊണ്ടുമാകുന്നു നമ്പൂതിരിപ്പാട് ബാക്കിയുള്ള അരശ്ലോകംകൊണ്ടുതന്നെ പാദശേഷം കാവ്യങ്ങളെ മുഴുവൻ നിസ്സാരമാക്കിപ്പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്.

5. കാക്കശ്ശേരിപ്പട്ടരി ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ ജയിപ്പാൻവേണ്ടി നമ്പൂതിരിമാരുടെ തപസ്സുകൊണ്ടുണ്ടായ ഒരു മൂർത്തിയായിരുന്നു എന്നാണ് മലയാളികൾ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നത്. അങ്ങനെ ജയിപ്പാനായി ജനിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പട്ടരിയെ ഗുരുനാഥന്മാരെപ്പോലെ പഠിപ്പിച്ചതും ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ തന്നെയാണെത്രെ. പട്ടരി തന്റെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിലാണ് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ ജയിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഈ ബാലപണ്ഡിതൻ സഭയിൽ കയറിയ ദിവസം സന്ദർഭോചിതമായി പ്രയോഗിച്ച ശ്ലോകമാണിത്.

'നച്ഛത്രം നതുരംഗമോ നവനിതാ-
വൃന്ദാനി നോ ബന്ദിനാം
ന ഭൂഷ്യാണി ന പട്ടസന്ധ്യവസനാ
നാഡംബരാഡംബരം

ആസ്യന്യാകമഠനമന്ദരഗിരി-
പ്രോദ്യത്തരംഗാവലീ-
പ്രേംഖോളീചിപരമ്പരാപരിണതാ
വാണീത്ഥം നാണീയസീ'.

ഈ മഹാകവിയുടെ കൃതികളിൽ 'വസുമതീമാനവിക്രമം' എന്ന നാടകം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളൂ. ഇദ്ദേഹത്തിനെ ഒടുവിൽ വിഷയവിരക്തിനിമിത്തം ആചാരനിരാസനാകയാൽ നമ്പൂരിമാർ വർജ്ജിച്ചുകളഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം പട്ടേരി സന്ധ്യാസമയത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതായ കൃത്യങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ തന്റെ പതിവിൻപ്രകാരം അലസനായി ബ്രാഹ്മണരുടെ സദസ്സിൽക്കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ നമ്പൂരിമാരിൽ ചിലർ, 'പട്ടേരി എന്താണിങ്ങനെ സന്ധ്യാവന്ദനാദികൾ ഒന്നും ചെയ്യാതെ കേവലം ശൂദ്രന്മാരെപ്പോലെ നടിക്കുന്നത്' എന്നു ചോദിച്ചതിനു മറുപടിയായി പട്ടേരി അപ്പോൾ ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

'ഹൃദാകാശേ ചിദാദിത്യസ്സദാ ഭാതി നിരന്തരം
ഉദയാസ്തമയൗ നസ്തഃ കഥം സന്ധ്യാമുപാസ്മഹേ'

ഇങ്ങിനെ കാലക്രമേണ പട്ടേരിയുടെ ആചാരനടവടികളിൽ നമ്പൂരിമാർക്ക് ഒട്ടും തൃപ്തിയില്ലാതെയായിത്തീരുകയും പട്ടേരിയുടെ യോഗ്യതയോർത്ത് അദ്ദേഹ

ത്തിനോടു യാതൊന്നും പറവാൻ ശക്തിയില്ലാതെ വരികയും ചെയ്യുതിനാൽ ഒടുവിൽ ഈ സങ്കടനിവൃത്തിയ്ക്കായി എല്ലാവരുംകൂടി ചോറാനിന്നുരവെച്ച പട്ടേരിയോടുതന്നെ സംശയം ചോദിക്കുന്നതാണു നല്ലതെന്നാച്ചു് അപ്രകാരം അവർ തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണശ്ലോകമാണിതു്.

നമ്പൂരിമാർ—'ആപദികിംകരണീയം?

പട്ടേരി—സ്മരണീയം ചരണയുഗളമംബായാഃ!

നമ്പൂരിമാർ—തൽസ്മരണം കിംകുരുതേ?

പട്ടേരി—ബ്രഹ്മാദീനപി ച കിങ്കരീകുരുതേ',

മലയാളത്തിൽ നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ പണ്ടു് എന്നമാത്രമല്ലാ കുറെച്ചൊക്കെ ഇപ്പോഴും പരദേശികളോടുകൂടി വൈമനസ്യവും വിദ്വേഷിച്ചു് അവരുടെ ക്രിയാംശങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും പരദേശിസംബന്ധമുണ്ടായിരിക്കയും പാടില്ലെന്നു കലശലായ നിർബന്ധം കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു മലയാളികളുടെ സ്വദേശാഭിമാനം മൂൎത്തിച്ചിരുന്ന പൂൎവകാലത്തു തളിയിലത്താനത്തിൽ കിഴക്കെ കാണിപ്പുറത്തുകാരനായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കു് അവകാശം ലഭിപ്പാൻ ഇടവരുത്തുകയുണ്ടായതും അദ്ദേഹത്തിനെ സദസ്യനായി സ്വീകരിച്ചതും സ്വദേശഗുണസംരക്ഷണദീക്ഷിതനായിരുന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു് ഒ

അന്യൂനതയായില്ലെന്നു വല്ലവരും ശഠിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ, അന്നത്തെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പിന്നീടുണ്ടാവുന്ന ഐകമത്യത്തിന്റെയും പരിശ്രമത്തിന്റെയും അപ്രതിഹതമായും അസാധാരണമായുമുള്ള ഫലങ്ങളെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ആ മനുഷ്യന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി സ്വദേശപ്രസാധിതന്മാരെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടിയാണെന്നുള്ള ഒരു പൊടിക്കൈയായിരുന്നു എന്നോർത്തു സമാധാനപ്പെടേണ്ടതല്ലോ.

ഉദ്ദണ്ഡന്റെ പ്രഥമകേരളപ്രവേശത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുവാനായി കോലത്തിരിപ്പാട് ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

'പ്രക്രീഡൽകാന്തവിക്ഷോഭസ്സാമഗ്രവിഭ്രമോ-
ന്മുക്തഭേസമേതശയാങ്കേ,
സ്സംഭോഗാഭോഗസംപ്രശമനാപടവാ-
സ്സംഭോഗശീഫിതശ്രീഃ
ഉണ്ഡീരക്ഷോണിദേശാന്തവലയവിഹാരേ
ഹിണ്ഡതോദ്ദണ്ഡസൂരി-
സ്സായംതേവിക്രമക്ഷ്മാവരനികിതുഗതാ-
ശ്രോത്രിയശ്ശാസ്ത്രദേശം'.

അതിനുശേഷം അപ്പോൾതന്നെ ഉദ്ദണ്ഡൻ സാ

തിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു് അടിയറവെച്ച ശ്ലോകമിതാണ്.

‘ഉദ്ദണ്ഡഃ പരദണ്ഡനൈകവിധയേ-
ഭ്രാതാസ്യ ജൈത്രശ്രിയോ-
ഹേതുഃ കേതുരതിത്വരസ്ത്വസരണിം
ഗച്ഛന്നിവാർത്ഥസ്ത്വഹോ
നോ ചേത്തല്പടസംപുടോദരലസ-
ച്ഛാർദ്ദൂലമുദ്രാദ്ദ്രവ-
സാരംഗം ശശിബിംബമേത്യതിതരളം
തത്പ്രേയസീനാം മുഖൈഃ.’

ഒരിയ്ക്കൽ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ പ്രസിദ്ധമായ ‘തൃക്കോല’ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവിദർശനത്തിനായിച്ചെന്നപ്പോൾ നടയിൽവെച്ച് ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലിത്തുടങ്ങുകയും പൂർവ്വാർദ്ധം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഉത്തരാർദ്ധം തുടങ്ങുവാൻ ഉടനെ തോന്നായ്കയാൽ അല്പം ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്തതിനാൽ ആ സമയം സോപാനത്തു കൊട്ടിക്കൊണ്ടുനിന്നിരുന്ന ഒരു മാരാർ ഉടനെ അതിന്റെ ശേഷം ഭാഗം പൂർവ്വാർദ്ധത്തേക്കാൾ കരേറ്റടി നന്നായി ചൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ഇതുകേട്ടു ശാസ്ത്രികൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു ‘കോയം കവിമല്ലഃ’ എന്നു ചോദിച്ചതിനു മാരാർ ‘മല്ല്യാഃ കരുണാകരഃ’ എന്നുത്തരം പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ മാരാരുടെ പേരും കരുണാകരൻ എന്നായിരുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ ശ്ലോകം ഇതാണ്.

ശാസ്ത്രികൾ — 'സംഭരിതദ്രമിളപദംബാ! ഗ്രന്ഥസംഗം
ഗ്രന്ഥേതു ചിരന്തനമിദമവമന്തഃ'
കാരാർ — 'ജംഭരിപുകംഭിവരകംഭയുഗഡംഭ-
സ്തംഭികുചകുംഭോപരിരംഭപരശ്ശേള്'.

പിന്നെ ഒരിക്കൽ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽവെച്ച് ഒരു പ്രൗഢപണ്ഡിതനായ ഇളങ്ങല്ലൂർ നാണപ്പപിഷാരോടിയും ശാസ്ത്രികളും തമ്മിൽ ഒമ്പതു ദിവസത്തെ വാദം നടന്നിട്ടുണ്ട്. വിഷയം വ്യാകരണമായിരുന്നു. ഇളങ്ങല്ലൂർ പിഷാരോടിമാർ പണ്ടേതന്നെ വംശപരമ്പരയാ പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ശാസ്ത്രികൾ പിഷാരോടിയോടുള്ള വാദാരംഭത്തിൽ ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

'ധന്യംമന്യാ ഭവന്തീഃ ഫണിവരഭണിതാം-
ബോധികാംശികമാത്രാ
ധന്യാഃ കേചിൽപ്രപന്നതപരഗ്രന്ഥകണികാ-
ശ്ലാഘിനസ്സാർദ്ധമാത്രാഃ
പ്രത്യാഹാരഗ്രഹേപി ഭ്രമിതമതിരഹോ
കോപി സാഹിത്യവിദ്യാ-
കാണോ നാണപ്പനാമാ വ്യവഹരതു മയാ-
ത്താവതാമേനസാനിഃ'.

ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ ആദ്യം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വന്നതു തന്റെ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനംകൊണ്ട് ഏറ്റു

പ്പുത്തിൽ മലയാളികളെ വിസ്മയിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും മലയാളപണ്ഡിതന്മാരെയെല്ലാം താൻ വാദത്തിൽ ജയിച്ചു കീഴടക്കികളയാമെന്നും ഉള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയായിരിക്കാമെങ്കിലും ഇവിടെ വന്നു കുറെ പെരുമാറിയതോടുകൂടി തന്റെ മുമ്പത്തെ വിചാരം കേവലം അബദ്ധമായിപ്പോയി എന്നും മലയാളഭൂമിയും ഏററവും വിലയുള്ള പണ്ഡിതരത്നങ്ങൾ ധാരാളം വിളയുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണെന്നും ആ ബുദ്ധിമാനായ ശാസ്ത്രിക്കു നല്ലവണ്ണം അനുഭവം വന്നതിനാൽ കാലക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിനു മലയാളത്തെക്കുറിച്ചു വളരെ പ്രതിപത്തി വർദ്ധിക്കുകയും പിന്നെ തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ മിക്കഭാഗവും മലയാളത്തിൽ തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തു എന്നൂഹിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'കോകിലസന്ദേശം' തന്നെ ധാരാളം മതിയായ തെളിവാകുന്നു.

പുനത്തുനമ്പൂരിക്കു പാണ്ഡിത്യവും ആഭിജാത്യവും മററുള്ളവരേക്കാൾ അല്പം കുറവായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ ആ സദസ്സിൽ 'അരക്കവി'യായിട്ടേ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ ആ അരക്കവിയുടെ കൃതിയാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കൃഷ്ണഗാഥ (കൃഷ്ണപ്പാട്ട്). ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഒരിക്കലെങ്കിലും വായിച്ചിട്ടുള്ള യാതൊരു സഹൃദയനും അദ്ദേഹത്തെ അരക്കവി എന്നു പാ

അതുകൊണ്ടാൽ സാഹിത്യത്തിലില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, 'ഭാഷാക-വി'യെന്നു പറയേണ്ടതാണെന്നു വാദിച്ചതും കൂടിയിരി-ക്കാം. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടകാരായിരു-ന്ന മറ്റുള്ളവരെല്ലാം സംസ്കൃതകവികളും അദ്ദേഹം മാത്രമൊരു ഭാഷാകവിയുമാണെന്നും, അക്കാലത്ത് എ-ന്നല്ല ഇന്നും സംസ്കൃതവും ഭാഷയും തമ്മിൽ താരതമ്യ-പ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ തനിക്ക് അതിനോടൊ-പ്പം ഭാഷക്കു യോഗ്യതയില്ലെന്നും ഉള്ള താല്പര്യം വിചാ-രിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന് 'ഭാഷാകവി'യെന്ന പേർ കൊടുത്തതിന് 'മഹാകവി'യെന്ന പേരിനേ-ക്കാൾ അധികം വിലയുണ്ടെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ട-ത്. അക്കാലത്തു മലയാളികളായ പണ്ഡിതന്മാർക്കു തന്നെ ഭാഷാകവിതയിൽ ഇങ്ങിനെ വിപ്രതിപത്തിയു-ണ്ടായിരുന്നതോർക്കുമ്പോൾ കേവലം ഒരു പരദേശിയാ-യ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്ക് ഭാഷാകവികളെപ്പറ്റി അ-നാദരം തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതം ഉണ്ടോ? കോഴിക്കോട്ട് സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മുമ്പിൽവെച്ച് ഒരു ഭാഷാകവി-താപ്രസംഗത്തിൽ ഭാഷാകവികളെക്കുറിച്ചു പരിഹാ-സമായി ശാസ്ത്രികൾ

'ഭാഷാകവീനിവഹരാമം
ഭോഗാകരവരീതിലപ്രണതല
പ്രായേണാന്ധതമാദീനാം
സൂക്തിഃ ഗോചാ കവിരസുമഗേല്പ്രസരഃ'.

സാഹിത്യം

ഒന്നാമത്തെ പതിപ്പ്

പ്രതി 1000

മംഗളോദയം കമ്പനി ക്ലിപ്തം

കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

1089

എന്നു് ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കു ന മ്മുടെ പുരത്തിൽ സന്തതി ഭാഗ്യമില്ലാ കടന്നുവ ന്നി അവിടെ കയറിയെന്നു്.

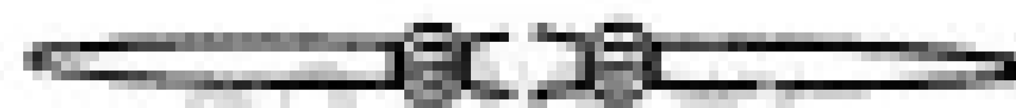
'താരിത്തന്വീകടാക്ഷാഞ്ചലമധുപഗണാ-
രാമ! രാമാഭിരാമാ
ഗിരിത്താർമാനിനീ! ശൈവമാകാരിപൂതനാദാ
ക്ഷീണമീ ഞ്ഞുമണിവാരോ!
സൌരത്താൽതോഷിക്കുന്നതൊക്കെയും ദൃഷ്ടിക്കു-
ള്ളൊരു മനോജ്ഞം
നോരത്തിനിറ്റിരിക്കുന്നതിൽ കിളിമറ്റവൻ!യതോ
മാന! കല്പ്പതരോ ഖേ.'

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലുകയും അതുകേട്ടപ്പോൾ ശാസ്ത്രി കളുടെ അഭിപ്രായം തീരെ മാറിയിട്ട് 'അനർഗ്ഗളനിർഗ്ഗളി ന്നിപ്പൂട്ട്' എന്ന പാദം തന്റെ ഉത്തരീയപ്പട്ട് സ മ്മാനിച്ചു സമ്മാനം കൊടുത്തതിന്നു പുറമേ.

'അധികേരളമഗ്ര്യഗിരഃ കവയഃ
കവയന്തു വയന്തു നതാൻ്റവിതാഃ
പുരുകോത്സവകാരിവചഃപ്രസരഃ
പുനമവപുരഃ പുനരാപ്പുമനേഃ.'

എന്ന ശ്ലോകത്തെ സ്തുതിപ്പിക്കാറായും കൊടുത്തു എ ന്നുള്ള കഥ മലയാളത്തിൽ മുഴുവനും പ്രസിദ്ധമാണ ല്ലോ. ഈ മാനാസുന്ദരനായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ

ക്കും മറ്റുള്ള സദസ്യന്മാൎക്കും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കും കൃ
ഷ്ണഗാഥ വായിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ രസം അപ
രിമിതമായിരിക്കും നിശ്ചയംതന്നെ എന്നിട്ടും ആ പതി
നെട്ടു കവികളിൽ ചിലൎക്കെങ്കിലും നമ്മുടെ അരക്കവി
യെ പിന്തുടൎന്നു മലയാളഭാഷയെ അനുഗ്രഹിപ്പാൻ
തോന്നാഞ്ഞതു കേവലം ഭാഷയുടെ കാലദോഷമെന്ന
ല്ലാതെ മറെറാന്നും പറവാൻ കാണുന്നില്ല.

മലയാളഭാഷ.

അടുത്ത ചില കാലങ്ങളായിട്ടു മലയാളഭാ
ഷയ്ക്കു പല മാറ്റങ്ങളും അതിവേഗത്തിൽ തുടരെ
ത്തുടരെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഭാഷാഭിമാ
നികൾക്കു പരക്കെ അറിയാവുന്നൊരു സംഗതിയാ
ണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അഭിവൃദ്ധി എന്നു വിചാ
രിച്ചു വരുന്നതു മുഴുവനും വാസ്തവത്തിൽ അഭിവൃ
ദ്ധിയാണോ എന്നും ന്യൂനതകൾ എന്നുവെച്ചു തള്ളി
ക്കളയുന്നതു മുഴുവനും ന്യൂനതകളാണോ എന്നും പരി
ഷ്കരണമാൎഗ്ഗങ്ങൾ വല്ലതും കാടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്നുണ്ടോ
എന്നും ഈ ഭാഷാപോഷണത്തിരക്കിൽ കക്ഷിപിടിക്കാ
തെ ക്ഷമയോടുകൂടി ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നവർ വള

ഒരു ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമോ ആവോ. ഭാഷാവിഷയത്തിലെന്നു മാത്രമല്ല എല്ലാ വിഷയത്തിലും ലോകരുത്തിൽനിന്ന് കഴിഞ്ഞു നിർബ്ബാധമായി ആലോചിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിഞ്ഞു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവരാണ് ശാശ്വതമായ ഗുണം ചെയ്തു കാണുന്നത്. പരിഷ്കാരഭേദങ്ങളും അവരിൽനിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. ആ വക അഭിപ്രായങ്ങളേ കാലാന്തരത്തിൽ നിലനില്ക്കുകയുമുള്ളൂ.

മലയാളഭാഷയിൽ വാചകരീതികൾ ദിനംപ്രതി മാറിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. പല പുതിയ വാക്കുകളും ഭാഷയിൽ കടന്നുകൂടുന്നുണ്ട്. കടത്തിക്കൂട്ടുന്നതുമുണ്ട്. ഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന ഈ മാററങ്ങൾ മിക്കതും ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷാപരിജ്ഞാനമുള്ള ഭാഷാഭിമാനികളിൽനിന്നാണെന്നു വളരെ സംശയമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയുമാണ്. ഇതിൽ പച്ചമലയാളികൾ പങ്കു കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു പറവാൻ തരമില്ല. നഗരഭാഷ നാട്ടുഭാഷയായിത്തീരണമെങ്കിൽ അന്നു നാടു മുഴുവൻ നഗരമാകാതെ നിവൃത്തിയുമുള്ളതല്ല. അന്യദിക്കുകളിൽ, നാട്ടുഭാഷയും നഗരഭാഷയും ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന് നാട്ടുഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടാണ് കാലത്തിന്നനുസരിച്ച് ഒരു പരിഷ്കൃതഭാഷാസമ്പ്രദായം ഉണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ഇതിന് ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. നഗരഭാഷ നാട്ടുഭാഷയു

ടെ പരിണാമമായിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയുടെ പകപ്പും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ചായപ്പും തട്ടീട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. പുതിയ വാക്കുകളുടെ ആവിർഭാവവും അങ്ങിനെതന്നെ. ഈ പകപ്പുഭാഷ അസ്സൽഭാഷയെ മുഴുവനും വിഴുങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായി ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാറ്റത്തിനൊരു മാറ്റം ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.

പഴയ മലയാളഭാഷയിൽ വാക്കിലും വാചകരീതിയിലും സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ ഉത്തമ ഭാഗങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു കഴിച്ചു പോരാതെ വന്നിട്ടു കടം വാങ്ങുകയോ സൃഷ്ടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് അധികം നന്നായിരിക്കും. ഇതു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ട അറിവും പ്രയത്നിക്കുവാൻ വേണ്ട ക്ഷമയും ഇല്ലാത്തുകൊണ്ടോ പരിഷ്കാരഭ്രമത്തിൽ അധികം മുങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ടോ വളരെ ആളുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതു നിമിത്തം അനേകം പഴയ കവിതകളുടെ സ്വാരസ്യവും വാചകങ്ങളുടെ പുഷ്ടിയും കാണാതെ പോകുന്നുണ്ട്. വേലുത്തമ്പി ദളവയുടെ വിളംബരത്തിന്റെ ഊർജ്ജിതം ഇക്കാലത്തു കണികാണ്മാൻപോലും ഇല്ല. കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം മുതലായവയുടെ സ്വാരസ്യം ആരും കാണാതായിത്തുടങ്ങി. ഊററിപ്പോവും മറെറാലിയും പോയി ശബ്ദഗ്രഹവും പ്രതിബിംബ

വൈശിഷ്ഠ്യവുമായിത്തുടങ്ങി. എന്നു മാത്രമല്ല ഈ വകയിൽ നാഭിയചിന്ത്യംകൂടിത്തുടങ്ങി. അനേകം ഗുണങ്ങളും പല ദോഷങ്ങളും ഉള്ള പഴയ ഭാഷയെ ക്ഷമയോടുകൂടി കണ്ടു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഇതിന്റെ വാസ്തവം എല്ലാവൎക്കും അറിവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ പ്രാചീനഭാഷാകവിതകളിൽ കണ്ടുവരുന്ന പ്രയോഗഭംഗിയും അൎത്ഥപുഷ്ടിയും സ്വാരസ്യവും നവീനകവിതകളിൽ ദുൎല്ലഭമാണെന്നു സഹൃദയന്മാർ പരക്കെ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇതു വെറും പാഴ്വാക്കോ ഭോഷ്കൊഴിവോ അല്ലെന്ന് ഒന്നും രണ്ടും ഉള്ള കവിതകളിൽ കടന്നു ചുഴിഞ്ഞു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആശയത്തെ ഏറക്കുറവുകൂടാതെ വെളിവാക്കുന്നതും സൂക്ഷ്മങ്ങളായ മനോവൃത്തിഭേദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നതും സന്ദൎഭത്തിന്നു യോജിക്കുന്നതും ആയ ചില പദങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും വേണ്ടടത്തിൽ വേണ്ടതുപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിലുള്ള നിഷ്കൎഷ് ഒന്നും രണ്ടും വളരെ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്.

'കളിച്ചു കുന്നത്പുരയുമുപവത്തി-
കളൂൎക്കെനോക്കി ദൃഢാദരങ്ങളാലെ
രമത്തിപോന്നാളുപുനാമണനേ-
ലവാംഗപോലലങ്ങിനിയെപ്പൊറച്ചേ ചതഃ'

നോട്ടം തട്ടുമ്പോൾ കോൾമയിർ കൊള്ളത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഈ സാകൂതാവലോകനത്തെ 'ഉള്ളിൽ തട്ടുന്ന മട്ടിൽ കടമിഴി കളിയാടിച്ചു മന്ദം നടന്നു' എന്നു കൺകളിയാടി നടന്നോ 'സാഭിപ്രായം സരോജേക്ഷണ സരസകടാക്ഷത്തിൽ വീക്ഷിച്ചിതെന്നോ' എന്നു കണ്ണിൽ കടാക്ഷിച്ചോ വർണ്ണിക്കുന്നതായാൽ 'കള്ളർകെ നോക്കി'യാലത്തെ സുഖവിശേഷം കിട്ടുന്നതല്ല.

'മാരാഗ്നിജ്വാലലേശേ മട്ടരസികരതാർ
വെച്ചു മന്ദം മന്ദം
ചോരും വാചാമഗോചരം! മതി മതി സ-
ന്താപമെന്നാലപന്തീ
പ്പൂരേ പ്പൂരേ പുണർന്നാവളു മധുമണിവാ-
തന്നു പീയൂഷവാപീ-
പ്പൂരേ മുക്കിത്തളിച്ചാവളു വിവശതമേ
സാമ്പ്രതം പ്രേയസീസാ.'

ഇതിലുള്ള മാതിരി പ്രത്യയയോഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതേ ഇല്ല. 'ഇച്ചൊല്ലുന്നവിധം പുണർന്നു സുഖമായ് മേളിച്ചു മേവീടുമേ' എന്നതുകൊണ്ട് ആ അർത്ഥവും ആ രസവും ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. 'മാർവ്വാരെപ്പുണ്ടുകൊൾവൻ' എന്നു തുടങ്ങി വ്യാകരണസമാദ്ദേശാദിപദങ്ങൾക്കെതിരായി അർത്ഥപുഷ്ടി വരുന്ന മലയാളപദങ്ങളും, ഇംഗ്ലീഷിൽ സൈന്യങ്ങളുടെ ലക്ഷ

ണത്തിന്നുള്ള കലവറസ്സാമാനം എന്നൎത്ഥത്തിലുള്ള 'മിലിറ്ററി പ്രൊവിഷൻസ്' മുതലായ വാക്കുകൾക്ക തക്കതായി 'കൊററവും കോളും' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മററു പദങ്ങളും ഇക്കാലത്ത് ഏറെ നടപ്പില്ലാതായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

വെൽവുതാക, വല്ലേൻ, പുണൎന്നതാവൂ, കാണമന്നോ, താരാന്നോ, വാരായുമോ മുതലായി പ്രാൎത്ഥനാ, ഉൽകടേച്ഛ തുടങ്ങിയ ഭാവവിശേഷങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളും, അല്ലീ, വല്ലീ, ആയോ മുതലായ സാഭിലാഷപ്രശ്നത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളും, ചെണ്ടാർ,[1] വെണ്ടാർ,[2] വെന്നിക്കൊടി,[3] ഊററില്ലം, മാറെറാലി, പടപ്പുഴക്കം മുതലായ യൌഗികശബ്ദങ്ങളും, മറുവൽ,[4] കൊട[5] മുതലായ നാമവിശേഷങ്ങളും തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ കയ്യിലുള്ളതു കളഞ്ഞു കടം വാങ്ങേണ്ടിവരുന്നത്! പരിചൊട്, അഴകോട്, വിരവൊട്, നലമൊട്, വടിവൊട്, തരമൊട്, തിറമൊട്, ചിതമൊട് ഈ വക സാൎത്ഥകപദങ്ങൾ അസ്ഥാനത്തിലുപയോഗിച്ചു നിരൎത്ഥകങ്ങളായിത്തീൎന്നു പാദപൂരണത്തിന്നു മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാനഭ്രംശം നിമിത്തം ഒരു കാലത്തു നല്ല സ്ഥിതി

1. ബന്ധു, 2. ശത്രു, 3. ജയക്കൊടി.
4. പുഞ്ചിരി, 5. ദാനം.

യിൽ നല്ലവരോടുകൂടി സഹവാസം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധി നേടിയ ഈ ജാതി പദങ്ങളെ ദുഷ്ടസംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടു ദോഷപ്പെടുകയാൽ മലയാളഭാഷാലോകത്തിൽനിന്നു് ഒട്ടിപ്പായിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആർകണ്ടു വിധി ദുൎല്ലഭം, കണ്ടവരാർ വിധി ദുൎല്ലഭം; കണ്ടു സീതയെ, സീതയെ കണ്ടു; പാറി, പാറിപ്പോയി; കണ്ടു, കണ്ടെത്തി; ഇങ്ങിനെയുള്ള വാക്യങ്ങളിലും പദങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ഭാവഭേദങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചാൽ ശബ്ദങ്ങളും അൎത്ഥങ്ങളും വാരിക്കോരി ച്ചൊരിഞ്ഞ നാട്ടൊഴുക്കലായിരിക്കുന്നു.

രസത്തിനു് അനുഗുണങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളുടെ ഉപസ്ഥിതിയും സന്ദൎഭത്തിനനുസരിച്ചു വിന്യാസക്രമവും കല്പനാശക്തിയുടെ പുതുമയും സ്വാധീനതയും ആധുനിക കവിതകളിൽ അല്പം ചിലതിൽ മാത്രമേ നിഴലിച്ചു കാണുന്നുള്ളൂ.

'മന്ദാകിനീയിതപ്പോളങ്ങളോടൊപ്പൊടിപടൎന്നീ
ട്ടലയാൽപൊങ്ങിമേൽപ്പെട്ടു-
ട്ടുന്നം പൊങ്ങിപ്പൊക്കിക്കിരണനികരമാ-
ന്നൊന്നതിച്ചണ്ഡഭാനോഃ
വിദ്യാഭാവൈരിസേനാഗ്രസിതമലിയവാ-
ലൊലിതന്നാത്മകപ്പോ
ലംബാടെത്തും കൃതാന്താലയമസിതനിറം വ്യൂ-
ഹംപോലെന്നപോലെ.'

'നീത്താനിന്ദുപലമിവ തെളിഞ്ഞാ-
ന്പൽപോലെ ചിരിച്ചാ-
നാത്താൻ വണ്ടിൻകുലമിവ വള-
ൎന്നാൻപയോരാശിപോലെ
പീതാപാത്രപ്രാമൃതമിളകിനാ-
നൌഷധേഃപ്പേൎത്തുപോലെ
കൂറാത്താൻകാമിമനനമിവ പോ-
നാഗതേവീരചന്ദ്രേ.'

ഇങ്ങിനെ ഉല്പ്രേക്ഷാത്രയം സന്ദേഹമാൎന്നാലും അല ങ്കരിക്കേണ്ടുന്ന ഫേദത്തെ—

അടിവഴിപടയാളിക്കൂട്ടർതട്ടിപ്പടൎത്തും
പൊടിനിരഗഗനത്തിൽത്തിങ്ങിവിങ്ങിപ്പരന്നു
ചൊടികെടുമഴലേറ്റുംപോന്നപാനാരിജത്തിൻ
കൊടിയവിരഹവഹ്നിസ്ഥൂലധൂമംകണക്കെ.

മുന്നിൽക്കണ്ടോരനേരം വെയിലിലുരുകിടും
വെണ്ണപോലൊന്നലിഞ്ഞാൻ
പിന്നെപ്പാരംതെളിഞ്ഞാൻ തരണിമണിയുട-
ച്ചോരകണ്ണാടിപോലെ
എന്നല്ലോരാൽപിണംകണ്ടിളകിനകഴുവെ-
പ്പോലെ ചാരത്തണഞ്ഞാ-

ന്നൊന്നല്പാസ്സാൽചിരിച്ചാനഥ കലികലരും
കോമരംപോലെയാർത്താൻ.

ഇങ്ങിനെ അണിയിച്ചാൽ അതിലുള്ള രസം ബീഭത്സംതന്നെ.

രസഭാവങ്ങളെ അനുഭാവാദികളെക്കൊണ്ടു കണ്ണെപോലെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ പണ്ടത്തെ കവികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വഴി ഇക്കാലത്തുള്ള കവിലോകത്തിൽ മിക്കതും പുറമ്പോക്കായിട്ടാണു കിടക്കുന്നത്.

'നീരാടമ്മേ നിവസനമിദം ചാർത്തു ഭോച്ചൂന്നായാ-
മെപ്പോഴ്ന്നീ കൃതമതി രത്നംമൂട്ടമാറായിതല്ലോ
എന്നിവണ്ണം നിജപതിജനപ്രാർത്ഥനം കർത്തുകാമാ
കേഴന്തീവാരഹസിവിരഹവ്യാകലാവല്ലഭാമേ.'

എന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള 'അരതി' എന്ന വിരഹിണീദശാവിശേഷത്തെ —

ചിന്നിപ്പാടേ ചിതറിന മുടിക്കെട്ടു പൊൻകുണ്ഡലച്ചാ-
ർത്തന്യേ മസ്കക്കുറിയുമൊക്കെന്നമാലയും ചേർന്നവേഷം
എന്നല്ലോരാംവ്യസനനിലയും പൂണ്ടു മോടിപ്പകിട്ടി-
ന്നൊന്നുംനോക്കാതവൾ ചിലമനോരാജ്യമായിട്ടിരിക്കും.

വിഷയവിവരം.

എന്നു വൎണ്ണിക്കുന്നതായാൽ ആ കവിയുടെ കവിതയിൽ മാത്രമേ സഹൃദയന്മാൎക്ക് അരതി അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ. വിരഹിണിയുടെ ദശയിലേയ്ക്ക് അതു തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നതേ ഇല്ല.

‘മുള്ളുമുരട്ടുമൂൎഖൻപാമ്പും കല്ലുകരടുകാഞ്ഞിരക്കുറ്റിയും’ ഇപ്പോഴുള്ള ആധാരങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും ‘ആറ്റുപോകം വഴിയും നീർപോകം ചാലു’മായിട്ട് അതിരു തിരിക്കുന്നതിന്റെ ഭംഗി ഇന്നും കുറയേണമെന്നില്ല. ‘അങ്കത്തട്ടി ആങ്കുമാടികരയേറു’മ്പോളുണ്ടാകുന്ന ഉത്സാഹം ഇടയിന്മേൽ തള്ളി യുദ്ധക്കളത്തിലേയ്ക്കു ചെല്ലുമ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നീട്ടി വളച്ചു സംബന്ധമില്ലാതെ എഴുതുന്ന പഴയ ഭാഷ അങ്ങിനെതന്നെ പകൎത്തണമെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. ആ വാചകത്തിന്റെ ജീവൻ കളയുന്നതു യുക്തമല്ലെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ജോടിപ്പിച്ച ചില വാക്കുകളും ഇണക്കപ്പിച്ച ചില വാചകങ്ങളും സ്തോഭം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ചില പൊടിക്കൈകളും ഇപ്പോഴും ഉള്ള വാചകങ്ങളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പിയാൽകൂടി കണ്ടുകിട്ടുമോ എന്നു സംശയമാണ്. മലയാളഭാഷയുടെ മൎമ്മം നോക്കാതെ നിഘണ്ടു മലൎത്തിവെച്ചു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയാൽ ഇംഗ്ലീഷ് വാചകങ്ങളുടെ ജീവൻ ഒരു കാലത്തും

സ്വയമേവ വരുന്നതല്ല. 'എം. കെ. പാൎത്ഥസാരഥി അയ്യങ്കാരുടെ അഗ്രാസനത്തിന്റെ ചോട്ടിൽ ഒരു പ്ലേസ് സംക്ലൂട്ട്'ന്നതു നല്ല ഭാഷയല്ല. 'അടക്കം ആചാരവും നീതിയും നിലയും കുലഭേദവും മൎയ്യാദയും എച്ചിലും വിധവും തീണ്ടലും കുളിയും കഴിവരുന്ന നീർക്കോരുവാനം കുലം വരുന്ന വെച്ചുണ്മാറും അവരവൎക്ക് ഓരോ പ്രവൃത്തികളും ആചാരങ്ങളും ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും അതാതു കുലത്തിനു തക്കവണ്ണം കല്പിച്ചിരിപ്പൂ' എന്ന് ആചാൎയ്യസ്വാമികൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിനു വിരോധമായി ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും, കാലവും കോലവും നോക്കാതെ അനാവശ്യമായി മാറി മറിച്ച് ഏച്ചുകൂട്ടുന്നതു വഴിപോലെ ആലോചിച്ചു വേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. 'തെക്കനാട്ടു പടനായകമായി ഏററിടച്ചലുണ്ടായാൽ ഓണാട്ടുകര മാടിന്മേൽ വില്ലു കുത്തി കേരളമൊട്ടുക്ക് അഞ്ചു കണ്ണ് ഉറപ്പിക്കണം.' എന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു നാട്ടുഭാഷയും നഗരഭാഷയും തമ്മിൽ ഏററിടച്ചലുണ്ടായാൽ ഒരു കണ്ണെങ്കിലും വേണ്ടെന്നുവരുമൊ? വില്ലു കുത്തേണ്ടത് ഏതു മാടിന്മേലാണെന്നു മാത്രമേ ആലോചിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. കേരളഭാഷാലോകത്തിൽ കലാപം കൊഴുത്തു തുടങ്ങി. ഗദ്യപദ്യപ്രവാഹങ്ങൾ കലങ്ങി വശായി.

'മണ്ടേന്തി, പടിഞ്ഞായിപ്പെട്ട്യാ, കേഴന്തി' ഈ വക ചേരിപ്പിഴകളും തീൎത്ത്, 'സമയത്തെക്കൊണ്ടു, സഹായം കൊടുത്തു, ശ്രദ്ധയെത്തരിക, കണ്ണുകൊണ്ടു കടിക്കുക' മുതലായ ശത്രുക്കളെയും അമൎത്തി, അങ്കവും ചുങ്കവും വിത്തും വാദ്യവും നാട്ടകം നടപ്പാക്കി, ആഴിച്ചുഴലുഴിയിങ്കൽ കുമാരിഗോകൎണ്ണപൎയ്യന്തം കേരളഭാഷാരാജ്ഞി കേടും പിഴകളും പോക്കി പേരും പൊരുളും പുലൎത്തി അടിവാണുകൊള്ളട്ടെ.

പഴയഭാഷ.

സംസ്കാരം വൎദ്ധിച്ചുവരുംതോറും സകല വസ്തുക്കളുടേയും ആകൃതിക്കും പ്രകൃതിക്കും പലമാറ്റങ്ങളും വന്നുകൂടുന്നതു സാധാരണയാണല്ലൊ. ഭാഷാവിഷയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള സംസ്കരണം ഏതു വിധത്തിലാണ് പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പഴയ ഭാഷയും പുതിയ ഭാഷയും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചു നോക്കിയാൽ എളുപ്പത്തിലറിയാവുന്നതാണ്.

ശീൎപ്പാണഭാഷയിൽ പ്രാകൃതത്തിനും സംസ്കൃതത്തിനും ആകൃതികൊണ്ട് എത്രത്തോളം അന്തരമു

ണ്ടോ മലയാളഭാഷയിലും പഴയതിനും പുതിയതിനും ഏകദേശം അത്രത്തോളം അന്തരം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

'കാറാളംകൊണ്ടണിമുലയുഗം കാന്ത
ളൈപ്പട്ടനുന്മേൽ
കോറോളുള്ളും ദ്യുതി കൊഴകൊഴക്കൊത്ത
സീൽകാരനാദം
കാറോടൊട്ടും നടവു കലയെക്കാണമ-
നോ കമ്രനാളത്തെ
ക്കൂറാമ്പിൽച്ചെന്റാളിയിലിളയച്ചീവി-
ലാസോദയത്തോൾ.'

ഇതിലെ കാറാളം, നുന്മേൽ, കോറോ, കൊഴകൊഴക്ക്, നടവ്, കലയെ, കാണമനോ, കൂറ്, ചെന്റ് ഇത്യാദിപദങ്ങൾക്ക് കാർതാളം, നൂലിന്മേൽ, കോത്തുകൊണ്ടുതന്നെ (കോർത്ത വിധത്തിൽതന്നെ), കൊഴകൊഴപ്പ് (മസൃണത), നട വളയുന്ന വിധത്തിൽ കാണമോ, കൂത്ത് (നൃത്തം), ചെന്ന് ഇങ്ങിനെ പരയായപദങ്ങൾ കാണിക്കേണ്ടതാണെന്നു പല ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. പ്രാകൃതത്തിൽനിന്നു സംസ്കൃതത്തിലേയ്ക്കു മാറുമ്പോളുണ്ടാകുന്നതുപോലെ പഴയ ഭാഷയിൽനിന്നു പുതിയ ഭാഷയിലേയ്ക്കു മാ

രുമ്പോഴും പദങ്ങൾക്കു പല മറിച്ചിലും തിരിച്ചിലും വരുന്നതാണ്. പോവ്വത്, പോവുത്, പോവിത് എന്ന പഴയ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളാണ സംസ്കരണംകൊണ്ടു 'പോവത്' ആയിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള മാററങ്ങൾ ഗണിച്ചാൽ അവസാനിക്കാത്ത വിധം അത്ര വളരെയുണ്ട്. എന്നാൽ പുതിയ ഭാഷയിൽ മാത്രം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കു പ്രാകൃതഭാഷയായി കണക്കാക്കാവുന്ന പഴയ ഭാഷയിലെ സരസങ്ങളും പ്രൌഢങ്ങളുമായ അനേകം കവിതകളിൽ തീരെ വൈമുഖ്യം കാണുന്നതിനുള്ള മുഖ്യകാരണം പഴയഭാഷാവ്യാകരണത്തിന്റെ ജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ മുഴുവനും നശിക്കാതിരിക്കില്ല. ആ വക സകലഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അൎത്ഥം മനസ്സിലാവാൻ പത്തു പഴയ പ്രബന്ധങ്ങൾ മനസ്സിരുത്തി വായിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ആ ഭാഷയുടെ സാമാന്യലക്ഷണങ്ങൾ ശരിക്കു ഗ്രഹിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം ഉപകരിക്കുക. അതുകൊണ്ടു താഴെ വിവരിക്കും പ്രകാരം ആ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ചില നിയമങ്ങളെ ഓൎക്കുന്നത് ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ ഉപയോഗമുള്ളതായിരിക്കും. ഈ നിയമങ്ങളിൽ മിക്കതും തമിഴിനെ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും പഴയ ഭാഷയിലും സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

രണ്ടു സ്വരങ്ങൾകൂടുമ്പോൾ നടുവിൽ യകാരം വരും. ഉദാഹരണം–വാടാ+അത്=വാടായത് (അഉ വാടില്ല), സീതയത്[1] (ക) തച്ഛബ്ദാൎത്ഥത്തിലും ഇദംശബ്ദാൎത്ഥത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന അ, ഇ എന്നസ്വരങ്ങളുടെ മുമ്പിലുത്തരതെങ്കിൽ വകാരമാണ വരിക; അതിന്ന ദ്വിത്വവും വന്നേക്കാം. ഉ– അ + അഴക്= അവഴക്, അവ്വഴക്, ഇ + അഴക്=ഇവഴക്; ഇവ്വഴക്. (ഖ) ഉ, ഊ, ഓ ഇവകളുമേൽ സ്വരം വരുമ്പോൾ നിയമേന വകാരമേ വരുള്ളൂ. ഉ– വടു+എന്റാ=വടുവെന്റാ, കാണ്ടു + അത്=കാണ്ടുവത്, പോവുതോ + എന്റവാറോ=പോവുതോവെന്റവാറേ (പോകുമോ എന്നിരിക്കെ) (ഗ) സ്വരം പരമായാൽ സംവൃതവും സംവൃതവിവൃതവും ലോപിക്കും. ഉ– പോകിന്റുത് + അല്ലോ=പോകിന്റുതല്ലോ (പോകുന്നിതല്ലോ)[2].

---

*—ഈ അടയാളം കേവലവ്യഞ്ജനത്തെ കാണിക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

1 പ്രാകൃതത്തിലും മഹഉണാ എന്നതിന്റെ മഹായുണാ (മധുരം) എന്നു പോലെയാണല്ലോ ഉച്ചാരണം. ഉച്ചാരണസൌകൎയ്യമാണല്ലോ സന്ധികാൎയ്യങ്ങളിൽ മൂലം.

2 സംവൃതസ്വരം ഗജഃ, മനോഃ എന്ന മുതലായ അനേകം സംസ്കൃതവാക്കുകളിലും ഗകാരമകാരങ്ങളുടെ മേൽ ചേൎക്കുന്നുണ്ട്. 'അ അ' എന്ന പാണിനിസൂത്രംകൊണ്ടു വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്,

വരിക [1] + ഇല്ല=വരികില്ല (റ) 'റ, 'ട, എന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളോടു ചേൎന്ന സംവൃതമാണെങ്കിൽ ആ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ദ്വിത്വവുംകൂടി വന്നേക്കാം. ഉം- ആറ്'+അഴക്=ആററാഴക്, നാട്ടകം (ഖ) വ്യഞ്ജനം പരമായാൽ സംവൃതം ലോപിക്കില്ല. ഉകാരാദേശം വരാം. ഉം- അത് + നൻറ്=അത് നൻറ്, അതു നൻറ് (അതുനന്ന്) (ന) ഹ്രസ്വമായ എകാരത്തിൽ നിന്നു പരങ്ങളായ ക, ച, ത, പ ഇവ ഇരട്ടിക്കും. ഉം- അതിനെ+കാൺ=അതിനെക്കാൺ, അതിനെച്ചൊല്ലി, പണ്ടെപ്പോലെ മുതലായത് (ര) കിംശബ്ദാൎത്ഥത്തിൽ വരുന്ന എകാരമാണെങ്കിൽ ഞ, ന, മ, വ ഇവയ്ക്കും ദ്വിത്വം വരും. ഉം- എ+ ഞാൻ= എഞ്ഞാൻ, എന്നാൽ, എമ്മല, എവ്വല. പ്ര-ഉം-എഞ്ഞാൻ (വ) തച്ഛബ്ദേദംശബ്ദാൎത്ഥകങ്ങളായ അ, ഇ എന്നിവയായാലും മേൽപറഞ്ഞവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും. ഉം- അ+ഞാൻ=അഞ്ഞാൻ, ഇഞ്ഞാൻ, അക്കടം, ഇക്കലം, അച്ചില, ഇത്തല, അപ്പലി, ഇന്നരി, അമ്മല,

---

[1] വരിക എന്നതിൽ കകാരാന്തമായുള്ള സ്വരമത്രേ. സംവൃതമായിട്ടെങ്കി വിവൃതമായി അവസാനിപ്പിക്കണം. ഇതിനു പ്രത്യേകലിപി ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ സംവൃതവിവൃതം മലയാളഭാഷയിൽതന്നെ ക്രിയാവാചകങ്ങളിലേ പ്രായേണ കാണുന്നുള്ളു.

ഇവ്വഴി (൪൯) സമാസത്തിൽ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും. ഉം_ ആനക്കാട്, വാഴപ്പാടം, പീലിക്കൊട മുതലായത് (൫൦) അ, ആ, ഇ, ഈ എന്നീ സ്വരങ്ങളാണെങ്കിൽ സമാസത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ക, ച, ത, പ എന്നിവയുടെ അഞ്ചാമക്ഷരങ്ങളായ ങ, ഞ, ന, മ ഇവ നടുവിൽ വന്നുവെന്നും വരാം. എന്നാൽ അങ്ങിനെ വരുന്നത് അതാതിന്റെ അഞ്ചാമത്തെക്ഷരമാത്രമായിരിക്കുന്നതാണ്. ഉം_ മുള+കൊമ്പ്=മുളങ്കൊമ്പ്, മാ+തോൽ=മാന്തോൽ (മാവിന്തോൽ) പുളിമ്പഴം, പൂങ്കോഴി, പൂഞ്ചായൽ, പൂന്തേൻ, പൂമ്പൊടി (൫൧) ണകാരത്തിൽനിന്നു പരമായ തകാരം ടകാരമാകും. ഉം. തൺ+താർ=തണ്ടാർ (തണ്ടത്താര്., വെള്ളത്തിലെപ്പൂവ്, താമര) മൺ+തൂത=മണ്ടൂത, മണ്ടിട്ടു, കണ്ടിട്ടു (൫൨) ന, മ, ഇവ പരങ്ങളായാൽ ളകാരം ണകാരമാകും. ഉം_ വാൾ+നാൎറ്=വാൺനാൎറ്, തോൾ+മേൽ=തോണ്മേൽ (൫൩) ണകാരത്തിൽനിന്നു പരമായ നകാരം ണകാരമാകും. ഉം_ കൺ+നില=കണ്ണില, മുൾ+നാൎറ്=മുൺ+നാൎറ്=മുണ്ണാൎറ് (മുള്ളനാറ്), പുകണ്ണു (പുകഴ്ന്നു), അമിണ്ണു (അമർന്നു). (൫൪) നകാരം പരമായാൽ ദീൎഘത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരം ലോപിക്കും. ഉം_ വാൾ+നാൎറ്=വാൺ+നാൎറ്=

വാണ്ണന്റ്=വാണനന്റ്, നീൾ+നാൾ=നീൺ+നാൾ=നീണ്ണാൾ=നീണാൾ, താൾ+നു=താണ്ണു, താണു. (൫൫) ചിലപ്പോൾ ഹ്രസ്വത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരവും ലോപിയ്ക്കും. ഉ-- അവൾ+നില=അവൺ+നില=അവണ്ണില=അവണില, പുകൾ+നന്റ്=പുകണ്ണന്റ്=പുകണനന്റ്, മുൾ+നന്റ്=മുണ്ണന്റ്, മുണനന്റ്. (൫൬) ക, ച, ത, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ മകാരം അതാതിന്റെ പഞ്ചമാക്ഷരമാകും. ഉ-- മരം+കൂത്=മരങ്ങ്കൂറ്, മരഞ്ചെവൃത്, മരന്തകം. (൫൭) അതുതന്നെ നകാരം പരമായാൽ നകാരമാകും. ഉ-- മരം+നിന്റു=മരന്നിന്റു. (൫൮) ഈ മകാരം ചിലപ്പോൾ ലോപിയ്ക്കും. ഉ-- വട്ടം+കൺ=വട്ടക്കൺ, ചതുരപ്പലക, കലപ്പുക, ആതിരത്തല. (൫൯) യ, ര, ല, ഴ, ള ഇവയിൽനിന്നു പരങ്ങളായ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും. ഉ-- പോയ്+കതിര=പൊയ്ക്കതിര, നാൾ+പട്ട്=നാല്പ്പട്ട്, പാഴ്ച്ചിണി, പാൾ കൺ, മുൾക്കൊമ്പ് (൬൦) ല, ള, ണ, ന, ഴ ഇവയിൽനിന്നു ഏതെങ്കിലും പരമായാൽ, സംവൃതം വരാം. ഉ-- പാൽ+നന്റ്=പാല് നന്റ്=പാലുനന്റ്, തോൾ+നന്റ്=തോള് നന്റ്, തോളുനന്റ്, തേന നന്റ്. (൬൧) ഹ്രസ്വത്തിൽനിന്നു പരമായ ല, ള, ന, ണ ഇവ സംവൃതം ചേ

ന്നാൽ ഇരട്ടിക്കും. ഉ- കൽ+നാല്=കല്ല് നാല്, കല്ലുനാല്. വില്ല് നാൎറ്, പൊന്നുകുണ്ടു. മുള്ളു നൻറ്. (൨൨) ക, ച, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാരവും, നകാരവും റകാരമാകും. റകാരത്തിനു ശേഷം അകാരവും വരും. ഉ- കൽ+കളം=കറക്കളം. പൊൻ+കണ്ണാടി=പൊറകണ്ണാടി. കൽ+ ചിറ=കറച്ചിറ, പൊറച്ചില, കറപ്പടി, പൊറപ്പൂ. (൨൩) ക, ച, ത, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ നകാരം ലകാരമായിട്ടും വന്നേക്കാം. ഉ- പൊൻ+പൂ=പൊൽപ്പൂ. പൊൽക്കണ്ണാടി. പൊൽച്ചില. (൨൪) ല, ന, റ, ഇവയിൽനിന്നു തകാരമാണു പരമെങ്കിൽ ആ തകാരവും ല, ന, റ ഇവയും റകാരമാകും. ഉ- കൽ+തളം=കർ+തളം=കററളം. കോൽ+തേൻ=കോർ+തേൻ+കോറേൻ. കോർ+തീരു=കോററീരു കാററാളം, പൊൻ+താമര=പൊർ+താമര=പൊററാമര. പൊൻ+താർ=പൊററാർ. (൨൫) ണ, ന, മ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാരം നകാരമാകും. ഉ- കൽ+നെറി=കന്നെറി. വിൽ+നിലം=വിന്നിലം. നെൽ+മുള=നെന്മുള. (൨൬) ഇവയ്ക്കു പുറമേ പ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് അറിയേണ്ടുവയായ ചില പ്രത്യേകസമാസത്തിൽ പലവിധം സന്ധികാൎയ്യങ്ങളും വരുന്നതാണ്. ഉ- പുതിയ+ചൂത്=പുതുച്ചൂത്. പുൽ+തരി=പുത്തരി. ചെറിയ+

മുഖവുര

സാഹിത്യത്തിനു പല മുഖങ്ങളുമുള്ളതിൽ ചിലതിനെ ഉദാഹരിച്ചു പലതിനെയും കാണിയ്ക്കുകയാകുന്നു ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിൽ ഇല്ലാത്തതുണ്ടാക്കി ഉള്ളതു കളഞ്ഞു കൊള്ളരുതാത്തതു പറയുന്ന രീതി വിട്ടു വേണ്ടതു വേണ്ടപോലെ പറയുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉൽക്കർഷത്തിനിടകൊടുക്കാതെ കളിയായി കാര്യം പറയുന്ന മട്ടും സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ നിലയും സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും മലയാളമാസികകളുടെ ഗതിയും ചുരുക്കത്തിൽ കാര്യം പറവാനുള്ള വഴിയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നാണ് ഇതിൽ ഒതുക്കിയിരിക്കുന്ന ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഫലാനുഭവം അന്യാധീനമായതു കൊണ്ടു ശേഷം അനുഭവിയ്ക്കുന്നവർ അറിഞ്ഞുകൂട.

ഗ്രന്ഥകാരൻ.

അമ്മ=ചിററമ്മ. കറുത്ത + കുവള = കരിങ്കുവള. കരിമുകിൽ. മുടന്ത + തെങ്ങ=മുടന്തെങ്ങ. കുറിയ+കോൽ=കുറുങ്കോൽ. നെടിയ+കമുക്=നെടുങ്കമുക്, നെട്ടുകമുക്. വലിയ+മല=വന്മല. ഇരട്ട+പത്ത്=ഇരുപത്. മൂന്റ്+ആറ്=മുവ്വാറ്. മൂന്റ്+കൺ=മുക്കൺ, മുന്നാറ്. പഴത്ത+പുടവ=പഴമ്പുടവ. അഞ്ച്+പത്ത്=ഐയ്മ്പത്. പത്തും+രണ്ടും=പന്തിരണ്ട്. പന്തിരണ്ട്+അടി=പന്തിരടി. പത്ത്+അടി=പതിററടി. ഇരുപത്+അടി=ഇരുപതിററടി. കുറായ+വാഴ്ച്ചു=കുറുവാഴ്ച്ചു. കന്നിർ+കാൽ=കറുകാൽ, കറുകിടാവ്, കറുവാണിയം ഇങ്ങിനെ ഉള്ളതും ചില വിശേഷങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പ്രായേണ മേൽക്കാണിച്ച നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെയാണ പഴയഭാഷയുടെ ആകൃതിയുടെ സ്ഥിതി.

ഇനി സംസ്കൃതം നിമിത്തം വന്നു ചേർന്നിട്ടുള്ള പ്രകൃതിമാററത്തെപ്പററിയാണ് അല്പം ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഭാഷാശബ്ദങ്ങളെ ശുദ്ധം, ഭാഷാന്തരഭവം, ഭാഷാന്തരസമം ഇങ്ങിനെ മൂന്നായി തരം തിരിപ്പാവുന്നതാണ്. മുഴം, തൊടി, മുതലായതു ശുദ്ധത്തിന്നും, തേവർ, പലക മുതലായതു ഭാഷാന്ത

ഭവത്തിന്നും കാരണം, ബലം മുതലായതു ഭാഷാന്തരസമത്തിന്നും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ മുമ്പത്തെ രണ്ടു തരങ്ങളിലുംപെട്ട പലതിന്റേയും പ്രകൃതിഗുണങ്ങൾ സംസ്കരണം നിമിത്തം മാഞ്ഞുപോയ സ്ഥിതിയിലായിട്ടുണ്ട്. മഹാമുനി, മഹാമല മുതലായ ശബ്ദങ്ങളിലെ ഹകാരം ലോപിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്ന മാമുനി, മാമല മുതലായ അല്പം ചില പദങ്ങൾ പുതിയ ഭാഷയിലും വന്നുകൂടീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഹാരം, ഹിതം, കാഹളം, ഹാലാഹലം, തുടങ്ങിയവയുടെ തത്ഭവങ്ങളായ ആരം, കാളം, ആലാലം, ഇവയും മാമുനി, മാമല, എന്നിവയും തീരെ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. മടവാർ വിണ്ടലർ മുതലായതിലെ ടകാരലകാരലോപംകൊണ്ടുണ്ടായ മാവാർ, വിണ്ടാർ തുടങ്ങിയ ശബ്ദങ്ങളും പഴയ ഭാഷയിലേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഒരേ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുണ്ടായ ശബ്ദങ്ങളിൽത്തന്നെ ചില രൂപങ്ങൾ നശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂണ്ടു എന്നതിന്റെ ഭാവിവൎത്തമാനരൂപങ്ങളായ പൂണും, പൂണുന്നു എന്ന പദങ്ങളോ പൂണുക എന്ന ക്രിയാരൂപമോ കാണേണമെങ്കിൽ പഴയഭാഷ തന്നെ നോക്കണം. പൂണ്ടാൽ എന്നിപ്പോഴും പറയാറുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ അവയവാൎത്ഥം ഓൎക്കാറില്ല. പഴയ ഭാഷയിൽ സാമാന്യാൎത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പല പദ

ങ്ങളും പ്രത്യേകാർത്ഥത്തിൽ മാത്രമായിട്ടാണ പുതിയ ഭാഷയിലേയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ളത്.

> പട്ടാങ്ങുതൻപവഴവായ്പ്രതിബിംബമെന്നേ-
> ലൊട്ടേ പകൎന്നൊളികിളൎന്നു കണ്ടവാറേ
> എങ്ങേറുമുള്ള പട്ടമത്തെളിതെൻറു കോപാൽ
> ചെങ്ങി കടാക്ഷമിഥ നാരണിനന്ദനായാഃ
> ഭാഗ്യശ്രീഷീവേതസ്വാസമിതി നരു-
> ങ്ങാശപസന്തിസ്ഥിതാവാ

ഇത്യാദികളിൽ ചോരുക, അല്പം എന്ന സാമാന്യാർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കിളരുക, നരുങ്ങ് എന്നീ പദങ്ങൾക്ക വിശേഷിച്ചുമുണ്ടാകുന്ന സംയോഗവിശേഷത്തിലും ഭരി, വിറക് എന്നിവയുടെ അല്പാംശത്തിലും മാത്രമെ ഇക്കാലത്തു സാധാരണ പ്രയോഗമുള്ളു. ഇവയെല്ലാം പുറമെ പഴയഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന അനാവധി പദങ്ങൾ നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോയതുനിമിത്തം ഭാഷാപ്രകൃതിയിലെ ഗുണങ്ങൾക്കും പ്രയോഗഭംഗിയ്ക്കും വലിയ നഷ്ടവും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. വണ്ടാർകോലക്കഴലികൾ, തോകപ്പവനൻ, കുറ്റാത്താർ, ചാന്താർ മുലയിണ, പകയർക്കന്തകൻ, ചെണ്ടാർവെററിക്കൊടി, നവരം, വരത്ത്, പാവർ, പൂവില്ലവർ, ഞാറുപെയ്ക്ക്, വല്ലീടുകിൽ മുതലായി ഇ

പ്പോളില്ലാത്ത അസംഖ്യം പദങ്ങളും പ്രയോഗരീതികളും പഴയ ഭാഷയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

അടിമ, കുടിമ, കാരാഴ്മ, വെള്ളാഴ്മ, മുതലായ നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും മറ്റും പഴയഭാഷ കാണിയ്ക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നല്ലവണ്ണം നോക്കിത്തിരഞ്ഞെടുത്തു പുതിയ ഭാഷയെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാററത്തെ നേർവഴിയ്ക്കു തിരിയ്ക്കാവുന്നതാകുന്നു.

പച്ചമലയാളം.

ഞാൻ ഒരു പച്ച മലയാളിയാണ്. ഇങ്കിരീസ്സും പരന്തിരീസ്സും ചമത്കൃതവും മററും എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ എൻെറ കൂട്ടുകാരാണെങ്കിൽ അവക് ഇവയൊക്കെ കുടുകുട്ടിയാണെന്നാണു വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നപോലെയുള്ള അറിവ് ഈ കൂട്ടർക്കില്ലെന്നു മററുള്ളവർ ഇവരെ ചിലപ്പോഠം കളിയാക്കുന്നതിൽനിന്ന് എനിയ്ക്കു നല്ലവണ്ണം ഊഹിയ്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തട്ടിപ്പറയുവാനുള്ള കോപ്പ് ഇപ്പുറത്തില്ലാത്തതുകൊണ്ട് എന്നെച്ചൊല്ലിയേടത്തോളം അവരുടെ ഉറപ്പിടിയ്ക്കു യാതൊ

ങ്ങ കുറവും ഉണ്ടാവാറില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, കടസ്സുലും തലസ്സുലും നടുക്കും പിടന്നപ്പൂഴ്ത്തുള്ളടത്തൊക്കെയും കടപടയെന്നോ ചിലതൊക്കെത്തിനിറച്ച് ഇടസ്സു ചില മലയാളമൊഴികളുടെ പൊട്ടും പൊടിയും കലത്തി മറിച്ചൊരിയുമ്പോലെ അവർ ഉരുത്തിരെപ്പറയുമ്പോഴും പലപ്പോഴുമെനിസ്സ് അരിശം കൊള്ളാറുണ്ട്. ചിലപ്പോഴം അവർ ഏറെ പരന്ത്രിസ്സിൽ ശകാരിസ്സും; ചിലപ്പോഴം ഇങ്കിരിസ്സിലും ചമക്ക്രുതത്തിലും കലാശൽച്ചുട്ടും. 'എന്റെ തലയിലെഴുത്തിന്റെ വലിപ്പുകൊണ്ട് ഇതിനൊക്കെ ലാക്കണൊന്നായല്ലോ,' എന്നുമറവും ഓർത്തൊരുത്തു പല കറിയും എന്റെ ഉള്ളു ചുട്ടുപുകയാറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ കേട്ടു കേട്ടു പൊറുതിമുട്ടി. "തല്ലുകൊണ്ടാൽ തടവു പടിക്കും" എന്നു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ. എന്തെങ്കിലും ഞാനും ചില പൊടിക്കൈയ്യെടുക്കവാനൊച്ചു. ഒരിക്കൽ, കൂട്ടർകൂടി വട്ടമിട്ട് എന്നെപ്പതിവിൽക്കവിഞ്ഞ് വിടവിസ്സിയാക്കവാനും എന്റെ നേരെ നോക്കി കൈകൊട്ടിച്ചിരിക്കവാനും തുടങ്ങിയപ്പോഴം എനിസ്സ് അതു പൊറുക്കവാനുള്ള കെല്പു തീരെയില്ലാതെയായി. എന്നിട്ടു ഞാൻ അവരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞ്. "കെമ്പാതഴ്ത്തുമ്മപ യത്തുഷിളു് ഉതാശാണെ്ലിപ്, നസശാക്ഷപ്പിസാഥച്ചേ; കെമ്മാപ് ണാം നഴഥചിതഴശാൻ." എന്നു ത

ട്ടിമിന്നിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കൂട്ടർ ഒന്നു പകച്ചുപോയി. എന്നിട്ടെന്നോട് 'എന്താണീ നൊസ്സുപറയുന്നത്? എന്നായി.' 'നിങ്ങളെന്താ കൂട്ടക്ഷരവും പൊട്ടിക്കുന്നത്" എന്നു ഞാനങ്ങോട്ടും ഒട്ടും കുറച്ചില്ല. 'മലയാളം കിട്ടാഞ്ഞിട്ട് ഇങ്കിരീസ്സോ ചമക്കൃതമോ ചേർത്തു സംസാരിക്കേണ്ടി വരുന്നതാണെന്ന് അവർ മറുവടിപറഞ്ഞപ്പോൾ മലയാളത്തിന്റെ നേരെ വെറുപ്പുകൊണ്ട് "അക്കോഖഗോ" സംസാരിച്ചതാണെന്നു നോമ്പോക്ക പറഞ്ഞിട്ട് അതിന്റെ മലയാളം 'എന്താ പറയുന്നത് ശകാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ മലയാളത്തിലാവട്ടേ എന്നാൽ ഞാൻ മറുവടി പറയാം.' എന്നാണെന്നും അവരോട്ടു തുറന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കശപിശകൂടി ഒടുവിൽ അതു പുതുമലയാളത്തിന്റേയും പഴമലയാളത്തിന്റേയും നന്മതിന്മകളെ ഒരു മാതിരി തീരുമാനപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒരു നല്ലവഴിയായിത്തീർന്നു. ഇവിടെ അതിന്റെ ചുരുക്കം വായനക്കാരുടെ അറിവിനായി ചേർക്കുന്നതായാൽ ഞാൻ പിടിച്ചവാശി കൊള്ളാവുന്നതോ അല്ലയോ എന്ന് അവർക്കൊത്തു നോക്കുവാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരെപ്പോലെയുള്ളവരെ വഴിപ്പെടുത്തേണമെങ്കിൽ അതിനും മതിയാകുമെന്നു കരുതുന്നു.

ഒന്നാമത്, അറിവുകൂടിയ ഓരോരോ മറുനാട്ടുകാ

രായിട്ടുള്ള ഏടവാടുകൊണ്ട് ഒരു നാടിന് ഉയൎച്ചവരു ന്നതോടുകൂടി കച്ചവടം കൈവേല മുതലായവ വളൎന്ന് ആ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള പേരുകളെക്കൊണ്ടുതന്നെ കഴി ഞ്ഞു കൂടുന്നതല്ലെന്നു വരുമ്പോഴും അവനവന്റെ ഉ ള്ളിലുള്ളതു മറ്റൊരുവൻ ഉൾകൊള്ളേണമെങ്കിൽ അ താതു് മറുനാട്ടുകാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന പേരുകൾ കടം വാ ങ്ങാതെ പറ്റുന്നതല്ലല്ലോ. അതു് ഒരു മാതിരി ശരി യാണു്. എന്നാൽ ഈ കടം വാങ്ങല് താഴെ പറയും വണ്ണമെ ഉണ്ടാവാൻ വഴിയുള്ളൂ.

"മാററംവരാതെ മൊഴിയും പൊരുളും പിടിക്ക
മാററംപൊരുൾകളിലും മൊഴിയിങ്ങെടുക്ക
ഏററക്കുറച്ചിൽ പലതും മൊഴിയിൽ കൊടുത്തു
മേററംകുറിച്ചുപൊരുളും കൊണ്ടുനടത്തുകെങ്ങും."

കടം വാങ്ങുന്നതു് മൂന്നു മാതിരിയായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നു 'മാററം വരാതെ മൊഴിയും പൊരുളും പിടിക്ക'—അതാ യതു് ഇപ്പോഴത്തെ പുതുമോടിക്കാർ തട്ടിമിനുക്കു മ്പോലെ മറുനാട്ടുമൊഴി അങ്ങിനെതന്നെ ഒരു മാററ വും വരുത്താതെ എടുത്തു തന്നതെന്നപോലെ ഇട്ടുപെ രുമാറുക. ഇതു നമ്മുടെ മലയാളത്തിനെന്നല്ല മൊഴി കൾക്കു പൊതുവേതന്നെ ഒരു വലിയ പുഴുക്കുത്തുപോ ലെ കേടു തട്ടിക്കുന്നതാണെന്നുകൂടി ഓൎമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാ ണു്. രണ്ടു, 'മാററം പൊരുൾകളിലും മൊഴിയിങ്ങെ

ടുക്കാം'—ഇതെന്തെന്നാൽ, പൊരുളിന്നു മാററം വരുത്തിയും വരുത്താതെയും മൊഴികൾ മലയാളച്ചുവ നല്ലവണ്ണം വരുത്തി, കൂട്ടത്തിൽക്കൂട്ടിയിണക്കി കേട്ടാലറിയാത്ത മട്ടിൽ ചേർക്ക. മൂന്നു, 'ഏറാക്കുറച്ചിൽ പലതും മൊഴിയിൽക്കൊടുത്തു ഏററക്കുറിച്ച പൊരുൾകൊണ്ടു നടത്തുകയും'—ആയതെങ്ങിനെയെന്നാൽ, മൊഴിയിൽ ചിലതു കൂട്ടിയോ കിഴിച്ചോ മാററിയോ മറിച്ചോ എങ്ങിനെയെങ്കിലും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടുന്ന പൊരുൾ എല്ലാവൎക്കും അറിയാറാക്കിക്കൊടുക്കുക. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേത് ഏററവും മോശമാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. രണ്ടാമത്തേത് മൂന്നാമത്തേതിനൊക്കാൾ താഴ്ന്നതാണെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒടുക്കത്തേതാണ് എല്ലാററിലും മെച്ചമെന്നും അറിയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ വേണ്ടതുപോലെയായില്ലെങ്കിൽ ഇവയിലെല്ലാററിലും വഷളായിത്തീരാനുള്ളതും ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

നമ്മുടെ മലയാളം പണ്ടേതന്നെ പാട്ടും, പറയലും, എന്നു രണ്ടു വഴിയ്ക്കു തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് രണ്ടിനമായിട്ടുതന്നെയാണ് ഇന്നും നടന്നുവരുന്നത്. അതിൽ പറയുന്ന മലയാളം പാട്ടിലും ഉൾപ്പെടുത്താതെ കഴികയില്ല. എങ്കിലും ഞങ്ങൾ പറയുന്നതിനൊ വലിയ നിലയിലുള്ളവരെക്കൊണ്ടും മററും പറയിപ്പി

ച്ചാൽ ഒട്ടും പന്തിയാവില്ല. പാട്ടുമലയാളമെല്ലാം, പറയുന്നോടത്തു ചേൎന്നതായാലും വലിയ ചീത്തയായിത്തീരും. ഇതു രണ്ടും അറിവുള്ളവൎക്കു കേട്ടാൽ തിരിച്ചറിയാം, എന്നതന്നെയല്ല അറിയാത്തവർ വളരെയുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

ഇനി ഒന്നു പറവാനുള്ളത്, വേണ്ടിവരുന്നോടത്തെ കടം വാങ്ങിക്കാവൂ എന്നാണ്. നമ്മുടെ പഴയ ഈട്ടുവസ്തുകളിൽ ഓരോ പെട്ടികളിലായിട്ടു വളരെ കൈമുതൽ കെട്ടിവെച്ചിരിക്കെ അതൊന്നും ഇറന്നുനോക്കാതെ കണ്ണടച്ചു കടംവാങ്ങിച്ചിലവിടുന്നത് അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടോ മടികൊണ്ടോ വിഡ്ഢിത്തംകൊണ്ടോ എന്തുകൊണ്ടായാലും ഒട്ടും ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല തീൎച്ചതന്നെ.

“എങ്ങൾമുൻവന്നതെല്ലാരോമനക്കണ്ണനോ
ടെങ്ങും വരുന്നതു കണ്ടില്ലല്ലി.
കാർകൊണ്ടൽപോലെയ വന്നു നിറന്തന്നോ
കാർകുഴലൊട്ടുണ്ടു കെട്ടിച്ചമ്മേ.
കയ്യിൽക്കുഴലുണ്ടു കാലിൽച്ചിലമ്പുണ്ടു
മെയ്യിലോമൻപുറപ്പൊൻപൂവുണ്ടേ.
നെഞ്ചകം പെണ്ണുങ്ങൾ കണ്ടുപിളൎക്കുന്ന
പുഞ്ചിരിയുണ്ടുടൻ കൂടെക്കൂടെ.

ഉള്ളിലിണങ്ങുന്നോനെന്നാങ്ങു ചൊല്ലുന്നു
കള്ളനോക്കുണ്ടല്ലോ മെല്ലെമെല്ലെ".

(കൃഷ്ണഗാഥ.)

"നായർ വിശന്നു വലഞ്ഞുവരുമ്പോൾ കായക്കഞ്ഞിക്കരിയിട്ടില്ല. ആയതു കേട്ടു കലമ്പിച്ചായവനര വാളുടനെ കാട്ടിലെറിഞ്ഞു. ചട്ടതിളച്ചു കിടക്കും വെള്ളം കുട്ടികൾ തങ്ങടെ തലയിലൊഴിച്ചു. കെട്ടിയ പെണ്ണിനെ മടികൂടാതെ കിട്ടിയ വടികൊണ്ടൊന്നു പിടച്ചു. കിണ്ണമുടച്ചു, കിണ്ടിയുടച്ചു, തിണ്ണം ചിരവ കിണറ്റിൽ മറിച്ചു. അതുകൊണ്ടരിശം തീരാഞ്ഞിട്ടവനപ്പുര ചുറ്റും പാഞ്ഞു നടന്നു."

(കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ.)

"കറുത്തുമല്ലാ നാറമെങ്കിലേറെ
വെളുത്തുമല്ലാ മുലചാഞ്ഞുമില്ല
വെറുപ്പുമാകാപടവാർത്തകേട്ടാ
ലൊരുത്തിപോന്നാളുവളാകിലോതാൻ"

(ലീലാതിലകം)

"മാഴക്കണ്ണാൾക്കൊരു മയിലുമുണ്ടങ്ങു
പിൻകാലൊളുപോയ്
താഴെച്ചെല്ലും പതികഴലഴിച്ചോമൽ
നില്ലുന്നേരം

ഓപ്പൂർ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

ഉഴത്തകൊണ്ടിരുൾമുകിലിതെന്നോത്തു
നൽപീലി ചാലേ
ചുഴച്ചിന്തിച്ചുവയൊട്ടടന്നോ പാടി
യാടീടവൊന്ന്".

(ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം)

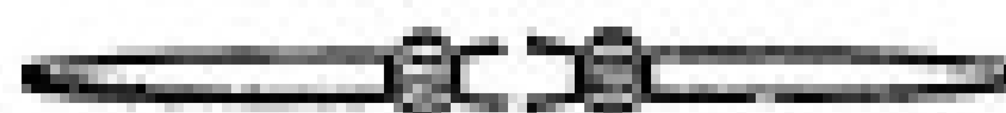
"ഞാകത്തട്ടി, ഞാകമാടിക്കയറി, കടത്തില ഇടകടത്ത്, മുനകടത്ത്, മുനയിൽക്കതിരവനേയും തെളിയിപ്പിച്ച്, നീട്ടകിൽ ഞൊളുവിളപ്പൻ, ഞാട്ടക്കകിൽ കുളരിക്ക പുറത്തെറിഞ്ഞമ്മാനമാടുവൻ, ഞാവൻെറ വലത്തെപ്പുലാവിനൊന്ന വെട്ടിക്കണ്ടാൽ, വെട്ടിയ ഇരുമുറിയും, പാലക്കാട്ടച്ചേരി 'ഇട്ടുണ്ണിരാമ'ത്തരകൻെറ, വെള്ളിക്കോൽക്ക തൂക്കിക്കണ്ടാൽ, കന്നിമഞ്ചാടി മാകാണിക്ക നീക്കത്തൂക്കമുണ്ടെങ്കിൽ, വെട്ടിയതു വെട്ടല്ല, കുത്തിയതു കുത്തല്ല, മലനാട്ടിൽനിന്നും തുളുനാട്ടിലേക്ക പോകുന്നോനല്ല, തുളുനാട്ടിൽനിന്നും മലനാട്ടിൽച്ചുവിട്ടുന്നോനല്ല, 'വല്ലപട്ടാക്കുള'ക്കളെന്നും ചൊല്ലുവേണ്ട."

നമ്മുടെ പഴയ ഈടുവയ്പുപെട്ടികളിൽ ഈ വക പലതും കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ളത്, ഇപ്പോഴുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ പണ്ടുള്ളവർ പണിപ്പെട്ടു നേടിവെച്ചതു വെറുതെയാവാതിരിക്കുമായിരുന്നു.

ഇമ്മാതിരി കറകളഞ്ഞ പൊൻപൊടികളിരിക്കുള്ളപ്പോൾ വെറുതെ കടംവാങ്ങി നടന്തിരിയുന്നത് എന്തിനാണാവോ!

എന്നാൽ നല്ലതായ ഒന്നിനെപ്പററി പാടുകയോ പറയുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ കൂട്ടിച്ചേൎക്കുന്ന മൊഴികൾക്ക നല്ല ഊക്കവും മുഴപ്പും ചൊടിയും ചൊണയും വരുത്തേണമെങ്കിൽ വെറുംപച്ചമലയാളത്തിനോക്കാൾ രണ്ടാം മാതിരി കടംവാങ്ങിയ മൊഴികളുംകൂടി ഇടകലൎത്തിയാലാണ് എളുപ്പമെന്ന് എനിക്കും ചിലപ്പോൾ തോന്നാനിടവന്നിട്ടുണ്ട്.

എന്റെ കൂട്ടുകാർ പലപ്പോഴും ഉരിയാടാറുള്ളതപോലെ ഒന്നാം മാതിരി കടംവാങ്ങിയ മൊഴികളെടുത്തു വിലക്കുന്നത് എങ്ങിനെ നോക്കിയാലും കുററം കണക്കിലല്ലെന്ന പിന്നെയും പിന്നെയും പറയേണ്ടിവരുന്നു. ഇനിയും അവരിതു കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ കാട്ടായം 'കാക്കയുടെ നടപ്പൊക്കെ മറന്നുപോയി അരയന്നത്തിന്റെ നടപ്പൊട്ടു കിട്ടിയതുമില്ല,' എന്നപോലെയായിത്തീരുകയേ ഉള്ളു.

തിരപ്പുറപ്പാട്.

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജസാമാജികപണ്ഡിതവരേണ്യന്മാരേ! നിങ്ങൾക്കു കരയേറെ വന്ദനം. ഞാൻ കവിതാമൂർത്തിയാണ്. പല യോഗത്തിലും ചെന്നു പല വേഷവും കെട്ടീട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ഒരു യോഗം കൂടീട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. അതിൽ എന്റെ തിരപ്പുറപ്പാടായാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. വിദ്രൂഷിഹാപന്റെ വേഷമായിരിക്കും തൽക്കാലം കെട്ടുന്നത്. അതു കണ്ടിട്ടു നിങ്ങൾ ചിരിച്ചാലും കരഞ്ഞാലും വേണ്ടില്ല. ഇണ്ടികടിക്കുകമാത്രം അരുത്.

അരുവയർമണിയാളാം മാമലപ്പൈതലാളെ-
ത്തിരുമടിയിലണച്ചിട്ടോമനിച്ചും പുരാരേ
പുരുമതിതതമസ്സോമാത്തിരോന്തിച്ചു മൂന്നാ-
ലൊരുമിഴിയടിയങ്കൽ ചേർക്കിൽ ചേതമുണ്ടോ.

മടിയിലണയ്ക്കുന്നത് അത്ര ഭംഗിയാണെന്നുള്ള പക്ഷമില്ല. 'മടിയിലിരുത്തി' എന്നു തോന്നായ്കയുമല്ല. ഒഴുക്കു മാത്രമേ ദീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളു. ആ ഒഴുക്കത്തിൽ അർത്ഥം ഒലിച്ചുപോയാലും, അസ്തു.

കണ്ണുവാണരിച്ചു കാട്ടുകരേറി-
ക്കണ്ണുരാകൃതി ധരിച്ചശോയാം

മഞ്ജുളാംഗിമലമാതിലുദിച്ചാ-
ക്കത്തിനുള്ള കടവള്ളി സഹായം.

ദേവന്മാരോടു നേരമ്പോക്കു പറയുന്നതു കേതിന്നു പിടിച്ചതല്ലെങ്കിലും ശീവൊള്ളിയും വെണ്മണിയും മേല്പോട്ടുപോയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ദോഷം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ തലയ്ക്കിരിയ്ക്കട്ടെ.

മാടിൻകൊടിമടവാരേ!
കാട്ടംപെടലുംപിടിച്ചമുടിയോനെന്റെ,
ഊട്ടുകിടപ്പാനൊരുവഴി-
യടിപിടിയോപോരചൊല്ലിമുറവിളിയോ.

ഇതു പച്ച മലയാളമായതു് ഞാൻ ഊഹിച്ചു. അൎത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും മനസ്സിലായേ കഴിയൂ എന്നു ഞാൻ കരുതിട്ടില്ല. (വ്യാ) മാടിൻകൊടിമടവാരേ= ഗിരീന്ദ്രകന്യേ. കാട്ടം.........മുടിയോൻ=ജടാധരൻ. ഊട്=തത്വം. അടിപിടി=പാദഭജനം. പോരചൊല്ലി മുറവിളി=നാമോച്ചാരണം.

വായിക്കയാംതൊഴിലവൎക്കിഹസുന്ദരശ്ലേ-
ണായിട്ടലിച്ചിതുതഥാപിതദീയചിത്തം
സ്ഥായിക്കുകോട്ടമിയലാതെവരുന്നമട്ടി-
ലായിക്കൊടുത്തുബതകൂറപെരുത്തുദോഷൻ.

ഇഹ=ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിയ ദിക്കിൽ. അന്ന-

യം ഇവിടെ കഴിഞ്ഞു. ശേ=മേല്ലോട്ടാണ്. വായി, ണായി, സ്ഥായി, ലായി ഇതുകൊണ്ടു നാലു പദമായി. ണായ്, ഇട്ടലിച്ച എന്ന പദച്ഛേദം. പൊരുത്തു—കാകാക്ഷിന്യായേന പൊരുത്തുക്കുറ, പൊരുത്തുരോഷൻ.

കാത്തുട്ടിനാത്തകുത്തുകണ്ണൊടു വിപ്രവർഗ്ഗം
തീർത്താര പായസമതിന്നതിലജ്ജനാല്പം
കോൽത്തേനൊഴുംമൊഴി! സുരേശഗജേന്ദ്രയാനേ!
ചീർത്താർത്തിതീർത്തു പുലരാനഥ ഞങ്ങളൊണ്ടു.

സാരം — ഉണ്ടു. ചീർത്താർത്തിതീർത്തു=വിശപ്പുമാറി. പുലരാൻ=വളരാൻ, അല്ലാതെ സൂര്യനുദിക്കാനല്ല.

ഏറ്റാത്തിലേറുകരപോറിവളർന്നുകത്തി-
ട്ടാറിൽത്തരത്തിലൊളിചാടിനമത്സ്യനേത്രേ!
കൂറത്തമാണ്ടകത്തപുംഗവനിഗ്രഹത്തി-
ന്നേറ്റാറുമോട്ടടനടത്തിതു ഭീമസേനൻ.

ഭീമസേനന്റെ പരാക്രമം പെണ്ണിന്റെ തലയിൽ വെച്ചുകെട്ടിയതു കവിയുടെ കുസൃതിയാണ്. അല്ലാതെ മനഃപൂർവ്വമില്ല.

'ചിതത്തൊടൊന്നമിയിലിട്ടുകത്തി-
ച്ചുതച്ചപച്ചപ്പുളിചാതമല്ലേ!'

'കുത്തുംകോപേനപാപ്പാണൊരുപടപൊരുതി-
ത്തട്ടിയിട്ടിട്ടുചാടി-
ക്ഷത്താതൊന്നൂന്നാനത്തദചിരമവരഗതെ!'

(ഒരു കരകണ്ട കവി)

ഇവിടെ 'ചാരുവക്ത്രേ', 'ദചിരമവരഗതെ' എന്ന പദപ്രയോഗത്തിന്റെ സാമര്‍ത്ഥ്യത്തിൽ മുഖത്തിന്റെ പുളിപ്പും ഓട്ടത്തിന്റെ തുടിപ്പും ഒളിച്ചുപോകേണ്ടതാണ്.

ഉത്തമകന്നൊരുകൊച്ചുമെഷക്കനാം
മകളൊരുപെണ്ണുമതൊന്നുവേലകാണ്മാൻ
ഒളിവിലൊരുമരംകേറിരിക്കേ
തടതിയടുത്തൊരവിട്ടടുട്ടരം.

പ്രാസവുമില്ല വാസനായുമില്ല. രണ്ടില്ലാഞ്ഞു കൂടുമ്പോൾ ഒന്നുണ്ടാവണം. ഒരു ശ്ലോകം. ഉദാരവും അരവും കൂടിയാൽ കിന്നരം.

കണ്ടിവാർകുഴലികൾകൂട്ടുകൊൾകവേ-
കണ്ടിവന്നമദനാഗ്നികൊണ്ടുഞാൻ.
കണ്ടിതോകദനമെന്തുവേണ്ടുപോ-
കണ്ടിവനാഥവനാന്തരങ്ങളിൽ.

ചേകണ്ടി, പോകണ്ടി—രണ്ടിനും മുറിചാറിയിരിക്കുന്നതു രണ്ടക്ഷരപ്രാസംകൊണ്ട് അടങ്ങുപോക

ന്നതാണ്. വനാഥം. വനം അഥം. വനാന്തരങ്ങളിൽ-ഒരു വനത്തിൽനിന്നു മറെറാരു വനത്തിൽ. അതായാൽ കാടനും കാടത്തിയും തമ്മിലുള്ള സംവാദമെന്നു സ്പഷ്ടം.

ലീലാകേളാവലീപല്ലവകുളലളിതാ-
ലാപകൗതൂഹലാർദ്ര-
ശ്രീലാസ്യത്തിൻരഹസ്യം പുതുമയിലവനാ-
ന്തത്തിലൊക്കെപ്പരസ്യം.
കാലാരാതിക്കിടാവിൻകടവയർതടവും
പാട്ടുകൂട്ടമ്പൊക്കോടും
ചേലാചാഞ്ചല്യമാലാവിഗളിതമധുപോൽ-
ഫുല്ലമാദ്ധ്വപ്രസിദ്ധ്യ.

പ്രാസം മാത്രമേ ദീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അർത്ഥം വേണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. മാറിമറിച്ചു കളിക്കയും വേണം.

കയ്ത്താർച്ചുംനിപ്പതിനായ്മുതിരമരുവലോ
കോപമേറ്റാലവൃന്തം
മൂവരുവേശിപ്പരക്കൂറ്റതവമനാവാതിൻ
ചാരുമേറുമ്മചലിക്കും,
സ്നിഗ്ധാലോകത്തിൽനിന്നിട്ടധികകവിതമാം
നാണമാഗംഗ്രവിക്കും

മെത്താനിലങ്ങുവിട്ടിട്ടൊരുകടിലതപെ-
ട്ടെന്നുതാഴെപ്പതിച്ചും.

ഈ പ്രണയകലഹത്തിലെ അവസ്ഥ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കയാണ്. ആ സ്ത്രീയെ ശീമയിൽനിന്നു ഉത്തൊടുത്തിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു ഭാഷാസാഹിത്യസത്തന്മാൎക്ക് അത്ര പിടിക്കില്ലായിരിക്കും. അതിനെ മലയാളവേഷം കെട്ടിച്ച് ഈ വികാരങ്ങൾതന്നെ കൊടുത്താൽ വേണ്ടില്ലെന്നും വന്നേക്കാം.

ചിന്താഗതാ മിഴിച്ചുവന്നധികം ചുളിച്ച
തൻചില്ലിയാൽ മദനചാപമൊടിച്ചിടുന്നു.

മേരിയമ്മ മുഷിഞ്ഞാലോ മാതു അമ്മ മുഷിഞ്ഞാലോ അധികം രസമെന്നു സാമാജികന്മാർതന്നെ തീൎച്ചയാക്കട്ടെ.

പവനാപൂരിതപോളകണ്ണക്കതിർ-
പവനാരയെകവനാത്തെയിളച്ചകോ-
പവനാദാവമടക്കിയൊതുക്കിവൻ-
പവനാമേവനമേകണ്ണമംബികേ.

പദച്ഛേദം:— പവനാപൂരിതപോള — കണ്ണക്ക — തിൎപ്പവന — അരയെ — കവനാത്തെ — ഇളച്ച — കോപവനാദാവം — അടക്കി — ഒതുക്കി — വമ്പ് — അവനാം — ഏവനം — ഏക്കണ്ണാം — അംബികേ.

കാല്ലു മുറിഞ്ഞ വേദന സാധാരണ പലവറാകോ പത്തിന്നു കണ്ടുവരാറുള്ളതാണ്. എന്നാൽ നട്ടുമുറിഞ്ഞ വേദന വികൃതികളിൽ ഒന്നാണ്. അതു സാധാരണയല്ല. അതുകൂടി കണ്ടെത്തുടങ്ങിയാൻ അതു ചരമലക്ഷണമായി വിചാരിച്ചു വൈദ്യനെക്കൂടി അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. അത്ര വേറെ കാര്യവല്ല സഖേക്കട്ടം അധികമാകുന്നതായാൽ അറിയിച്ചാൽ മതി, അപ്പോഴ്ഠം വന്നുകൊള്ളാം.

ജഗദംബാ വിചിത്രമത്രകിം
പരിപൂൎണ്ണാകരുണാസ്തിചേന്മയി
അപരാധപരമ്പരാവൃതം
നഹിമാതാസമുപേക്ഷതേസുതം.

പ്രസ്താവന.

(രസികരഞ്ജിനി)

I

'രസികരഞ്ജിനി' പ്രവേശിപ്പാനുള്ള കാരണം ഉദ്ദേശപത്രത്തിൽ വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ വീണ്ടും എടുത്തു പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും നാന്ദീപ്രസ്താവനകളില്ലാത്ത നാടകം, തോടയത്തോടുകൂടാത്ത അരങ്ങേററം, ഉപസ്കരണശൂന്യമായ

സഭ്യ മുതലായവ, ലോകമൎയ്യാദക്കു വിരോധമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു പ്രകൃതമാസികയുടെ തിരനോട്ടത്തിങ്കൽ കാൎയ്യവല്ല വിധ്യ എടുക്കാഞ്ഞാലും അത്ര ഉചിതമായിരിക്കയില്ല.

ഹാസ്യകാരിയായ വിദൂഷകനും വീരരസപ്രധാനിയായ നായകനും, വിടവിജിഹ്മന്മാരും ശത്രുഭന്മാരും രംഗവാസികളായ ജനങ്ങൾക്ക രസത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ മാസികാവിഷയത്തിലും കാടാകട്ടെ കാൎയ്യമാകട്ടെ വല്ലതും എഴുതിക്കൂട്ടിയാൽ വായിച്ചു രസിപ്പാനാളുണ്ടാവുമെന്നു വന്നാൽ പത്രാധിപസ്ഥാനം അനായാസേന വഹിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ജനങ്ങൾക്ക ഗുണദോഷപരിജ്ഞാനവും ഭാഷെക്കു പരിഷ്കാരവും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഈ വക മനോരാജ്യങ്ങൾക്കു അവകാശമില്ല. അഥവാ, ഇങ്ങിനെയുള്ള ദുരാഗ്രഹം ഫലവത്തായാൽതന്നെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു പ്രതികൂലമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു സ്വീകാരയോഗ്യവുമല്ല. എന്നാൽ പത്രാധിപരുടെ ജോലിസുഗമമാക്കുവാൻ ഒരു മാൎഗ്ഗമുണ്ട്. അതായതു സ്വഭാഷാഭിവൃദ്ധിയിങ്കൽ തല്പരന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സ്വാൎത്ഥപരമല്ലാത്ത സഹായമാണ്. ഇത് എത്രയോ കാലത്താണ് ദുൎല്ലഭമല്ലാതാകുന്നത് അന്നു മലയാളഭാഷക്കു ശുക്രദശയായി എന്നു പറയാം.

സാഹിത്യം.

സത്യകീൎത്തിചരിതം.

ഉത്തരോത്തരം ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കുന്ന എല്ലാ ഭാഷയിലും ജ്ഞാനസമ്പാദകങ്ങളായ അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളും നീതിപുസ്തകങ്ങളും ഗുരുക്കന്മാരെപ്പോലെയും രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെയും ജനങ്ങൾക്ക കൃത്യാകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവൃത്തിയും നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാവുന്നവിധം അറിവു ജനിപ്പിക്കുന്നവയാണെങ്കിലും, രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും വേണ്ടപോലെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുപ്പാനും വീണ്ടും അതിലേക്കു പ്രീതി ജനിപ്പിക്കുവാനും ഭാൎയ്യമാരെപ്പോലെ ഉപകരിക്കുന്നവ കാവ്യങ്ങളാണെന്നു സാരഗ്രാഹികളായ സകല പണ്ഡിതന്മാൎക്കും സമ്മതമായ സംഗതിയാകുന്നു. അവയിൽ പദ്യകാവ്യങ്ങളെക്കാൾ എത്രയോ മേലെയാണ് ഗദ്യകാവ്യങ്ങളെന്നു ചില നവീനന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ പദ്യമെന്നോ ഗദ്യമെന്നോ ഉള്ള ഭേദമല്പ സാരമായിട്ടുള്ളതു്. എല്ലാ കാവ്യമാണോ സരസമായിട്ടു സാരോപദേശം ചെയ്യു

ഇംഗ്ലണ്ട് മുതലായ ദിക്കുകളിൽ പ്രതിദിനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പത്രങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥവിസ്താരവും മാസിക മുതലായവയിലെ വിഷയബാഹുല്യവും വാചകപരിശുദ്ധിയും ഓരോരൊ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്ന സംഗതികളെ പ്രത്യക്ഷരൂപേണ കാണിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മവും സൌന്ദര്യവും മറ്റുമോൎക്കുമ്പോൾ ഇതെല്ലാം വീഴ്ചകൂടാതെ നടത്തുവാൻ മനുഷ്യപ്രയത്നം കൊണ്ടുതന്നെ സാധിക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചുപോയാൽ ലവലേശം അത്ഭുതമില്ല.

ഈ യോരവസ്ഥ അന്യനാട്ടുകാൎക്കു ലഭിച്ചതു് അവരുടെ ജന്മാന്തരസുകൃതത്തിന്റെ തികവൊ, നാഗരികത്വത്തിന്റെ തിളപ്പൊ, അതോ സ്ഥിരോത്സാഹത്തിന്റെ ശക്തിയൊ, എന്തുതന്നെയായാലും നമ്മുടെ ഭാഷക്കു് ഇങ്ങിനെയൊരഭ്യുദയം വന്നിട്ടില്ലാത്തതു നമ്മുടെ കൎമ്മദോഷമെന്നേ പറവാനുള്ളു. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും അന്യവേലയിൽ പ്രവേശിക്കാതെ പുസ്തകമെഴുതീട്ടും പത്രങ്ങളിലേക്കു ലേഖനം അയച്ചിട്ടും കേവലം ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നവരും ധനികത്വം നേടീട്ടുള്ളവരും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ നാട്ടിൽ അതിനു ശ്രമിച്ചാൽ നടക്കുമൊ എന്നും നടക്കുന്നതായാൽ തന്നെ ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി ആരംഭശൂരന്മാരല്ലാതെ പുറപ്പെടുന്നവരുണ്ടാ

കുമോ എന്നും ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്കു വളരെ സംശയമാണ്. ഉപജീവനത്തിന് ഇതിനെ ശ്ലാഘനീയമായ ഒരു വഴിയുണ്ടായാൽ എല്ലാംകൊണ്ടും നന്നായിരുന്നു എന്നേ ഇപ്പോൾ പറവാൻ പാടുള്ളൂ.

ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഉത്സാഹക്കുറവില്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു നിമിഷത്തിൽ സർവ്വജ്ഞപീഠം കേറാറാവുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമെന്നു വായനക്കാർ ശങ്കിച്ചുപോകരുത്. സ്വഭാഷയിലും സ്വദേശീയന്മാരിലും നിസ്പൃഹന്മാരായ സ്നേഹമുള്ളവർ താൽക്കാലികലാഭമൊന്നും ഇച്ഛിക്കാതെ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു മാസികയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒത്തു പ്രയത്നിക്കുന്നതായാൽ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ ഒരു കാലത്തു 'പിടിച്ച കള്ളിയിൽ' കൊണ്ടുവരാമെന്നേ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന് അർത്ഥമുള്ളൂ.

'രസികരഞ്ജിനി'യുടെ ജാതകം നോക്കിച്ചിട്ടില്ല. നോക്കിച്ചിട്ടാവശ്യവും കാണുന്നില്ല. ദീനം വരുന്ന കാലത്തു വൈദ്യന്മാരെ ആശ്രയിക്കുമ്പോൾ വിമുഖത കാണിക്കാതിരുന്നാൽ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും നന്നായി ആയുസ്സോടും ഓജസ്സോടുംകൂടി വളർന്നുവരുന്ന ഈ നൂതനസന്താനത്തെ എല്ലാവരും എടുത്തു ലാളിക്കുന്നതു കാണുവാൻ സംഗതി വരുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുന്നത്.

II

രസികരഞ്ജിനിയുടെ ഒന്നാമത്തെ ജന്മനക്ഷത്രം ഒരു വിധം കഴിച്ചു രണ്ടാമത്തെ സംവത്സരമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു കൊല്ലത്തെ ഞങ്ങളുടെ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മാസികയെ സംബന്ധിച്ചു വളരെ വിസ്തരിച്ചു യാതൊന്നും പറവാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. അല്പവൃത്തി വല്ലതും പറഞ്ഞു മൌനം ഭജിക്കുവാനും മനസ്സുവരുന്നില്ല. മാസികയുടെ പേരിൽ അതിസ്നേഹം നിമിത്തമുള്ള അപായശങ്കയും അതിനെ നിർവ്യാജം സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ പേരിൽ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടിയ വിശ്വാസവും ഒരുപോലെ നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സന്താപമോ സന്തോഷമോ തള്ളിനിൽക്കുന്നത് എന്നു വാസ്തവത്തിൽ അറിഞ്ഞുകൂടാ.

അതിവിനയം നടിച്ച് 'രഞ്ജിനിയെക്കൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല' എന്നു പറയുന്നതായാൽ ആലോചനക്കുറവും ശുദ്ധഗതിയും ഉള്ള ചില വായനക്കാർ ഞങ്ങളുടെ വാക്ക് അങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വസിച്ചുപോയേക്കാം. 'ഒരൊറ്റ പുസ്തകംകൊണ്ടു സർവ്വജ്ഞത്വം സമ്പാദിക്കണമെങ്കിൽ രസികരഞ്ജിനി വാങ്ങിവായിപ്പിൻ' എന്നോ മറ്റോ

പുസ്തകവ്യാപാരികളെപ്പോലെ ഉൽഘോഷിച്ചുംകൊ
ണ്ടു് ആത്മപ്രശംസ പരസ്യം ചെയ്യുന്നതായാൽ ര
ഞ്ജിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കു
ന്ന രസികന്മാർ മുഖം ചുളിച്ചു പിന്തിരിഞ്ഞാൽ അ
വലാതി പറവാനും തരമില്ല. ഇവയുടെ മദ്ധ്യം നി
ൎണ്ണയിക്കുന്നതു് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്ന
ഒരു കാൎയ്യവുമല്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു സ്വകൎമ്മാൎത്ഥം മന
സ്സിലാവാത്ത വിധത്തിൽ കെട്ടിവലിച്ചോ തൊട്ടുതള്ളി
ച്ചോ വല്ലതും പറഞ്ഞുകൂട്ടി പ്രസ്താവനയുടെ ഭാരം
നിൎവ്വഹിക്കുകതേ എന്നാണെങ്കിൽ അതിനും ഞ
ങ്ങൾ ഒരുക്കമില്ല. ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ഞങ്ങളിനി ക്രമ
ത്തിനു വായിച്ചിട്ടുള്ള സംഭാഷണബന്ധുക്കളിൽ ഭൂരി
പക്ഷം ഞങ്ങളിനിക്കു് അധോഗതിയല്ലെന്ന വിചാരി
ക്കുന്നതായാൽ ഞങ്ങൾക്കു് ഉത്സാഹക്ഷയത്തിനവകാ
ശമില്ല. ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു് അനേകായി
രം പത്രങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു് ഒരു
പത്രമെങ്കിലും കയറുവാൻ സാധിച്ചതായി ഇവർ
അഭിപ്രായപ്പെട്ടാൽ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ
കൃതാൎത്ഥന്മാരുമായി.

മലയാളഭാഷയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നില ത്രിശങ്കു
സ്സ്വൎഗ്ഗത്തിലാണെന്നോ പരിഷ്കാരകാലത്തിന്റെ പ
ടിവാതുക്കലാണെന്നോ, ഇങ്ങിനെ വല്ലതും പറ

ഞ്ഞാൽ ഏകദേശമൊക്കെ ഒത്തിരിയ്ക്കും. ഇല്ലത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു, അമ്മാത്തൊട്ടെത്തിയതുമില്ല.

ആദിത്യവർമ്മമഹാരാജാവ്, ശക്തൻ സാമൂതിരിപ്പാട്, കൊട്ടാരക്കരെത്തമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ടുതമ്പുരാൻ, കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ, മുതലായ വിദ്വച്ഛിരോമണികളും കവിസാർവ്വഭൌമന്മാരും ആയിരുന്ന തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി മലയാളത്തിന്റെ 'അക്ഷരലക്ഷ' കാലവും അസ്തമിച്ചു. ഇനി മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിയ്ക്കേണ്ടഭാരം ഐകമത്യത്തോടുകൂടി നാട്ടുകാരാണ് വഹിയ്ക്കേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെ ഒരു ചുമതല ഉള്ളതായിട്ടു ധരിച്ചിട്ടുള്ള നാട്ടുകാർ ഇപ്പോൾ എത്ര പേരുണ്ടെന്നു വിരൽമടക്കുന്നതായാൽ വളരെ നേരം ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും പത്രപ്രവർത്തകന്മാരും കേവലം യാചകന്മാരെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നവരല്ലേ അധികമെന്നുകൂടി സംശയിയ്ക്കുന്നു. ആദായത്തിനുവേണ്ടി മലയാളലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നതു നികൃഷ്ടമാണെന്നുകൂടി ചിലർ ഉറച്ചിട്ടുണ്ട്. സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും വക്കീലന്മാർക്കും വൈദ്യന്മാർക്കും അവരവരുടെ അറിവിനെ ഉപയോഗിച്ച് ഉപജീവനം കഴിയ്ക്കാമെങ്കിൽ ലേഖകന്മാരും വിദ്യകൊണ്ടു വയറു

നിറയ്ക്കുന്നതിൽ എന്തൊരൗചിത്യമാണുള്ളതെന്നു ഞാ
ങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

'മലയാളഭാഷയുടെ താൽക്കാലികസ്ഥിതി' എ
ന്ന സമ്മാനലേഖനം സംബന്ധിച്ച് ഒരു ഉപന്യാസം
മാത്രമെ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടീട്ടുള്ളു. ഇതോൎക്കുമ്പോൾ മല
യാളത്തിൽ ഉപന്യാസമെഴുതി സമ്മാനം വാങ്ങുന്ന
തിൽ അപമാനമോ അനിഷ്ടമോ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നു
കൂടി ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതെങ്ങിനെയിരുന്നാ
ലും ഉപന്യാസകൎത്താവു സി. ഡി. ഡേവിഡ് അവർ
കളുടെ പേരിൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയ്ക്കു ഹാനി
വരുന്നതല്ല. മിഥുനത്തിലെ പുസ്തകത്തിൽ സംഭാ
വനോപന്യാസത്തിനു വേറെ ഒരു വിഷയംകൂടി കൊ
ടുത്തിട്ടുള്ളതു പ്രഥമവിഷയത്തിന്റെ പിൻഗാമിയാ
യിത്തീരാതിരുന്നാൽ അല്പമെങ്കിലും സമാധാനമുണ്ട്.

അപരിചിതനായ ഒരുവൻ ഒരു ജനസംഘ
ത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അവരുടെ ദൃഷ്ടികൾക്കു പാത്രമാ
യിത്തീരുമ്പോൾ കാരോത്തർ അവരവരുടെ സ്വ
സ്ഥിതിവിശ്വാസംപോലെ അവനെ സ്തുതിക്കുവാനും
ദ്വേഷിക്കുവാനും തുടങ്ങുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണ്. ഇ
തിനെ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നിടയ്ക്ക് കേട്ടു
കേൾപ്പിച്ച് ഈ ആൾ ഒരു പ്രസിദ്ധപുരുഷനാണെ
ന്നു പരക്കെ അറിവാൻ സംഗതിവരുമ്പോൾ ആദ്യം

ദോഷങ്ങളെന്നു തോന്നിയതൊക്കെ ഗുണങ്ങളായിട്ടു പരിണമിക്കും. പേരുവെച്ചെഴുതാത്തവരോ അപരിചിതന്മാരോ ആയ ലേഖകന്മാരെയും ഈ വിദ്വാനെയും തമ്മിൽ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലുതായ അബദ്ധമൊന്നും വരുവാൻ വഴിയില്ല. പേരുവെക്കാത്തവൻ പ്രശസ്തനാണെന്നറികയോ അപരിചിതൻ വാസ്തവത്തിൽ പരിചിതനാണെന്നു വരികയൊ ചെയ്യുമ്പോൾ വാചകന്തോറും വരിതോറും സാരോപദേശങ്ങളും അർത്ഥഗർഭിതങ്ങളായ പദങ്ങളും നിരന്തരമായി ഉദിച്ചുതുടങ്ങും. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതിന്നുള്ള കാരണം ലേഖനങ്ങൾ ആദ്യന്തം ക്ഷമയോടുകൂടി ശ്രദ്ധവെച്ചു വായിക്കുന്നതിൽ വായനക്കാൎക്കുള്ള വൈമനസ്യമാണെങ്കിലും ലോകസ്വഭാവമിങ്ങിനെയിരിക്കെ, സൎവ്വസമ്മതന്മാരായ കേരളോപന്യാസകന്മാരിൽ പലരും രഞ്ജിനിയുടെ പേരിൽ ദയകാണിക്കാത്തതു ഞങ്ങൾക്ക് അതിയായ കുണ്ഠിതത്തിന്നും നൂതനലേഖകന്മാൎക്ക് അധൈൎയ്യത്തിന്നും കാരണമായിത്തീരുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടു മേലിലെങ്കിലും ഈ മഹാന്മാർ ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ കൈക്കൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുമാറാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇക്കാലം മുതൽ രഞ്ജിനിക്ക് ചില പരിഷ്കാ

രങ്ങൾ വരുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹമുണ്ട്. ഉദ്ദേശം നാല്പത്തെട്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഈ പുസ്തകം മുതൽ അമ്പതാക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

പിന്നെയും ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തണമെന്നുള്ള മോഹം സാധിക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുവാൻ ധൈര്യം വരുന്നില്ല. അതു രസികരഞ്ജിനിയുടെ ഭാഗ്യംപോലെയിരിക്കട്ടെ! മനുഷ്യരുടെ അധീനത്തിൽപെട്ട താൻപാതിയിലുള്ള ഭാരത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ കാഹരി ഏല്ക്കുകയല്ലേ ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ നിവൃത്തിയുള്ളു.

III

ബാലികയായ രഞ്ജിനിയെ മനഃപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുന്ന കേരളീയ മഹാജനങ്ങളോടു രഞ്ജിനീഭാരവാഹികൾക്കു കൊല്ലംതോറുമുള്ള കടപ്പാടു തീർക്കേണ്ടതായ സമയം വന്നിരിക്കുന്നു. രസികരഞ്ജിനി കേരളകുഡുംബത്തിലെ സമുദായസന്താനമായിട്ടും, പത്രബന്ധുക്കൾ അതിന്റെ രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരായിട്ടും, ഉടമസ്ഥനും പത്രാധിപരും മാനേജരും അതിനെ വേണ്ടപോലെ കൊണ്ടുനടത്തുവാൻ അടുത്ത ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരായിട്ടുമാണു് ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചുപോരുന്നതു്.

ആയതുകൊണ്ടു രഞ്ജിനിയുടെ മൂന്നാമത്തെ വയസ്സ്
ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സന്തോഷാവസരത്തിൽ അ
തിന്റെ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ യോഗക്ഷേമത്തെ
ക്കുറിച്ചു സംക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു വിവരണം പ
ത്രസുഹൃത്തുക്കളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതു ചുമതല
ഞങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഈ
മഹത്തായ ഭാരം ഞങ്ങളാലാവുന്നതും നിർവ്വഹിക്കുവാ
നാണ് ഇവിടെ ആരംഭിക്കുന്നത്.

രഞ്ജിനിയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു
പല മനോരാജ്യങ്ങളും വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഇ
ക്കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് എത്രമാത്രം സാധി
ച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഓർത്തുനോക്കുമ്പോൾ ഇബ്ഭാഗത്തി
ലും നിരാശയ്ക്കു കാരണം കാണുന്നില്ലെന്നല്ലാതെ തൃ
പ്തിപ്പെടാത്തതും പ്രയത്നത്തിനൊത്തതുമായ ഫലപ്രാ
പ്തിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറവാൻ മനസ്സാക്ഷി ഞങ്ങ
ളെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ രണ്ടാംകൊല്ലം ആ
ദിയിൽ മലയാളപണ്ഡിതന്മാരോടു ഞങ്ങൾ ചെയ്ത
അപേക്ഷ കേവലം നിഷ്ഫലമാക്കിത്തീർക്കാതെ ഉദാര
ശീലന്മാരും കേരളഭാഷാബന്ധുക്കളുമായ വിദ്യാസമ്പ
ന്നന്മാരിൽ ചിലർ ലേഖനമാലകളെക്കൊണ്ടു രഞ്ജി
നിയെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയോർക്കുമ്പോൾ ര
ഞ്ജിനിയുടെ ഭാഗ്യോദയകാലം സമീപിച്ചുവെന്നു

തോന്നുന്നുണ്ട്. ആ പ്രകാരമുള്ള മഹാന്മാരായവരുടെ ലാളനാവൈചിത്ര്യംകൊണ്ടു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നവരായിട്ടുള്ള മുഖപ്രസാദവും ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളും ഇന്നപ്രകാരമെന്നും ഇത്രമാത്രമെന്നും പറഞ്ഞറിയിക്കേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

രണ്ടാം കൊല്ലത്തെ സംഗതിവിവരപ്പട്ടിക പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ സാമാന്യേന എല്ലാ ലക്കങ്ങളിലും ഒന്നാംകൊല്ലത്തെക്കാൾ വിഷയങ്ങൾ വണ്ണത്തിൽ കുറവായിട്ടും എണ്ണത്തിൽ കൂടുതലായിട്ടും കാണാവുന്നതാണ്. ഈ പരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ഹേതു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ചതുർവ്വിധമായിട്ടു പരക്കെ സൽക്കരിക്കുമ്പോൾ പരദേശക്കറികളും മലയാളക്കറികളും വേണമെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങളുടെ രുചിഭേദത്തെ കരുതിക്കൊണ്ടാണെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശവും വായനക്കാർക്ക് ശരാശരി രസത്തെയുണ്ടാക്കുവാൻ തന്നെയാണ്. പക്ഷെ ഓരോ ലക്കത്തിൽ പലതരം വിഷയങ്ങൾക്കു സ്ഥലം കൊടുക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു വിഷയത്തെ പലതവണയായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതു ചിലപ്പോൾ രസഭംഗത്തിനു വഴിയായിത്തീരുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ വരുന്ന സംഗതികളിൽ ലേഖകന്മാർകൂടി അല്പമൊന്നു സഹായിക്കുന്നതായാൽ വിഷയപ്രതിപാദനത്തി

ജനങ്ങളെ നല്ലവഴിക്കു നടത്തുന്നതു് ഉൽകാവ്യമാണു കാവ്യം. കാവ്യങ്ങൾക്കു ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിക്കാനുള്ള ശക്തി രസപ്രവാഹത്തിലാണു്, നില്ക്കുന്നതു്. കവികളുടെ കല്പനാശക്തിക്കുള്ള അപൂർവ്വത്വവും ഇതിനു വലിയ സഹകാരികാരണമാണു്. കല്പനാശക്തി കുറവായിട്ടുള്ള കവികളും നല്ല മനോധർമ്മമുള്ള അന്യഭാഷാകവികളുടെ കാവ്യങ്ങളെ ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടു മഹാകവികളെപ്പോലെതന്നെ കവിധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാറുണ്ടു്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഉത്തമന്മാരായ പ്രാചീനകവികളുടെ കൃതികളെ വിധിക്കു തക്കവണ്ണം ഭാഷപ്പെടുത്തുന്ന അല്പകവികൾ നവീനന്മാരായ ഉത്തമകവികളെക്കാൾ ജനസമുദായത്തിനു് അധികം ഉപകാരികളായിത്തീരുന്നതുമാണു്. ഭാഷപ്പെടുത്തുക എന്നതു് അത്ര സുകരമായ ഒരു വിദ്യയല്ല. അതിനു പല ദുർഘടങ്ങളുമുണ്ടു്. ഒന്നാമതു് അന്യഭാഷയിൽ കിടക്കുന്ന കാവ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കണം. അതിലുള്ള ചമൽക്കാരം ഗ്രഹിക്കാതെ ഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ പ്രയത്നം സഫലമാകയില്ല. മൂലഭാഷക്കു യോജിക്കുന്ന ചില അലങ്കാരങ്ങളും ഫലിതങ്ങളും സ്വഭാഷക്കു യോജിക്കില്ലെന്നുവന്നേക്കും. അവസ്ഥക്കു തക്ക മാറ്റം വരുത്തേണ്ടിവരും. അതിനു നല്ല മനോധർമ്മവും

ന്നു ന്യൂനത സംഭവിക്കാതെ ഈ ദോഷം ഒരു വിധം പരിഹരിക്കാമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. പത്രരംഗത്തിൽ പുതുതായി പ്രവേശിക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു വാക്കു പറവാനുണ്ട്. വിഷയത്തെ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചു മനോധൎമ്മത്തെ വേണ്ട വഴിക്കു തിരിച്ചു ശബ്ദത്തിനുവേണ്ടി അൎത്ഥത്തെ ഖണ്ഡിപ്പിക്കാതെ ഉപന്യാസമെഴുതുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതായാൽ അവരവൎക്കും മറ്റുള്ളവൎക്കും അധികം ഉപകാരമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഈ വാസ്തവമറിയാതെ ഉദ്ദിഷ്ടവിഷയത്തെ പോയവഴിക്കു തെളിക്കുമ്പോളാണ് പത്രാധിപന്മാൎക്കു കഷ്ടപ്പാടിനും ലേഖകന്മാൎക്കു മനസ്താപത്തിനും ഇടയായിത്തീരുന്നത്.

രഞ്ജിനിയുടെ പ്രകൃതി നന്നാക്കുവാൻ മറെറാരു പ്രയത്നം ഞങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു സമ്മാനം നിശ്ചയിച്ചു ലേഖനമെഴുതിക്കുവാനാണ്. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പരാജയം രഞ്ജിനീമുഖേന തന്നെ വായനക്കാരെ അറിയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ ആവൎത്തിക്കുന്നില്ല. മേലിലെങ്കിലും ഇതിനു നിവൃത്തിയുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു സമാധാനപ്പെടുന്നു. രഞ്ജിനിയുടെ ആകൃതിക്കു മോടിവരുത്തുന്ന കാൎയ്യത്തിലും സംഗതിവശാൽ അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നപോലെ ജയപ്രാപ്തിയുണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിലും അതിനു

ഉള്ള പരിശ്രമത്തിൽനിന്ന ഭോഗാശന്മാരായി പിൻവലിയ്ക്കുവാനുള്ള അവസരവും വന്നിട്ടില്ല. ആകെക്കൂടി നോക്കുന്നതായാൽ രഞ്ജിനിയ്ക്കു ചില അരിഷ്ടതകളുണ്ടെങ്കിലും പ്രായത്തിന്നടുത്ത പുഷ്ടിയില്ലെന്ന പറഞ്ഞുകൂടാ. ലോകപ്രതിനിധികളായ പത്രങ്ങളുടെ ഉപദേശംകൊണ്ടും ജനങ്ങളുടെ ലാളനകൊണ്ടും വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരുടെ സഹായംകൊണ്ടും 'രസികരഞ്ജിനി' യഥാർത്ഥരസികരഞ്ജിനിയായിത്തന്നെ വളർന്നുവരുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്ന തോന്നുന്നില്ല.

രഞ്ജിനിയുടെ ഭാവിയെപ്പററി ഇത്രമാത്രമല്ലാതെ മറെറാന്നും പറവാൻ തല്ക്കാലം തരമില്ല. ബാല്യംകൊണ്ടു രഞ്ജിനിയ്ക്കു പററീട്ടുള്ള വീഴ്ചകളെ ഗണ്യമാക്കാതെ മഹാജനങ്ങൾ ഇതിനെ കാത്തുരക്ഷിയ്ക്കുവാൻ പ്രജാവത്സലനായ ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

IV

കാലത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തെക്കുറിച്ച വ്യസനിയ്ക്കാത്തവർ നരലോകത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അത് എത്രയോ ദുർല്ലഭം. എന്നാൽ കാലദുർവ്യയം ചെയ്യാതെകണ്ട് വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതും അത്രമാത്രം അപൂർവമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ പരിമിതമായ പുരുഷായുസ്സു കാലചക്രംകൊണ്ടു കടന്നുകളയുമ്പോളുണ്ടാവുന്ന മനോവേദന ദിവസത്തിൽ ഒരു തവണ

യെങ്കിലും അനുഭവിയ്ക്കാത്തവരാണെങ്കിൽ അവർ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിരിയ്ക്കയില്ല. എന്നാൽ ഉദിച്ച സൂര്യൻ അസ്തമിയ്ക്കേണമെന്നും അസ്തമിച്ച സൂര്യൻ ഉദിയ്ക്കേണമെന്നും വിചാരിയ്ക്കുന്നവരാരേയും കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വികാരങ്ങൾ ജനസാമാന്യത്തിൽ പരക്കുവാൻ തക്കതായ കാരണവും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. ത്രികാലമദ്ധ്യത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ഇരുപുറവും തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന ഒരുവൻ കഴിഞ്ഞകാലം നന്നായിട്ടും ഉള്ള കാലം അതിന്നു വിപരീതമായിട്ടും വരുവാൻ പോകുന്നതു സംശയഗ്രസ്തമായിട്ടും കാണുമ്പോൾ അവന്നു ഭൂതകാലത്തിൽ പ്രേമവും വർത്തമാനകാലത്തിൽ വിരക്തിയും ഭാവിയിൽ ഉൽക്കണ്ഠയും ഒരേ സമയത്തു തോന്നുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ആശാഭംഗം കാലത്തിന്റെ ശീഘ്രഗതിയേയും ആശാബന്ധം അതിന്റെ മന്ദഗതിയേയുമാണ് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇഷ്ടകാലത്തിനിടയ്ക്കു വിചാരിച്ചതു മുഴുവൻ സാധിയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞകാലം ദീർഘിയ്ക്കാമായിരുന്നുവെന്നും വിചാരിയ്ക്കുന്നതു മുഴുവനും സാധിച്ചുകാണുവാനുള്ള തിടുക്കംകൊണ്ടു ദൂരത്തിൽ മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കാലം വേഗത്തിൽ സമീപിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നും തോന്നുന്നതു ലോകസ്വഭാവ

മാണല്ലോ. ഈ വസ്തുത നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക രഞ്ജിനീമാരവാദികളുടെ താൽക്കാലികമായ ഉൽഘോഷണത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതല്ല.

രഞ്ജിനിയുടെ വളൎച്ചയുടെയോ തളൎച്ചയുടെയോ സാമാന്യസ്വരൂപത്തെ വൎണ്ണിക്കുന്നതിനുമുമ്പു രഞ്ജിനിയുടെ ഈ നാലാമത്തെ ജന്മമാസാവസരത്തിൽ അതിന്റെ ആവിൎഭാവം മുതൽ സ്നേഹബുദ്ധിയോടുകൂടി ലേഖനപരമ്പരകൊണ്ടും മറ്റു പലവിധത്തിലും അതിനെ നിരന്തരമായി സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു ഞങ്ങളുടെ സൌഹാൎദ്ദാബദ്ധയായ കൃതജ്ഞതയുടെ സ്വല്പസൂചകമായ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അവരുടെ പേരുവിളിച്ചുപറഞ്ഞു പ്രത്യേകം അഭിനന്ദിക്കുവാനാണ് മനസ്സുവരുന്നത്; എങ്കിലും അതിപരിചയമുള്ള ദിക്കിൽ അല്പലൌകികംപോലും അലൌകികമായി കലാശിച്ചെങ്കിലോ എന്ന ഭയത്താൽ അതിനു ഞങ്ങൾ തുനിയുന്നില്ല. രഞ്ജിനിയുടെ ഇതേവരെയുള്ള സംഗതിവിവരപ്പട്ടിക പരിശോധിച്ച് ആ സഹൃദയന്മാരുടെ ഊരും പേരും പ്രയത്നവും അറിഞ്ഞു സന്തോഷിക്കുന്നവർ ഞങ്ങൾക്കൊരു പ്രത്യേകഉപകാരം ചെയ്യുന്നവരായി നന്ദിപൂൎവ്വം ഗണിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

മറുഭാഷയിൽ പ്രതിപത്തിയുള്ളവൎക്കു സ്വഭാഷയിൽ വിരക്തി വേണമെന്നില്ലെന്നൊരു നിയമം സൎവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുകയും, പത്രപ്രവൎത്തകന്മാർ അവരുടെ നിരന്തരോത്സാഹംകൊണ്ടും നിൎവ്യാജവൃത്തികൊണ്ടും പത്രങ്ങളുടെ ഗുണതരഗുണംകൊണ്ടും പത്രബന്ധുക്കളിൽ സ്ഥിരമായ വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ പത്രാധിപന്മാൎക്കും മാനേജർമാൎക്കും ചില, അഥവാ പല, കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും സംഭവിച്ചേക്കാം. ഈ 'സൎവ്വാണിസ്സങ്കടത്തിൽ' രഞ്ജിനിയുടെ ഓഹരി രഞ്ജിനിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറവാനില്ല. അതിനെ ഞങ്ങൾ വകവെക്കുന്നതുമില്ല. പത്രകളത്തിൽ കടന്നു കളിക്കുവാൻ കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെടുന്നവർ തടുക്കേണ്ടവയായ വൈഷമ്യങ്ങൾ കാണാതെപോയാൽ അതുകൊണ്ടു വരുന്ന ദോഷങ്ങൾക്കു മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റം പറഞ്ഞിട്ടു കാൎയ്യമില്ല. മൎമ്മംകണ്ടു കൊട്ടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ മൎമ്മംനോക്കി തടുക്കുവാനും പഠിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു ത്രപമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വരുന്ന പരാജയം ഭാഗ്യക്കുറവല്ല, നോട്ടക്കുറവാണ്. എന്നാൽ 'പാതിക്കാരം പിടിക്കേണ്ടവർ' പക്ഷംപിടിക്കുകയും 'ചേരിയിൽ ചേൎന്നവർ' ചാഞ്ചല്യം തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ

ആലോചിക്കുവാനുള്ള കാലമായി. ഈ ഘട്ടം രഞ്ജിനിയ്ക്കു വന്നുകൂടുക കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും മാന്യലേഖകന്മാരുടെ സംഖ്യ കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രനെ അനുകരിച്ചു കാണുന്നതു ശോചനീയം തന്നെ. ഇക്കാര്യത്തിൽ രണ്ടാംകൊല്ലത്തിലെ പ്രായം മൂന്നാംകൊല്ലത്തിൽ രഞ്ജിനിയ്ക്കു ചെന്നിട്ടില്ലെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. എങ്കിലും ലേഖനങ്ങളുടെ ശരാശരിഗുണത്തെപ്പററി അനുകൂലങ്ങളായ പത്രാഭിപ്രായങ്ങളും അനുമോദനക്കത്തുകളും ഇതിന്നൊരു സമാധാനമായിട്ടാണു ഞങ്ങൾ കരുതുന്നത്.

അടുത്തു കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തിൽ രഞ്ജിനിയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള വലുതായൊരാപത്ത് രഞ്ജിനിമൂലം തന്നെ വായനക്കാർ അറിവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അതിനെ വീണ്ടും എടുത്തു പറയുന്നതു ഞങ്ങളുടെ കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. 1077-ാമാണ്ട് കുംഭമാസം 14-ാംനു-യാണ് രഞ്ജിനി തുടങ്ങുവാനുള്ള ആലോചന തുടങ്ങിയത്. അന്നുമുതൽ മരിക്കുന്നതുവരെ മനസ്സുകൊണ്ടും വചസ്സുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും രഞ്ജിനിയെ സർവ്വദാ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളെ എങ്ങിനെയാണ് ഈ അവസരത്തിൽ ഓർക്കാതിരിക്കുന്നത്? എങ്ങിനെയാണ് അദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ചു രണ്ടുവാക്കു പറയാതിരിക്കുന്ന

ത്? അദ്ദേഹം രഞ്ജിനിക്കുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എത്രയെന്നും അദ്ദേഹത്തിനെക്കൊണ്ടു രഞ്ജിനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണം എത്രമാത്രമെന്നും അറിഞ്ഞവരേ അറിഞ്ഞുകൂടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേർപാടുനിമിത്തം രഞ്ജിനിക്കു വന്നിട്ടുള്ള നഷ്ടം അപരിഹാര്യമെന്നു തോന്നുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേക സ്നേഹശക്തികൊണ്ടു മാത്രമാണെന്ന് അറിഞ്ഞവരാരും പറയുന്നതല്ല.

എന്തുതന്നെ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളും ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടായാലും ഇതുവരെ പത്രസഹൃത്തുകൾ ഞങ്ങളുടെ പേരിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പ്രേമഭാവം ആയതിനൊക്കെ പരിഹാരവും ഞങ്ങളുടെ പ്രയത്നങ്ങൾക്കു തക്കതായ പ്രതിഫലവും ആകുന്നു. ഈ ബന്ധം മേലിലും നിലനില്ക്കുന്നതായാൽ രഞ്ജിനിയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സു വർദ്ധിച്ചുവരുമെന്നുതന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം. രഞ്ജിനിയുടെ നിരന്തരാഭിവൃദ്ധിക്കും സ്ഥിരപ്രചാരത്തിനുംവേണ്ടി വെട്ടിത്തുടങ്ങീട്ടുള്ള പരിഷ്കാരമാർഗ്ഗം തുടച്ചയായി തെളിയിച്ചുവരണമെന്നുതന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ വിചാരവും.

രണ്ടുവാക്കുകൂടി ഞങ്ങൾക്കു പറവാനുണ്ട്. പതിവുപോലെ പതിനഞ്ചാന്തിയ്യതിയോടുകൂടി രഞ്ജിനി

പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതായാൽ മാനേജരുടെ കാൎയ്യനിൎവ്വഹണത്തിനു പല വിഘ്നങ്ങളും അസൌകൎയ്യങ്ങളും വരുവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടാണ് ഇത്തവണ കുറച്ചു കാലംതെററി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളത്. ഇതു കാരണത്താൽ വായനക്കാരുടെ ക്ഷമയെ ഞങ്ങൾ ഖണ്ഡിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ക്ഷന്തവ്യമാണല്ലോ.

മുഖംനോക്കി ഭംഗിപറയുകയോ ഹിതംപിടിച്ചു പത്ഥ്യം വിടുകയോ ചെയ്യാതെ രഞ്ജിനിയുടെ ക്ഷേമകാംക്ഷികൾ അവരുടെ സദുപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടു രഞ്ജിനിയെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിൽകൂടി നയിക്കുവാൻ കാലാനുസരണം വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തുതരുമെന്നും വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അല്പം ദീൎഘിച്ചുപോയ ഈ പ്രസ്താവനയെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

(മംഗളോദയം)

I

കഴിഞ്ഞ തുലാം ലക്കത്തോടുകൂടി 'മംഗളോദയ'ത്തിന്നു് ആണ്ടെത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു വായനക്കാർ ഓൎക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ലക്കത്തോടുകൂടി മാസിക പുതിയ വൎഷം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. സാധാരണ പത്രമൎയ്യാദയെ അനുസരിച്ചു് ഈ അവസരത്തിൽ മാ

സികയുടെ മുന്നാണ്ടത്തെ ഗുണദോഷങ്ങളെ വേണ്ടുംവണ്ണം വിചാരിച്ചു പത്രമുഖേനതന്നെ വായനക്കാരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി ദോഷത്തെ നീക്കുവാൻ വേണ്ട വട്ടം കൂട്ടേണ്ടുന്ന ഭാരം പത്രപ്രവൎത്തകന്മാൎക്കുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ഒരു മാസിക കൊണ്ടുനടത്തുന്നതിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും വൈഷമ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവൎക്ക് ഈ ചുമതലയുടെ ചുമട്ടുഭാരവും അറിയാവുന്നതാണ്.

പാരദേശികന്മാർ നടത്തിവരുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരുത്തമമാസികയെ മാതൃകയാക്കിപ്പിടിച്ച് ആരംഭത്തിൽതന്നെ ആ തോതനുസരിച്ച് ഒരു മലയാളമാസിക തുടങ്ങുവാൻ വിചാരിക്കുന്നത് അരച്ചാൺവഴിയകലം പറക്കുവാനാകാത്ത കോഴി പരിന്തിന്മീതെ പറന്നുനടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ പരിഹാസാസ്പദമായിത്തീരുന്നതാണ്. അങ്ങിനെയാണെന്നുവരികിലും അസാദ്ധ്യമെന്നുവെച്ചു പരിശ്രമിക്കാതെ പിന്തിരിക്കുന്നതും യുക്തമായിരിക്കയില്ല. ഉദ്ദേശം ശ്ലാഘ്യവും ഉത്സാഹംകൊണ്ടു പലതും സാദ്ധ്യവുമാണെന്നു പൂൎണ്ണബോധമുണ്ടായിരിക്കെ പത്രകളത്തിൽ കടന്നുപയറുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ ദാക്ഷിണാത്യന്മാരുടെ ആരംഭശൂരത്വമെന്ന അപവാദത്തിനു പാത്രമായിത്തീരുവാൻ ഒരു കാലത്തും വഴികൊടുക്ക

ന്നതല്ല. ജയാപജയങ്ങൾ 'ദൈവംപാതി' യോടു നമുക്കുള്ള അടിമപ്പാടിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കട്ടെ.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ വിഷയവിവരപ്പട്ടിക പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പല ഭേദഗതികളും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടു ഞങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. 'മുട്ടുശാന്തി' നിവൃത്തിക്കുവാനായി ചില ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നു. പരമമായ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഒരു വക്കപോലും സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതുമില്ല. എന്നാൽ ഇതിനു പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ മാത്രം ഉത്തരവാദികളാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ അല്പം സങ്കടമില്ലെന്നില്ല. മലയാളമാസികകൾ വാങ്ങിവായിക്കുന്നവർ എണ്ണായിരത്തിൽ ഒന്നു വീതമേ ഉള്ളൂ. അതിൽതന്നെ മുപ്പത്തിരായിരത്തിൽ ഒന്നു വീതമേ പണം കൊടുക്കുന്നവരുമുള്ളൂ. ഇതു പന്ത്രണ്ടു മാസികകൾക്കുകൂടി വിഭജിക്കുന്നതായാൽ മാസികകൾക്ക് ഉപജീവിക്കുവാൻ എത്രത്തോളം സൌകര്യമുണ്ടെന്ന് ആലോചിക്കാതെതന്നെ അറിയാം. പക്ഷേ 'മംഗളോദയ'ത്തിന്റെ ഭാഗ്യാതിരേകംകൊണ്ട് കാലാവസ്ഥകളത്ര സഹായമല്ല ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. ഇതുതന്നെ മേലാൽ ഞങ്ങൾക്ക് ഉത്സാഹത്തിനും കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.